

РУБИ ДИКСЪН ВАРВАРИТЕ ОТ ЛЕДЕНАТА ПЛАНЕТА

Част 1 от „Варварите от ледената планета“

Превод от английски: Ralna, 2019

chitanka.info

ГЛАВА 1

ДЖОРДЖИ

До вчера аз, Джорджи Картър, никога не бях вярвала в извънземни. О, разбира се, бях отворена за всякакви възможности, че някъде там във вселената може да съществуват разумни форми на живот, но ако някой ми бе казал, че няколко зелени мъже ще летят в космически кораб над Земята, за да отвличат хора? Щях да има кажа, че са побъркани.

Но това бе вчера.

Днес? Днес беше нещо коренно различно.

Предполагам, че всичко започна миналата нощ. Беше напълно обикновена вечер. Прибрах се у дома след ден зад гишетото в банката, където работех. Претоплих си от фризера замразена лазаня, изядох я, докато гледах телевизия, и заспах на дивана, преди да успея да се добера до леглото си. Не беше точно живот изпълнен с купони, но хей, бе едва вторник, а вторник е за работа, не за купонясване. По някое време през нощта се насочих към леглото си и от там нататък стана странно.

Сънищата ми бяха супер объркващи. Не обикновените, за загуба на зъб или как съм гола пред училищния клас сънища. Тези бяха по-страшни. Сънища за загуба и изоставяне. Сънища за болка и студена бяла стая. Сънища, в които вървах в тунел срещу идващ към мен влак. В този сън опитах да вдигна ръката си, за да засенча очите си от светлината.

С тази разлика, че колкото и да исках да вдигна ръка, не можех да го направя.

Това ме бе извадило от унеса ми. Присвих клепачи срещу светлината, поглеждайки право с нечий блестящи очи. Някой... светеше с нещо в очите ми? Примигнах, опитвайки да се фокусирам, и осъзнах, че въобще не сънувам. Освен това не си бях у дома. Бях... някъде другаде.

Светлината изгасна и чух нещо подобно на чуруликане на птица. Присвих очи срещу тъмнината и се озовах обградена от... някакви същества. Такива, които ме гледаха с дълги, продълговати черни очи, грамадни глави и кльощави бледи ръце. Малки зелени същества.

Изпищях. Всъщност изврещях с такава сила, все едно ме колеха.

Единият от извънземните наклони глава настрани, гледайки ме, докато чуруликането около мен започна отново, въпреки че не виждах устите им да помръдват. Нещо горещо и сухо се обви около устата ми, задущавайки ме и скоро усетих, че губя съзнание. О, мамка му. Дали щях да умра? Изплашена, опитах да раздвижа устните си, докато тъмнината бавно ме ограждаше.

Тогавя заспах отново, сънувайки работата си. Винаги сънувах работното си място, когато бях стресирана. Четири часа безспир, гневни клиенти ми крещяха докато се мъчех да отворя пакет с пачка двайсетачки, но той не искаше да се отвори. Опитах се да преброя рестото, но някой все ме разсейваше. Сънищата за работата ми бяха най-гадните, но точно този ми донесе някакво успокоение. Никакви влакове. Никакви извънземни. Само банкови операции. Можех да се справя с тях.

И това ме води до... сега.

Бях будна. Събудих се, без да съм изцяло сигурна къде се намирах. Очите ми се отвориха и се огледах. Миришеше все едно се намирам в канал, можех да почувствам стената зад себе си и цялото ми тяло ме болеше адски много. Главата ми бе замаяна и не можех да мисля, сякаш все още не бях напълно будна. Чувствах крайниците си натежали. Осъзнах, че съм била дрогирана. Някой ме бе упоил.

Не някой. *Нещо*.

Започнах да се задъхвам, когато си спомних за извънземните с тъмните очи и се огледах да видя тук ли са. Където и да бях, бях сама.

Слава на Бога.

Присвих очи към леката светлина, оглеждайки мястото, където се намирах. Приличаше на голяма тъмна стая. Бледо оранжева светлина се процеждаше от нещо приличащо на малки епруветки закачени на тавана, на около шест — седем сантиметра над мен. Самите стени бяха черни, и ако не мислех, че е невъзможно, бих казала, че това е някакъв вид склад изваден от шантав фантастичен филм. На отсрещната стена имаше шест големи продълговати контейнера, приличащи на тръби,

дълги около три метра, покрити с разни квадратчета и точки, които със сигурност приличаха на нещо извънземно. На друга от стените имаше голяма овална врата. Не можех обаче да стигна до нея, тъй като се намирах зад някакъв вид метална преграда.

И наоколо вонеше ужасяващо. И всъщност, не бе само една миризма, а няколко. Нещо като коктейл от урина-фекалии-повръщано-и-пот. Това ме накара да се задавя. Може би ако покриех устата си с ръка... но заради забавените ми реакции вече се бях надишала с това. Ъгх.

Завъртях натежалата си, дрогирана глава и се огледах из стаята. Оказа се, че не съм сама, сега щом се вгледах добре. Имаше и други хора на земята зад мен, тела сгъшени едно до друго, и както изглежда спящи. В мъждивата светлина успях да преброя седем, може би осем форми, с горе — долу моята големина, скупчени на едно място, като кученца. Виждайки как всички сме от тази страна на решетките, започвах да добивам представа, че бяхме в някаква килия.

Или клетка.

Предположих, че ако ще е клетка, можеше да е и по-зле. Имаше достатъчно място да се изправим, макар че нямаше как да направим повече от това. Поне тук с мен нямаше извънземни. Искях да се паникьосам, но бях прекалено объркана, за да го направя. Беше все едно да отидеш в кабинета на стоматолог и да те зашеметят с райски газ. Беше ми трудно да се фокусирам.

Горната част на голите ми ръце ме болеше и несръчно потърках мястото. Имаше няколко издатини по кожата ми, които преди ги нямаше там. Потърках ги по-силно осъзнавайки, че под кожата ми има нещо твърдо. Какво, по дяволите? Опитах да надникна въпреки тъмнината, но не виждах нищо. Споменът за извънземните, за светлината, насочена към очите ми, за кошмарите и ужаса... всичко се надигна в мен, и се паникьосах. Леко ридание се изтръгна от гърлото ми.

Една ръка докосна моята.

— Недей да крещиш — прошепна ми едно момиче.

Завъртях натежалата си глава, за да я погледна. Тя изглеждаше на моята възраст, но бе руса и по-слаба от мен. Косата ѝ бе дълга и мръсна, а очите — огромни върху слабото ѝ лице. Тя се огледа из

стоята, след което сложи пръст пред устните си, сякаш не разбрах предишното ѝ предупреждение.

Тишина. Добре. Добре. Задавен плач се надигна в гърлото ми, но аз го потиснах. Кимнах. Нямах да крещя. Нямах да крещя. Можех да се стегна. *Можех.*

— Добре ли си?

— Дааа... — завах сякаш устата ми не бе способна да изговори думите. И... цялата се омазах с лиги. Страхотно. Вдигнах едната си тежка ръка, избърсвайки устата си. — Швинявай...

— Добре си — каза тя, преди да успея да се паникьосам отново. Гласът ѝ бе тих, сякаш за да не събуди останалите. — Всички бяхме малко замаяни, когато се събудихме. Бяхме упоени, когато пристигнахме. Ще отmine скоро. Аз съм Лиз.

— Джорджи — казах ѝ, внимателно изговаряйки името си, за да го кажа правилно. Потърках с ръка странните издатини. — Коквооо стаааа?

— Ами — каза Лиз, — бяхме отвлечени от извънземни. Но мисля, че това е очевидно, нали?

Насилих се да се усмихна. Или поне пробвах. Вероятно не се получи, защото пак се оказах цялата в лиги.

Лиз се намести до мен.

— Добре, нека да видим дали ще успея да позная повечето неща. Всички останали тук — тя посочи с палец към останалите в клетката, които все още спяха, — бяхме отвлечени. От Земята, най-вече Америка. Мисля, че едното момиче е от Канада. На двадесет и две си, нали?

— Дам?

— Дам, и аз така помислих. Всички сме на толкова. Нека да видим ще позная ли още. Живееш сама, не си бременна, нямаш големи здравни проблеми, нито близко семейство.

— Как...

— Защото е така при всички останали, — каза безизразно Лиз. — Всяко момиче тук отговаря на същата история. С изключение на Меган. Тя беше бременна. Каза, че е във втория месец, а те изсмукаха бебето от нея, сякаш не е голяма работа. — Лиз потрепери. — Затова предполагам, че където и да ни водят, не искат бременни момичета. Само млади и здрави.

О, Господи. Преглътнах, мъчейки се да не повърна. Нямаше място, на което да го направя, но вече започвах да разбирам защо тук миришеше толкова ужасяващо. Самата Лиз не миришеше особено приятно.

— От коолко... врееме си туук?

— Аз? — попита тя. — От около две седмици. Кира е тази, която е най-дълго тук. Тя е онази жена със странната слушалка.

Огледах се, но не можех да видя никой точно определен.

— Преводач е — обясни Лиз. — Скоро ще го видиш. Засипах те с прекалено много информация, нали? Добре, нека пробваме отново. Виждаш ли тези тръби там? — тя посочи към стената и нещата, които приличаха на свръхголеми шкафчета. — Кира е видяла какво има в тях. Още момичета, като нас.

Възкликнах, а звукът проехтя около нас. Още хора?

Лиз махна с ръка към мен, правейки знак, че трябва да мълча, и кимнах, отново масажирайки топчетата, които имах на ръката. Можех да помириша тялото ѝ седнало до мен. Миришеше на пот, но все пак бе човешка миризма.

— Дам. Е... те избрали Кира и тя каза, че са ѝ говорили нещо, но не е могла да ги разбере, затова са я хванали, и буквално са забили това нещо в ухото ѝ. Предполагам, че имат само едно, затова не са сложили на никоя друга.

— Зааабихи? — повторих ужасена.

— Дам, както се слага табелка на ухото на крава — Лиз направи гримаса. — Съжалявам, от Оклахома съм. Предполагам, че визуално не ме стряска толкова много. Ти от къде си?

— От Орландооо. — Не бях сигурна дали устата ми ще започне някога да функционира правилно. — Флооорида. — Този път лигите ми не потекоха.

Тя кимна.

— Взели са ни буквално отвсякъде. Както и да е, Кира е успяла да научи, че тези, които са ни отвлекли, са един вид трафиканти. Познай какво търгуват?

— Момичета?

— Дам. — Тя отново посочи към нещата приличащи на шкафчета. — Предполагам, че са дошли тук, за да вземат само осем жени, но после са решили, че може да набутат още няколко. Кира каза,

че ново момиче се е появявало на всеки няколко дни досега. Осъзнахме, че сигурно ще ни наблъскат тук като сардини и да ни продадат за... е, сещаш се. Както и да е. — Тя сви рамене. — Старая се да не мисля за бъдещето, защото ще започна да крещя, а ти не искаш да знаеш какво става, когато започнеш да крещиш.

О, не.

— Какво...

— Скоро ще видиш — каза Лиз отвратена. — Просто, довери ми се. Кльошавите не обичат викове. Запомни го, става ли?

Спомнях си предупреждението ѝ от по-рано.

— Добре. Моята... ръка...

— Малките издатини там ли? Да. Имат някакво подобие на лекар... или ветеринар, който знае. Той се появи пръв, когато ни доведоха тук, заби куп игли в нас, бутна тези сребристи топчета под кожата ни и си замина. Предполагам, че е нещо, като това, което прави ветеринаря, когато се появи във фермата. Ваксинира кравите и слага щампа на ухото им. С тази разлика, че нашата е на ръката ни. Ето пак ни сравнявам с крави. Вероятно не трябва да го правя, нали?

— Защото... ние... ядем... крави — промърморих, докато лигите течаха от устата ми.

Лиз изсумтя.

— Дам, горе-долу. Но не мисля, че ще си направят целия този труд да ни отвлекат, само за да ни изядат. Освен ако не сме някакъв вид деликатес, което ме съмнява. Но... дам.

— Дам — повторих.

— Опитай се да поспиш малко, ако можеш — каза Лиз и ме погали по ръката. — Сънят е като цяло единственото бягство от реалността, което можем да си позволим. Наслади му се.

Тази Лиз бе такъв оптимист.

Обвих ръце около гърдите си и забелязах, че все още нося късата си пижама без ръкави, с която бях легнала. Тук не бе нито топло, нито уютно и ми се прииска да си бях легнала с дебела, вълнена пижама.

Освен това исках да си поплача. Да стоя и да мисля, че не съм облечена като хората, за отвлечане от извънземни. Раменете ми потрепериха и след миг от очите ми потекоха сълзи. Дам, вчера? Не вярвах в извънземни. Но това бе вчера.

Свих се и заплаках безшумно, докато заспя.

ГЛАВА 2

ДЖОРДЖИ

На втория ми ден на извънземния кораб научих няколко неща.

Научих, че няма тоалетна. Изглежда, похитителите ни не бяха обмислили всички аспекти на това да-държат-цяла-група-отвлечени-момичета. Трябваше да се облекчаваме в кофа, набутана в един ъгъл, която не се изхвърляше често. Достоянство? Изчезна. Нищо не можеше да те накара да изгубиш малкото човечност, която ти е останала, когато чакаш ред да акаш в кофа.

Научих, че храната ни се състои от малки подобни на тухлички неща, които би трябвало да са подобни на сушено месо, и които имаха вкус на лайно. Получавахме по две такива на ден. Вода? Получавахме я от диспенсър закачен на стената, който подозрително напомняше на поилките, които се слагаха в клетките на различните животинки.

Подутината на ръката ми поспадна през следващите няколко часа, но все още можех да усетя, че имам нещо под кожата си. С пипане и оглеждане на ръцете на другите жени, стигнах до заключението, че е нещо от вида на електронно проследяващо устройство. Лиз ги беше нарекла табелки за добитък. Към момента мислех, че определението е адски подходящо.

Научих, че има два вида извънземни. Едните бяха клечавите зелени същества, които изглежда бяха шефове на другите, с глави като баскетболна топка, които явно бяха охраната. Наричах ги „баскетболни глави“, не защото имаха големи мозъци, а заради неравната им безкосместа оранжева кожа. Изглеждаха толкова странни над яката на сивите си гащеризони, които носеха през цялото време. Баскетболните глави бяха наистина ужасяващи, въпреки тъпото име, което им дадох. Имаха уродливи малки очички, като на буболечки, с тъмни клепачи и зъби остри като малки игли. Имаха по два пръста и палец, вместо пет, както и опашки. Малките зелени извънземни, тези, които издаваха

птичите звуци? Те бяха метър високи и не се появяваха много често. Колкото до баскетболните глави, те висяха наоколо непрестанно.

Всички бяха ужасени от тях.

Осъзнах това, щом се събудих на следващата сутрин... макар че може да бе и след обед... и видях всички останали напълно будни. Остатъците от дрогата явно се бяха изпарили от системата ми и сега се прозях примигвайки. Но се постарах да съм тиха, защото няколко пъти Лиз ме предупреди за това. Отне ми миг да осъзная, че всички се дърпат в далечния край на клетката, скупчени заедно.

Тъкмо щях да попитам какво става и отворих уста, но Лиз само поклати глава с поглед вперен някъде зад рамото ми.

Обърнах се и потреперих, виждайки извънземния с баскетболната глава да гледа към мен през решетките. Потреперих силно, когато той се ухили насреща ми, и се плъзнах назад към останалите.

— Недей да крещиш — ме предупреди някой тихо.

Боже, това ме подлудяваше. Но нямаше начин да издам нито звук.

Извънземните останаха в стаята през целия ден. Все едно чакаха нещо. Боях се дори да помисля какво. Седяхме свити в ъгъла на клетката, когато след няколко часа доведоха още едно изпаднало в безсъзнание момиче. Никой дори не направи опит да избяга, когато клетката бе отворена. Само седяхме и гледахме как бутнаха новото момиче вътре, и затвориха врата след нея.

Можех да предположа защо никой не пробва да избяга. Къде щяхме да идем? А и последствията от неподчинението сигурно бяха ужасни, имайки предвид как всички бяха ужасени от баскетболните глави.

Някой хвана ръката на изпадналото в безсъзнание момиче и се опита да го издърпа при нас. Тя бе някъде на моята възраст, с красива червена коса. Забелязах, че баскетболните глави постоянно се връщаха до клетката и я коментираха на странния си език, правейки от време на време някой знак с ръка. След това се смееха, висок и неприятен звук, който сякаш танцуваше на опънатите ми нерви.

Беше сякаш се обзалагат за новото момиче.

Няколко часа по-късно тя се събуди. Бях се сгушила до Лиз, гледайки безизразно напред, когато момичето пое дълбоко и рязко дъх.

Тя започна да плаче на глас, а зениците ѝ се разшириха.

— Недей да крещиш — чух да съска тих глас. Не знаех кой го каза, но всички си го мислихме.

Червенокосата обаче не слушаше. Тя ни хвърли един поглед, паникьоса се и започна да пищи. Виковете ѝ отекваха около нас. Не искаше да спре, дори когато останалите се опитваха да я успокоят. Беше изпаднала в истерия, виковете ѝ ставаха все по-силни и все по-паникьосани, докато излизаше от омаята на дрогата. Тя виеше и се дърпаше от другите момичета, които се мъчеха да я усмирят.

Нещо над нас изписука.

Останалите в клетката застинаха неподвижно.

Чу се странната чуруликаща реч от интеркома на тавана.

Един от баскетболните глави натисна нещо на панела и светна лампичка, преди да отговори на гъргорещия си език. Тълпата момичета отстъпи назад, притискайки се силно към задната страна на клетката, когато вратата отпред се отвори.

Беше свобода, но никой не посегна към нея.

Те сграбчиха червенокосата. Тя бе боец, нямаше как да не ѝ го призная. Ритаеше и размахваше ръце, щом я докоснеха, крещеше обиди на френски и пищеше някой да ѝ помогне. Всички обаче седяха напълно неподвижно, гледайки.

Не можех да понеса това. Опитвах се да се изправа и да помогна. Лиз сграбчи крака ми.

— Недей — изсъска тя. — Не привличай вниманието им към себе си, Джорджи. Довери ми се.

Въпреки че самата мисъл да не правя нищо, противоречеше с всичките ми инстинкти, бях прекалено ужасена. Беше по-лесно да седна и да се сгуша в масата момичета на пода. Да седя и да чакам да видя какво ще се случи, когато някой наруши неписаното правило за пълно мълчание. И се мразех за това.

Миг по-късно, червенокосата бе изведена и завързана за нещо, което определих като маса за прегледи. Гледах ужасена как един от баскетболните глави сложи маска на лицето ѝ. Когато спрях да чувам виковете ѝ, осъзнах, че това е вид заглушител. Стиснах устни и зъби, колкото можех по-здраво. Усетих как започва да ми се повдига, когато ръцете ѝ бяха завързани над главата ѝ, с въже, което се вливаше

безмилостно в китките ѝ. Краката и бедрата ѝ висяха от масата и започнах да си представям най-лошото.

Тя продължи да рита, когато единият извънземен сграбчи полата ѝ и я разкъса от тялото ѝ.

— Не гледай — предупреди ме Лиз.

Само че не я послушах. Някой трябваше да гледа. Някой трябваше да види.

Със свито сърце, гледах как червенокосата се бори да се освободи. Гледах как първия извънземен разкопча предната част на униформата си с едно докосване на яката си. Гледах как приятелите му се смееха, правейки коментари, докато първият яхна жената.

Гледах със сухи очи и сърце изпълнено с омраза как те се смееха и се качваха върху нея отново и отново. Сякаш мина цяла вечност. В един момент, крайниците ѝ се отпуснаха и се надявах да е изгубила съзнание. Надявах се да не помни нищо от това.

Лиз стисна ръката ми.

— Кира каза, че са имали заповед, че им е позволено да „дисциплинират“ всеки пленник, който се бунтува.

Кимнах и най-после отместих поглед от извънземните, които отново смениха местата си, продължавайки да говорят на странния си език. Предположих, че вече за тях е добре „дисциплинирана“. Искях да крещя, но високите звуци не бяха позволени. Впих нокти в дланите си, докато гледах надолу към бледите лица около себе си, опитвайки да разбера коя е Кира. Едно момиче, с коприненоправа кестенява коса, плачеше безмълвно в единия ъгъл, притиснала ръце към ушите си, сякаш не можеше да понесе да чува какво се случва, но червенокосата вече не крещеше. Чувах се само гласовете на извънземните.

Това сигурно бе Кира. Тя бе единствената, която можеше да ги разбере благодарение на устройството забито в ухото ѝ. Огледах останалите. Всички бяха изпаднали в шок, отместили поглед встрани. Едно момиче имаше ужасен и изпълнен с мъка поглед, и се зачудих дали и тя не е крещяла преди време. Реших, че не искам да знам. Стиснах силно очи и опитах да се дистанцирам от всичко. Опитах да се затворя в тих балон, където нищо от това не бе реално. Където ако опипя ръката си достатъчно силно, ще се събудя и всичко ще бъде постарому.

Но когато затворих очи виждах само как червенокосата бива изнасилвана. Виждах баскетболните глави, които се шегуваха и боботиха на езика си, докато изнасилваха момичето. Сякаш не бе нищо особено, все едно бе поредният ден в офиса, типичните задължения.

Лиз бе права. За тях не бяхме нищо повече от добитък. Щяха да ни продадат на някого, който да ни изнасили, изяде или и двете. Или някого, който да ни направи нещо по-ужасяващо, което дори не бих могла да си представя.

Нямаше обаче да остана да седя тук, чакайки съдбата си. Обвих здраво ръце около пижамата си, вдигнах крака под брадичката си и започнах да оглеждам обкръжението си. Огледах всяко ъгълче, всяка пукнатина на странните стени, опитвайки се да разбере дали има нещо, което можех да използвам за оръжие.

Защото щях да убия тези оранжеви, гнусни копелета, ако се опитаха да ме докоснат.

ГЛАВА 3

ДЖОРДЖИ

През следващата седмица не доведоха повече нови момичета, затова започнах да подозирам, че сме „пълни“. Кое то бе добре, защото усещах малката ни клетка все по-пренаселена с всеки изминал час. Сега с Доминик... брутално изнасилената червенокоса... напъхана при нас, се бяхме наблъскали една в друга, като сардини.

Не че някой бе скочил да се оплаква.

Нощем двете с Лиз си приказвахме тихо, когато стражите ни оставяха сами. Явно вече бяхме в открития космос. През последните дни ушите ни постоянно заглъхваха и подозирахме, че това се дължи на високата скорост, с която пътуваше кораба.

И не знаехме какво да правим с тази информация.

— Ще започнем с това да убием пазачите — казах на Лиз и Кира за втори път тази вечер. — Баскетболните глави изглежда са грубата сила на зелените същества. Мисля, че ако се отървем от оранжевите, може да успеем да накараме зелените да ни върнат на Земята.

— В плана ти има малки недостатъци, Джорджи — каза Лиз, както винаги практична. Тя направи жест към решетките на клетката ни. — Ние сме от тази страна, а те са от другата. И имат оръжия.

— Трябва да направим нещо, с което да ги накараме да отворят вратата. — Гласът на Кира прорязва тъмнината. — Щях да кажа, че може да изчакаме да доведат нов пленник, но...

— Дам — отвърнах замислено, а погледът ми се стрелна към Доминик, която се бе свила в ъгъла сама. Тя беше пълна развалина, след като я върнаха в клетката. И разбира се, сега пазеше тишина. Прекарваше будните си часове с юмрук притиснат към устата си, хапейки го, за да потисне виковете си, докато по лицето ѝ течаха сълзи. Освен това се опълчваше на всички опити на момичетата да се сприятелят с нея и да я успокоят. Тя имаше нужда от време и търпение,

но имайки предвид, че бяхме набутани в клетка с размерите на килер, търпението бързо се изчерпваше.

Погледнах обратно към обезсърчените лица на Кира и Лиз, мислейки съсредоточено.

— Ами ако се престорим на болни, следващия път, когато дойдат да ни хранят?

— Това няма да е трудно — каза Лиз. — Тези боклуци, с които ни хранят, са отвратителни.

Кира поклати глава.

— Ами ако решат, че сме прекалено болни, и просто ни изхвърлят в космоса? Ние сме допълнителен товар, нали помните. Докато имат пълната си квота в капсулите, ние сме лесно заменими. Тя направи жест към шкафчетата.

Нямаше как да ги забравя. Не знаех дали им завиждам, задето въобще не осъзнават ситуацията, в която се намирахме, или бях ужасена от това през какво ще преминат щом се събудят. Но тя бе права. Хората в капсулите, които бяха в безопасност, ни караха да се чувстваме доста ненужни, но все пак не бях готова да използвам плана „да саботираме капсулите“, за да избягаме. Не бях склонна да оставя тези жени там. Просто трябваше да ги добавим към уравнението.

— Добре тогава — казах. — Ами ако почнем да крещим?

Кира преглътна шумно.

— Това ме ужасява. — Тя погледна през рамо към Доминик и потрепери.

— И на мен не ми харесва — казах ѝ аз. — Но какви други възможности имаме? Ако само една от нас крещи, това осигурява сигурност на останалите, нали? Щом привлечем вниманието им, това ще ги накара да отворят вратата...

— И? — попита Лиз. — Какво? Да бъдем изнасилени?

— Не. — Дори не исках да мисля за това. — Трябва да ги разсеем по някакъв начин. Може да ги нападнем, когато отворят. Повече сме от тях.

— Но те имат оръжия — посочи Кира.

— Но ако всички ги нападнем...

— Тогава една от нас ще бъде застреляна — каза Лиз. — Не искам да съм тук, но и не съм готова да умра. А и не знаем какво ще направят останалите. Не е като да са бойци. Никоя от нас не е.

— Но какъв избор имаме? — възразих. — Можем да бъдем добри робини и въпреки това може да бъдем изнасилени и продадени един Господ знае на какво същество. Поне, ако се борим, имаме шанс.

— Не, права си — каза Лиз и притисна колене към гърдите си, обмисляйки думите ми. — Значи, ще ги накараме да отворят врата, ще ги нападнем, ще вземем оръжията им и ще поемем контрол над кораба. Просто трябва да се убедим, че Кира ще бъде защитена през цялото време.

— Аз? — Кира изглеждаше изненадана. — Защо?

— Защото ти си тази, която има преводач — заяви Лиз. — Няма как да ги накараме да ни върнат обратно на земята, ако не можем да комуникираме с тях, нали?

Тя имаше право.

— Аз ще осигуря привличането на вниманието им. Планът беше мой.

— Сигурна ли си?

Господи, не, не бях сигурна. Всяка част от тялото ми вибрираше от ужас само при мисълта тези ужасни същества да ме докоснат. Но какъв избор имах? Да стоя и да не правя нищо? Да търпя, чакайки тези същества да решават съдбата ми? Майната им.

— Ще го направя.

Сякаш в съгласие с мен, корабът се разтресе и завъртя, изпращайки ни всички в различни посоки.

Разбира се, никоя от нас не изкрещя. Знаехме, че не бива да го правим.

ГЛАВА 4

ДЖОРДЖИ

За втори път този ден корабът се разтресе. Турбуленция би звучало малко нелепо, имайки предвид, че бяхме в открития космос. Пътуването не би ли трябвало да бъде гладко? Стомахът ми се преобърна отново, но го игнорирах.

Почти бе дошло време да изпълним плана си.

Погледнах към пазача, крачещ извън килията ни. Беше времето, което смятахме за „време за лягане“, и скоро трябваше да получим последната си храна за деня, а стражите щяха да са се уморили да ни тормозят. Обикновено след последното хранене, те сменяха кофата ни и излизаха.

Но тази вечер нещата бяха странни. Въпреки че кофата ни бе почти пълна, баскетболните глави не идваха да я изнесат. От интеркома се носеха чуруликащи звуци и пазачът в стаята ставаше все по-изнервен с всяка изминала минута.

И през цялото време корабът се тресеше.

— Какво става? — прошепнах към Кира, докато гледах пазача, крачещ напред-назад. — Къде са другите баскетболни глави?

— Не знам — призна тя с ръка притиснато към сребристото устройство забито в ухото ѝ. — Някои от думите не искат да се преведат. Или се превеждат, но просто не знам какво значат. — Тя поклати глава. — Обаче мисля, че нещо се случва с двигателя. Постоянно говорят за изхвърляне на товара и насочване към безопасно местонахождение.

Ямата в стомаха ми нарасна.

— Тъм... ние сме товарът.

Тя направи гримаса.

— Знам. Очевидно, ще прецакат нещо с данните на кораба, но се опитват да измислят решение.

— Щастливките ние — промърморих, поглеждайки към охраната. Само един. Обикновено бяха двама. Тялото ми се напрегна, осъзнавайки това. Ако успеем да свалим един страж... по-късно ще трябва да се оправяме само с един. Шансовете ни бяха по-големи стига да сме единни и непоколебими.

И стига да успеем да вземем оръжието му.

— Мисля, че трябва да приложим в действие плана си — казах тихо, когато пазачът започна отново да се разхожда.

— Не съм сигурна — каза Кира, дъвчейки долната си устна, но Лиз кимна.

— Ще действаме — прошепнах на останалите в клетката. Момичетата изглеждаха несигурни, но се раздвижиха, за да ми направят място. Щом бях решила да бъда жертвеното агне, те щяха да ме оставят да се жертвам.

Призовах куража си и се насочих към решетките на клетката, пъхвайки лице между две от тях.

— Хей.

Пазачът не се обърна. Той продължи да крачи с поглед насочен към тавана, все едно чакаше да се чуе отново чуруликането.

Опитах отново.

— Хей. Ти там. — Не ми обръщаше никакво внимание и трябва да призная това ме учуди. Обикновено се възползваха от всяка възможност да ни накажат. Бях видяла през последната седмица още едно момиче да бъде изнасилвано, само защото проплака на сън. Затова пробвах друга тактика, за да привлека вниманието му.

Събрах голяма слюнка в устата си и го заплюх.

Слюнката се приземни на задната страна на плешивата му глава и той се закова на място. Странните му малки очички се насочиха към мен и той тръгна към клетката ни.

— Добра работа, Джорджи — прошепна Лиз.

Поех си дъх и кимнах. Хич не се чувствах добре за това, но... отстъпих назад в клетката, както бе планът... за да може той да влезе вътре... и когато останалите момичета се скупчиха около мен сграбчих кофата с ръце зад гърба си.

Планът бе да използвам съдържанието ѝ и да го лисна към него, колкото се може по-отдалеч и останалите да го нападнат. Щяхме да го победим и да му вземем оръжието. Не че знаехме как да стреляме с

извънземното оръжие, но ще се справим с това, когато се наложи. Стига да го имахме, половината битка бе спечелена.

Разбира се, когато кофата се озова в ръцете ми, осъзнах колко е тежка и колко отпуснати и слаби са мускулите ми от непрестанното седене на едно място и оскъдната храна, която получавахме. Превих се под тежестта ѝ, примигвайки, когато част от съдържанието се разплиска на ръката ми. Мамка му.

Пазачът изръмжа нещо на странния си език и отключи клетката.

За разлика от това, което бяхме планирали, другите момичета се дръпнаха назад, плачейки и оставяйки ме сама с кофата в ръце, и тъпо изражение на лицето, когато извънземният тръгна към мен.

Хвърлих кофата към него в мига, в който се пресегна към мен, но заради тежестта ѝ, съдържанието се изсипа и върху мен. Той сграбчи ръката ми и изпищях от изненада, когато пръстите му стиснаха бицепса ми. Не само че кожата му бе неравна, все едно имаше камъчета под нея, но на допир бе като шкурка и разкъса безмилостно кожата ми.

Той ми изръмжа нещо и ме задърпа напред.

— Не — извика Лиз и хвана ръката ми, дърпайки ме към себе си, докато се борех да се отскубна от него. Къде беше шибаният ни голям план за нападение? Защо останалите се криеха като изплашени зайци? Погледнах към Кира, другият ми съконспиратор, но тя седеше извила глава настрани и гледаше към тавана със странно изражение на лицето. Чак сега осъзнах, че от горе се чува леко чуруликане.

— Отделянето приключено? — попита Кира с объркано изражение.

Целият под се наклони на една страна и всички литнахме.

Аз бях изхвърлена през стаята буквално, летейки във въздуха. Приземих се тежко пред стазисните капсули, изкарвайки въздуха от дробовете си.

Целият свят се преобърна, отново и отново, и стаята се огласи от виковете на жените. Нещо се плисна по ръцете ми и тоалетната кофа прелетя над главата ми. И тогава всичко застина във въздуха. Светлините изгаснаха, потапяйки ни в тъмнина.

Светна червена светлина. О, това не бе добре. Червените светлини сигнализираха аварийна ситуация, нали?

Огледах се в сега осветената в червено стая, гледайки части от съдържанието на кофата да летят покрай мен. Някой се носеше във въздуха в дясно. Бяхме изгубили гравитация.

Какво ставаше, по дяволите?

Опитах се да се фокусирам, когато нещо прелетя покрай главата ми. Черно, издължено, с дебело дуло.

Пушката.

Мамка му. Оттласнах се от капсулите и заплувах към него в мига, в който гравитацията се завърна. Приземих се на пода, право върху оръжието.

Две крачки в страни от мен, пазачът също се срина на пода. През цялото време странното чуруликане от интеркома не спираше.

Сграбчих пушката и започнах да търся спусък, когато пазачът разтърси глава, опитвайки да събере мислите си. Нямаше спусък. Е, мамка му. Значи щях да го използвам като сопа. Сграбчвайки го за дебелата основа, аз го вдигнах над главата си и с всичка сила ударих главата на пазача.

ХРУС.

Пазачът се срина.

Но аз не спрях. Ударих го пак и пак. *Хрус. Хрус.* Отново и отново стоварях оръжието върху главата му. Той не помръдваше, но аз не спирах. Бях ужасена, че може да има гранитен череп, и че всеки момент ще се изправи и нахвърли върху мен. Затова продължих да удрям.

Две ръце ме сграбчиха.

— Джорджи. Хей, Джорджи, спри. Мисля, че е мъртъв. — Гласът на Лиз успя да проникне през замъгления ми мозък. — Можеш вече да спреш.

Спрях, бавно свеждайки поглед към пазача. Или това, което бе останало от него. Лицето ми бе само размазана пихтия закачена на врата му.

Изгледах го за миг ужасена. И след това повърнах.

— Успя — каза Лиз, галейки гърба ми. — Мамка му. Ти успя, Джорджи! Ти си шибана машина!

Не се чувствах, като машина. Искях пак да повърна. Убих мъж. Нещо като мъж. Подобно. Но определено изнасилвач.

И все пак, живо същество.

Беше. *Беше* живо същество.

Стомахът ми се преобърна и понечих да изтрия уста с ръката си, но се спрях. Миришех ужасяващо. Ъгх. Цялата бях покрита с мръсотия, а стаята, в която бяхме, оплискана от горе до долу.

— Какво стана, по дяволите?

— Не знам — каза Лиз, помагайки ми да се изправя на крака.

Цялото тяло ме болеше, ребрата ми бяха натъртени от приземяването ми върху оръжието. Но продължавах да го стискам. Не ме интересувахе, че е покрито с изпражнения, с мозък и с всичко останало. Сега беше мое.

От високоговорителите се чу стържене на метал и чуруликане, точно преди ушите ни да изпукат силно. Лиз сложи ръце на своите, също като мен и се спогледахме изненадано.

Кира изтича при нас, изскачайки от клетката.

— Дами! Имаме по-голям проблем. Съобщението, което чухме току-що, гласи „Пригответе се за повторно навлизане“. Мисля, че това значи, че ще катастрофираме!

Мамка му.

Полетяхме отново и пак се блъснах в капсулите. Нещо ме удари по главата и потънах в тъмнина.

ГЛАВА 5

ДЖОРДЖИ

— Хей — извика познат глас в ухото ми. — Хей, събуди се. Добре ли си, Джорджи?

Събудих се бавно и простенах от острата болка, която чувствах в главата си. Миг по-късно, болката не бе само в главата ми. Всяка част на тялото ми ме болеше, но най-вече китката. Тя туптеше неприятно и сякаш гореше, изпращайки пулсации през цялата долна част на ръката ми, чак до лакътя. Присвих очи, виждайки Лиз наведена над мен.

— Оу!

Тя ми се ухили и забелязах, че има подута долна устна и нарастваща синина на бузата.

— Жива си. Това винаги е добро начало — каза тя, сядайки назад, на краката си. — Можеш ли да седнеш?

С нейна помощ го направих, примигвайки. Позата накара всичко в мен да запулсира още по-болезнено.

— Какво се случи?

— Катастрофирахме — каза тя. — Повечето от нас изпаднаха в безсъзнание от цялото това подмятане. Три имат счупени кости, няколко разкъравени носове и две, които не оцеляха.

Погледнах я шокирано, преди да се огледам.

— Две жени са... мъртви? Кои?

— В допълнение към пазача, който очисти, Криси и Пег. Явно са си счутили вратовете. — Тя кимна към далечния край на стаята. — Горките момичета.

Едва успях да преглътна скръбта, която заседна като буца в гърлото ми. Не ги познавах добре, но познавах ужаса и страха им. И се радвах, че все още съм жива. Прегърнах Лиз и тя също ме прегърна, оставайки така за миг, просто благодарни, че общо взето сме все още цели. През рамото ѝ забелязах, че цялата стая, която май бе нещо като контейнер за товар, бе наклонена на една страна. Металният под,

покрит с отломки, бе изкривен и леденостуден. Изправих се на крака с помощта на Лиз, залитнах и чак когато се стабилизирах се огледах шокирана.

Няколко от момичетата се бяха вкопчили една в друга в ъгъла... Меган бе прегърнала Доминик и се опитваше да я успокои, докато жената се задушаваше от плач. Другите момичета все още бяха разхвърляни по пода в безсъзнание. Виждах две тела на купчина в далечния край, до мъртвия пазач. Тъмната коса на Криси висеше, покривайки лицето ѝ. Мисля, че бе за добро. Отместих поглед. В друг ъгъл Кира се опитваше да помогне на момиче, чийто крак бе счупен. Самата Кира имаше силно наранено лице, а от ухото, на което бе закачен преводачът, течеше кръв.

Всички изглеждаха пребити, посинени и наранени. Погледнах към краката си, но изглежда бяха добре. Китката ми обаче бе подута и започваше да лилавее. Ребрата ми сякаш горяха.

— Мисля, че съм я счупила — казах, вдигайки ранената си ръка. Нежно размърдах китката си и едва не припаднах от заслепящата болка, която прониза тялото ми.

— Е, предполагам, че повече няма да се биеш с извънземни — каза весело Лиз. — Дори да не е счупена, доста лошо е наранена. Трябва да видиш пръстите на левия ми крак. И те изглеждат доста ужасно. Все едно са се опитали да направят стратегическо отстъпление и да избягат от крака ми, но са се провалили.

Погледнах я изпълнена със скептицизъм.

— Тогава защо си в толкова добро настроение?

— Защото сме свободни — каза тя ентусиазирано. — Мамка му, свободни сме и се приземихме някъде. Според мен сега шансовете ни за оцеляване се повишиха значително.

— Защо мислиш, че сме кацнали?

Лиз закуцука до мен, пазейки единия си крак.

— Защото подът се наклони и е студен, и заради това. — Тя посочи някъде зад мен.

Обърнах се, за да погледна. Отгоре, изглежда част от облицовката се бе отлепила частично, оставяйки един дълъг отвор в контейнера ни. През този отвор се процеждаше лека светлина и вътре се сипеше нещо, което приличаше на снежинки. Възкликнах и пристъпих напред.

— Това сняг ли е?

— Да — каза щастливо Лиз. — И тъй като не се давим, опитвайки да поеме дъх, изглежда има и кислород.

Надежда се надигна в сърцето ми и погледнах към тавана. След малко се обърнах развълнувано към Лиз.

— Мислиш ли, че някак сме се озовали отново на Земята?

— Не мисля — каза Кира, а мекият ѝ глас прониза мислите ми. Погледнах към нея и примигнах. Тя изглеждаше доста разтърсена и цялата лява страна на лицето ѝ бе синя и покрита с кръв. В едно от очите ѝ се бе спукал кръвен капиляр, и имаше дълга червена драскотина на едната буза. Освен това куцаше с едно подутото коляно.

— От къде знаеш, че не сме на Земята? — попитах, отказвайки толкова бързо да загубя надежда. — На колко места може да има сняг и кислород? Просто трябва да е Земята, не знам, може би в Канада.

— С тази разлика, че през това нещо — каза тя и посочи окървавения преводач на главата ѝ, — чух да казват, че ни пускат на „безопасно място“, за да могат да дойдат и да ни приберат по-късно.

Лиз скръсти ръце на гърдите си, мръщейки се.

— Да ни приберат по-късно? Значи ни пуснаха тук, очаквайки просто да седим и да ги чакаме да ни приберат след ден-два? Мамка му, няма да стане.

— Не знам кога — каза сериозно Кира. — Но когато говорех за това място, определено не говорех за Земята. Постоянно говорех за облак от частици, но единственият облак от частици, за който се сещам, е този от часовете по наука, и който се намира в далечния край на слънчевата ни система, Облака на Оорт. И ако получаваме толкова много светлина — каза тя, сочейки към дупката в контейнера, — определено не сме никъде в близост до Плутон. Не мисля, че сме на Земята. И не съм сигурна, дали все още сме в нашата слънчева система.

— Схванах — заяви Лиз и звучеше доста намусена.

Все още се съмнявах. Погледнах към снега падащ през отвора и нямаше как да не се развълнувам. Трябваше да сме си у дома, нали? На нашата планета имаше зима. Може да са ни пуснали на Антарктика. Точно сега предпочитам Антарктика, вместо някоя чужда планета.

— Не ми се иска да вися тук, чакайки ги да се върнат.

— Аз също — каза Кира и примигна, търкайки рамото си. — Но всички са ранени. Не знам колко бързо можем да се движим, или дали е въобще безопасно да го направим. Не знаем нищо за това място, може да сме кацнали в средата на замръзнал океан пълен с човекоядни ледени акули.

— Мамка му, ти си цялата цветя и рози, нали? — каза Лиз, гледайки към Кира.

— Съжалявам — Кира направи гримаса и притисна длан към челото си. — Беше ужасен ден и се чувствам така, сякаш най-лошото предстои.

Тя изглеждаше толкова съсипана, че ми се прииска да я прегърна. Отказвах да се предам без бой. Единият пазач бе мъртъв, имаме оръжието му, и за момента бяхме далеч от похитителите си.

— Всичко ще е наред — казах оптимистично. — Ще измислим нещо.

— Може ли да измислим нещо за ядене? — попита Меган от ъгъла на контейнера. — Доста сме гладни.

— Храната е добро начало — съгласих се, кимайки към Лиз. — Нека да видим какво имаме и да проверим как може да се измъкнем от тук, за да сме далеч, когато зелените същества се върнат.

Час по-късно обаче положението не бе никак розово. Намерихме достатъчно от гадната храна, че да ни стигне за седмица и за също толкова време имаме вода. Освен тези неща, нямаше нищо друго.

В допълнение, освен това, което притежаваше пазача, когото убихме... добре де, който аз убих... нямаше никакви оръжия и никакви дрехи. Преровихме всичко, удряхме по стените и се опитвахме да открием скрити отделения, но не намерихме нищо. Единственото нещо, което имаме, бе някакво подобно на найлон покритие, което обаче не бе топло, нито особено гъвкаво, за да се използва за нещо полезно.

— Почти съм сигурна, че Робинзон Крузо не е бил и наполовина толкова прецакан, колкото сме ние — пошегува се Лиз.

Не бях чела *Робинзон Крузо*, но се съгласих. Беше ясно, че не сме екипирани добре за оцеляване. Не бяхме екипирани за каквото и да е било, и с всяка изминала минута ставаше все по-студено, благодарение на снега и студения въздух, които влизаха през отвора.

— Имам предвид, не разбирам — каза Лиз, подавайки ми няколко блокчета храна. — Ако искат да седим и да ги чакаме, не трябваше ли да ни оставят провизии?

— Забравяш, че ние сме допълнителни — посочих, махвайки с ръка, за да откажа блокчетата. Някой друг можеше да ги изяде. Стомахът ми в момента бе свит на топка. — Докато те са недокоснати, ние нямаме значение, нали? А и те не ядат — посочих с пръст към капсулите наредени на стената. — Те все още са в идеално състояние.

Естествено.

— Да ги събудим ли сега? — мисълта да изсипем шепа нищо неподозиращи жени тук, в състоянието, в което се намирахме не ми допадна. Ако аз бях на тяхно място, щях ли да искам да ме събудят?

— Господи, не — каза Лиз. — Как да знаем дали са наясно какво се случва тук? Вероятно дори не осъзнават, че малките зелени извънземни съществуват и все още смятат, че са в леглата си. Ти как би се почувствала да се озовеш тук, заточена на това място, без да имаш достатъчно храна.

— Имаш право — казах, оглеждайки празната стая и тропайки с голия си крак по пода.

— Е какво ще правим? — попита Кира, настанявайки се до другите момичета, които се бяха събрали на едно място, за да споделят телесната си топлина. Изглеждаше изтощена.

Лиз погледна очаквателно към мен.

Сега аз ли бях лидерът? Гадост. Но... някой трябваше да го направи, а на мен наистина ми бе омръзнало никой друг да няма идеи. За един дълъг миг обмислих възможностите ни.

— Е, намираме се на планета с кислород и предполагам, че тук живеят и други същества. Не знам много за науката, но ако Земята, може да е обитавана от всякакъв вид живи същества, няма причина и тук да не е така нали? Дори на близо може да има град или нещо такова.

— Град пълен с извънземни — промърмори някой.

— Така е — съгласих се. — Но не можем да стоим тук, докато умрем от глад. Или докато замръзнем. Точно сега навън грее слънце, но не знаем колко време има докато падне нощта...

— И колко дълги са нощите тук — добави Кира.

— Може би е добре да спреш да помагаш — каза ѝ Лиз. — Само предложение.

— Мисля, че поне трябва да разузнаем наоколо — предложих. — Да разберем къде сме, да огледаме за храна и вода.

— Но повечето от нас са ранени — подсмръкна едно от момичетата. Тифани. Изглеждаше сякаш е взета от някоя ферма и бе напълно ужасена. Някои от нас бяха приели пленничеството си с твърда решимост, а някои напълно се бяха разпаднали. Тифани беше от вторите.

— Ти трябва да отидеш, Джорджи — каза ми Лиз.

— Аз? — възкликнах.

— Ти си нещо като лидера ни.

Мамка му, много е гадно, че не бях единствената, която се бе сетила за това. Вдигнах поглед към снега влизащ през дупката. Изглеждаше доста студено, а бях само по къса пижама.

— И защо аз да съм лидер? На практика съм последната заловена. — С изключение на Доминик, която дойде след мен.

— Да, но ти си тази, която измисля всичките планове. Ти си тази, която уби пазача, а Кира трябва да остане, в случай че похитителите ни се завърнат, за да може да ги чуе с това на ухото си. А пръстите на краката ми са смазани. Няма да стигна много далеч. Освен това, ти си тази, която е на ти с оръжията. — Лиз запърха с мигли към мен.

Изсумтях.

— Добра в това да троша неща, имаш предвид.

— Хей, ти се справи по-добре от всички нас, Джорджи. Сериозно. — Тя направи няколко удара с ръце във въздуха, все едно удряше невидима боксова круша. — Искаш ли да ти изтананикам „Окото на тигъра“, за да те нахъсам?

— Боже, много ти благодаря — казах ѝ, опитвайки се да се почувствам обидена, задето единомушно бях избрана за доброволец. Но мисля, че някак трябваше да бъда аз. За разлика от Кира и Лиз, останалите не ставаха за лидери. Всички бяха ранени и исках да посоча, че китката ми е прецакана, и че ребрата ме болят, но... *всички* бяха ранени. Лиз куцаше, Кира имаше прецакано коляно, а другите бяха пълна каша. Дали исках да оставя съдбата си в нечий чужди ръце и да се надявам, че могат да свършат работата като хората? — Някой тук има ли някакъв опит за оцеляване в дивото?

Някой подсмръкна, плачейки. С изключение на това беше пълна тишина.

Да, никой не бе подготвен за това.

До мен Лиз започна да тананика мелодията на „Окото на тигъра“. Показах ѝ среден пръст.

— Ох, добре. Щом ще ходя навън в снега, имам нужда от няколко хранителни блокчета, оръжието и малко вода.

— Нямаме шишета — посочи Лиз. — Яж снега.

— Само недей ако е жълт — провикна се някой.

— О, да, сега всички сте много компетентни, след като аз ще излизам навън — намусих се и се изправих на крака, изпробвайки как се чувстват китката и ребрата ми. Боляха ме, но нямах много голям избор. — Добре, някак трябва да се изкатери до дупката в покрива. Ще имам нужда от някакви дрехи — погледнах надолу към мръсната си къса пижама. — С това няма да мога да издържа дълго навън.

— Знам от къде можеш да вземеш хубави топли дрехи — каза Лиз и посочи към мъртвия пазач.

— Тъх — казах, макар и сама да се бях сетила за това. — Донякъде се надявах, че някой магически ще измъкне кожух и шушони, или нещо такова.

— Нямаш късмет — каза Тифани и се изправи на крака. — Ще ти помогна да го съблечеш.

След малко с Тифани бяхме успели да съблечем тялото и сега се чудех как да ги облека. Имаше странни, невидими закопчалки, вместо обикновен цип или копчета, и вонеше на пот, кръв и още някаква остра миризма, но дрехите бяха изненадващо топли. Якето бе малко тясно около гърдите ми и ме караше да изглеждам така, все едно имах само една гърда, но не го носех, за да бъде модерна. По-големият проблем бе, че нямаше ръкавици, а обувките бяха предназначение за някого, който има два големи пръста, вместо пет малки. Успях да напъхам крака в обувките, обаче бе доста болезнено.

И все пак по-добре от нищо, реших, тъй като преди това бях само по пижама.

— Дръж ръцете си пъхнати в ръкавите — предложи Тифани. — Топлината на тялото ти ще помогне.

Кимнах и бутнах оръжието в предната част на якето, настанявайки дулото му между гърдите си. Сплетох мръсната си коса,

за да не се пречка пред лицето ми, взех блокчетата, които Лиз ми предложи, и си поех дълбоко дъх.

— Ще отида толкова далеч, колкото мога — казах на останалите. — Ще потърся помощ. Или хора. Или храна. Нещо. Но ще се върна. Ако не се върна до утре ами... не идвайте да ме търсите.

— Боже, ще ми се да имах под ръка дърво, че да почукам на него — каза Лиз. — Недей да говориш такива работи.

— Ще бъда добре — казах й, макар да блъфирах. — Сега, помогнете ми да се добера до тавана, за да се измъкна навън.

Преместихме масата под отвора и две момичета я държаха на място, а аз се качих на нея, докато Лиз и Меган ме бутнаха нагоре. Китката ми крещеше протестиращо, но продължих да се катеря, промушвайки се през дупката. Тя бе достатъчно голяма, че да премина през нея, и когато най-после можех да поема глътка чист въздух, исках да запищя от болка, и ми ставаше все по-студено. Бях нахлузила долнището на пижамата си, на главата си и бях омотала единия крачол около шията си, докато през тесния отвор на другия стърчеше главата ми. Не изглеждах особено секси и долнището ми бе мръсно, но се радвах, че го имам. Навън студът щипеше, а още дори не се бях подала на открито.

Опрях ръце на ледения метал, съскайки, когато пръстите ми залепнаха. Издърпах ги внимателно, а дланите ми сякаш бяха пронизани от малки иглички. Не само беше студено навън, беше *ужасяващо* студено. Използвах здравата си ръка... сега пъхната в ръкава на извънземното яке... за да се отгласна навън. Докато се подавах през дупката, ме осени мисълта, че навън може да има извънземен, който чака да изляза, за да ми отреже главата.

Хич не си помагаш, Джорджи, казах си аз. Прогоних ужасите рисувани от въображението ми и излязох навън, оглеждайки се.

Добрата новина бе, че горе вятърът не бе толкова ужасен, колкото мислех. Вместо това снегът падаше тихо на големи парцали, а двете слънца светеха над главата ми.

Две слънца.

Две скапани слънца.

Присвих очи към тях, за да се уверя, че не съм си разбила главата при падането и не виждам двойно. Но не, наистина бяха две.

Приличаха на цифрата осем, с едно малко слънце настанено над едно доста по-голямо слънце. В далечината имаше огромна бяла луна.

— Не сме на Земята — извиках на момичетата долу. *Мамка му.* Едва потиснах нуждата да ревна от разочарования. Толкова много исках да изляза да видя сградите в далечината и да кажа *О, това е просто Канада или Финландия.*

Двете слънца на практика унищожиха надеждите ми.

— Какво виждаш? — извика ми някой.

Погледнах надолу към катастрофирания кораб в средата на огромно снежно поле. Вдигнах поглед. В далечината имаше планини... или поне мислех, че са планини... които изглеждаха като големи, ледени и лилави кристали с размерите на небостъргачи. И бяха различни от планините, които познавах. Тук те бяха изцяло голи. Без никакви дървета. Нищо, освен сняг и назъбени скали. Изглежда малкият ни кораб се бе ударил в една от тези планини и така се бе отворила дупката.

Огледах се за същества или вода. За нещо. Каквото и да е. Нямах нищо, освен безкрайна белота.

— Какво гледаш? — извика друг.

Облизах устни, мразейки усещането, че вече изтръпват на студа. Аз бях момиче от юга. Не виреехме добре на студено.

— Гледали ли сте *Междувъзвездни войни*? Оригиналът?

— Не ми казвай...

— Дам. Изглежда сме се приземили на шибаната Хот. С изключение на това, че има две миниатюрни слънца и една шибано грамадна луна.

— Не е Хот — извика Лиз. — Тя беше шестата планета след слънцето и доколкото помня нямаше луна.

— Добре, зубър — извиках й. — Ще наречем това място *Не-Хот*. Ако можете покрийте дупката с онова найлоново нещо, щом тръгна. Ще ви задържи на топло.

— Бъди в безопасност — извика ми Лиз.

— От твоите устни в Божиите уши — извиках и измъкнах задника си от защитата на кораба.

ГЛАВА 6

ДЖОРДЖИ

Да вървя през замръзнала земя с нищо повече от дрехите на мъртъв извънземен и оръжие, което не знаех как да ползвам? С това почти се изчерпваше целия кураж, който можеше да събере тялото ми. Треперех докато газих през снега. Не знаех нищо за зимните условия. Да му се не знае, бях от Флорида. С грамадни хлебарки можех да се справя. С алигатори, никакъв проблем. Но с това неудобните ми ботуши да затъват до коляно в сняг с всяка моя стъпка? Е, с това вече не можех да се справя.

Но имаше половин дузина момичета, които ме чакаха да се върна на космическия кораб, които разчитаха на мен да намеря нещо. Каквото и да е било. И да имаме няколко опции, от които да избираме. Винаги можех да се върна. Не мисля, че някой би ме обвинил, задето съм се изплашила.

И тогава ще седя в пробития кораб и бавно ще умирам от глад с останалите. Или ще бъдем отвлечени отново от извънземните.

Или можех да рискувам да замръзна и да опитам да направя нещо тук, навън.

Затова продължих да вървя.

Ще кажа само едно за баскетболната глава, която убих. Има свестни дрехи. Въпреки факта, че всяка крачка, която правех, бе мъчителна и потъвах до коляно всеки път, краката ми бяха добре.

Обаче лицето ми бе като ледено купче. Ръцете също. Ръкавите бяха прекалено тесни, за да мога да ги издърпам надолу, затова вървах с една ръка мушната под костюма ми, и една навряна под мишницата ми. Когато едната замръзнеше прекалено много им сменях местата. Ранената ми китка болеше адски много, а ребрата ми все още изгаряха. Дори сега бе по-зле, защото постоянно поемах дълбоко дъх и това караше болката да пронизва гърдите ми непрестанно.

Като цяло? Просто исках да се свия на земята и да се разрева.

Но другите разчитаха на мен. Тъй че не можех да спра.

След като вървах сякаш цяла вечност, усетих наклон по земята и започнах да го следвам. В далечината забелязах някакви заострени, тънички неща, които вероятно бяха дървета. Или поне се надявах, че са дървета. Не се виждаше никаква друга растителност, затова се насочих към тях. Вятърът се усили и костюма ми... без значение колко добре бе направен да издържа на това време... започваше да се проваля в това да ме държи затоплена. Всъщност беше по-студено от всякога. И това беше гадно.

Прииска ми се да съм обратно в кухнята шушулка, която представляваше контейнерът ни. Обърнах се и погледнах към каменистия хълм. Шушулката бе като малка черна точка на едната страна на планината. От тук изглеждаше толкова крехка. Строшена. А все още не можех да намеря храна, животни или вода. Само сняг.

Е, мамка му. Явно ще продължавам да вървя.

Скоро осъзнах, че стеблата са по-далеч отколкото бях осъзнала, и имах усещането, че ходя цяла вечност по наклона. Докато вървах, започнах да виждам разни неща. Някакви растения. Или поне мисля, че бяха растения. Имаше туфа от нещо в блед синьо-зелен цвят, което по-скоро имаше пера, отколкото листа, но имаше същинска гора пълна с тях. Сигурно така изглеждат дърветата на това странно място. На минаване покрай тях докоснах едно. Кората му... ако можеше да се нарече така... беше влажна и лепкава на допир, и по дланта ми полепна нещо. Беше гадно.

Добре, намерих дървета. Щом има дървета, се надявах, че тези дървета получават хранителни вещества отнякъде. Дърветата имаха нужда от слънчева светлина и вода. Присвих очи към двете слънца. Бяха се снижили към единия край на небето, докато огромната луна се издигаше все по-високо.

И изведнъж ме осени мисъл.

Ами ако нощта ме свари тук, навън, сама?

— Мамка му, това ще е кофти — промърморих под носа си. Измъкнах оръжието само заради успокоението, което ми носеше факта, че го имам. Пръстите ми бяха станали на ледени висулки, докато го държах, но не ме бе грижа. Предпочитах да имам скапано оръжие, отколкото да нямам изобщо никакво. Докато вървах напред усещах как ме обзема отчаяние. Ами ако ни бяха пуснали на тази

планета, само защото тук нямаше да успеем да се справим сами? Докато тази ужасна мисъл изпълваше ума ми, чух звук от течаща течност.

Вода?

Застинах, а сърцето ми заблъска силно. О, дано да е вода! Ако бе вода, значеше, че е достатъчно топла, че да не се превърне в лед. Което значеше, че е нещо топло. А точно сега? С радост бих приела топло питие.

Хукнах напред. Звукът от водата изглежда идваше някъде иззад странните растения. Колкото повече се приближавах, толкова по-големи ставаха растенията, и някои бяха големи колкото къща. Извисяваха се над мен като гора и подобно на бамбука растяха в самата вода. Всяка една дълга пръчка беше забита в някакво бледо розово, нещо, което изглеждаше лигаво и лепкаво. Беше доста странно на вид, но явно странните неща бяха нормални на тази планета.

Близо до калния бряг имаше няколко с височината на човек. Хванах едното. Беше топло под ръката ми. Което значеше, че и водата е топла. Вероятно прекалено топла, че да мога да я докосна. Наведох се към повърхността, държейки се за пръчката.

Като го направих, осъзнах, че под повърхността на водата към мен гледа лице. Лице с огромна уста, остри зъби и изцъклени рибени очи. А пръчката, за която се държах? Изглежда бе прикрепена към носа на съществото.

Изпицях и залитнах назад в мига, в който съществото се хвърли към мен, щракайки с челюстта си.

Продължих да пицях, докато се дърпах назад, далеч от брега. Съществото започна да излиза от водата продължавайки да щрака с ужасната си паст. Стъпвайки на снега, то потрепери щракна за последен път и се върна отново на старото си място.

Мамка му.

Мамка... му. Едва не бях изядена от извънземна риба... чудовище.

Гледах с ужасен поглед към щастливо блъбукация поток. Към грамадните пръчки, които стърчаха от него. Към онази, която бе висока колкото двуетажна сграда. Всичко това... чудовища ли бяха?

Обърнах се и хукнах. Пръхтейки, спринтирах колкото можах по-бързо през снега обратно към хълма. Обратно към синьо-зелените

перушинести растения. Майната му на всичко. Не бях подготвена да се справям с извънземните форми на живот на тази извънземна планета. Дробовете ме боляха и ребрата ме боляха, и китката ме болеше сто пъти повече, защото пак паднах на нея, и нищо от това нямаше значение, защото нямаше да спра да тичам.

Докато тичах покрай едно странно дърво, нещо се обви около глезените ми.

Едва имах време да изпищя, преди нещо да ме дръпне назад и да полетя, провисвайки с главата надолу, под един клон на дървото, с глезени здраво завързани един за друг.

Пищях отново и отново, гърчех се и се въртях. Земята бе на около метър под мен и не можех да я стигна. А там долу? Там лежеше моята сопа-пушка. Когато виснах на клона явно бе паднала.

Когато нищо повече не се случи, спрях да се боря и да се паникьосвам. Опитах да разбера какво се случи току-що. Залюлях се, за да видя глезените си. Бяха вързани с нещо като странно въже. Ако можех да се завъртя, че да погледна по-добре... да, това определено беше възел. Другият край на въжето беше завързан високо на дървото. Простенах, но после бързо замълчах и останах да се люлея бавно на дървото.

Аз... бях попаднала на някакъв вид капан.

От една страна бе окуражаващо. Тук имаше интелигентни форми на живот, нали? Кое то ме развълнува, защото значеше, че не бяхме сами на планетата.

Но нямаше как да подмина факта, че се намирах в ловен капан, и че някой можеше да реши, че съм вечеря. Спомних си сцена от *Междузвездни войни*, където Люк се оказа в пещерата на снежно същество провесен с главата надолу. И пак започнах да се паникьосвам, защото знаех как свършват подобни неща. Люк успя да се освободи на време, преди да бъде изяден, защото бе джедай.

Аз? Аз бях просто момиче от Флорида, облечено в краден звезден костюм, без оръжие и с прецакана китка. Много добре знаех как щеше да свърши всичко.

Проплаках и се погърчих още малко, шавайки с крака и опитвайки да ги освободя от възела, който ме държеше така здраво с главата надолу.

Не исках да бъда тук, когато собственикът на капана се появи да търси вечерята си.

Имайки предвид, че краката ми не искаха да се освободят, за няколко минути се опитах да се протегна до земята, за да взема оръжието. Не че знаех как да го използвам, но щеше да е по-добре да е в мен. Но колкото повече висях тук, толкова повече ме болеше главата и толкова по-трудно ми бе да мисля.

Осъзнах, че вероятно не е много добре за мен да вися така. Колко дълго може да издържи човек преди в главата му да се влее толкова кръв, че да умре?

Отново започнах да се извивам, и докато го правих, осъзнах, че нещо се е появило в периферното ми зрение. Спрях да се движа и се загледах в покритата с козина фигура, която приближаваше.

Мамка му. Закъснях. Ще ставам вечеря.

— Не — простенах и се задърпах отново. Но тялото ми не можеше да се справи с паникьосаните заповеди, които му изпращах. Главата ми туптеше и точно когато чудовището ме приближи усетих, че губя съзнание.

Последната ми мисъл бе, че поне няма да съм будна, докато ме яде.

ГЛАВА 7

ВЕКТАЛ

Не разпознавах... нещото... което се гърчеше в капана ми.

Това бе ново.

Приблжих го внимателно с извадено острие. До преди момент то танцуваше и се въртеше, но сега висеше отпуснато. Миризмата му бе като на *са-кхуи* и все пак... не бе. Любопитно. Побутнах го с върха на копието си, очаквайки всеки миг да заподскача, но то не го направи. Задуха вятър, студения въздух подготвяше пристигането на малката луна, а двойните слънца се оттегляха към леглата си.

С върха на копието си, отрязах въжето около краката на съществото и то тупна на земята, оставайки да лежи върху снега.

И тогава, още по-шокиращо, собственото ми *кхуи* започна да резонира вътре в мен. Вътрешното ми същество, което бе лежало спящо за толкова дълго, и което не можеше да разпознае половинка измежду моите хора? То вибрираше и пееше песента си за това ново същество. Изгледах го удивен.

Мислите ми бяха объркани и хаотични, но взех съществото на ръце и се затичах до най-близката ловна пещера.

Сега бе по-студеният сезон, в който ловците трябваше да внимават, когато пътуват далеч от пещерата-дом. Имаше група от ловни пещери, които да се използват само за най-студените нощи, когато ловецът е на много тичания далеч от дома. Разположението им бе като вкопано в ума ми, тъй като бях ходил в тях толкова много пъти през последните сезони, че с лекота намерих най-близката пещера. Отместих настрани кожата пред входа и сложих товара си на пода. Разтърсих бързо кожата, за да се уверя, че няма скрити животни, преди да преместя тя-съществото... трябваше да бъде *тя*... върху кожата. Зъбите й тракаха един в друг, издавайки студения звук, който издаваха малките, преди тяхното *са-кхуи*, затова докоснах клепача на едното й око, отваряйки го, за да видя дали вътре имаше светлина.

Окото под клепача бе бяло. Нямаше кхуи вътре в нея, или е имало, но е умряло. Значи трябваше да се грижа за нея като за дете. Бързо запалих огън и зачаках да я стопли. И тъй като любопитството ми надделя, започнах да я оглеждам. Казвах си, че го правя, само за да проверя дали е ранена, но умът ми пееше от любопитство, а *кхуито* в гърдите ми вибрираше и пееше своята песен, все по-силно с всеки изминал момент.

Тя ме бе накарала да резонирам. Тя бе моя.

Прокарах ръка по крайниците ѝ. Тя носеше никакви дрехи, които миришеха на стари, кисели спомени. Искях да ги разкъсам, но ако тя бе безпомощна като дете, щеше да има нужда от тях. Затова отделих време да открия как да я съблека, разкривайки плътта ѝ отдолу. Тя бе гладка. Не като *са-кхуи*. Плътта ѝ бе почти напълно безкосместа, с изключение на дългите къдрици, ограждащи като корона главата ѝ и малката туфа между краката ѝ, която се разкри щом свалих кожата, с които бе облечена. Изсумтах при вида на малката туфа.

Пленителна. Пленителна и ненужна.

Под кожата си тя нямаше изпъкналости, които да очертаят мускулите ѝ, и изпитах невероятно силно усещане при вида на тялото ѝ, което бе изтъкано от мекота и слабост. Може би е била болна, и затова нейното *кхуи* го няма. Прокарах пръсти през странното ѝ лице. И тук беше гладко, а челото ѝ бе плоско. Нямаше изпъкналости никъде. Само мекота.

Как някой толкова слаб като нея бе намерил пътя до чуждите ловни земи? Беше мистерия, също като факта, че тя караше моето *кхуи* да резонира така силно в гърдите ми. То буквално туптеше с повика, и нуждата да се чифтосам се стовари тежко в тялото ми, когато мекото ѝ тяло се раздвижи, тя разтвори заоблените си бедра и уханието ѝ изпълни ноздрите ми.

От устните ми се изтръгна стон и членът ми стана твърд, неравностите по него се издуха.

Затова зарових лице между краката ѝ и я вкусих.

ГЛАВА 8

ДЖОРДЖИ

Почти напълно сигурна бях, че сънувам.

Може би това бе всичко. Един голям, лош сън. Просто за известно време се бях озовала в една наистина кофти част на мозъка си и сега преминавах в мократа част от съня. Защото бях много сигурна, че лежах гола, а между краката ми имаше уста, която ме ближеше все едно няма да има утре.

Простенах меко, защото това, *това* беше много по-приятно от онази простотия с извънземния кораб.

Нещо влажно, покрито с изпъкналости се плъзна нагоре и надолу по котенцето ми. Уста, език. Плъзна се между гънките ми и аз притиснах ръка към челото си, защото усещането беше *толкова* хубаво. Изгаряща болка прониза китката ми, но това бързо бе погребано от невероятно удоволствие. Нежни, мъркащи звуци се понесоха някъде близо до мен, почти като сякаш някой говореше, но не можех да разбера нито дума. Обаче този мъж изяждаше котенцето ми като шампион.

Главата му се вдигна и той навря нос в мен, мърморейки нещо. Посегнах с ръце, за да избутам главата му обратно, където беше преди миг.

С тази разлика, че докоснах рога.

Подскочих, отваряйки очи и осъзнавайки, че това не е сън. Нищо от това не бе. Погледнах шокирана надолу към тялото си. Бях гола. Бях гола, а между бедрата ми имаше мъж, от чиято глава излизаха чифт големи извити рога. Докато го гледах той отново прокара език по котенцето ми.

— О, Боже мой! — прошепнах. После бутнах главата му, за да се отдръпне от мен. *Това не е нормално. Това не е нормално.*

Когато той вдигна глава към мен, възкликнах.

Той не бе човек. Имам предвид, знам, че имаше рога и всичко, но поглеждайки лицето му можех да видя, че *наистина* не е човек. Рога се издигаха от линията на косата му и се завиваха над скалпа му, като остри смъртоносни оръжия. И бе син на цвят. Е, синьо-сив, с дълга, гъста черна коса, която ми напомняше на гривата на лъв, веждите му изглеждаха някак тежки, много по-различни от всички човешки вежди, които бях виждала, а лицето му бе цялото в твърди очертания, като изсечено от гранит. От челото му, надолу до върха на носа му, имаше нещо, което приличаше на твърди плочки и синьо-сивата му кожа бе малко по-тъмна там.

А очите му блестяха със синя светлина, каквато никога преди не бях виждала. Синьо, като водите на Карибите, и беше плътно синьо, в което не се виждаха зеници. А светлината сякаш идваше от самите им дълбини.

Тих хленч се откъсна от устните ми, когато той се изправи над мен. Видях рошавите бели кожи, които покриваха раменете му, и осъзнах, че именно него бях видяла, докато висях с главата надолу. Не е било чудовище това, което идваше да ме изяде. Бил е той.

Който ме изяде... по друг начин.

Дори самата мисъл бе толкова налудничава, че ми се прииска да се засмея, обаче бях прекалено ужасена.

— Какво ще правиш с мен? — попитах тихо. А в ума ми кънтеше рефрена *моля те, не ме убивай, моля те не ме убивай*.

Той каза нещо и прокара ръка по стомаха ми. След това тези странни светещи очи ме погледнаха преди главата му да се наведе.

И той започна да ме ближе отново. Дълги, бавни, прекрасни лизвания по цялата ми женственост.

Не се стърпях. Започнах да се кикотя. Гъделичкаше ме и ме караше да се гърча, и вместо да крещя *не... помощ... изнасилвач...* аз се кикотех. Защото той не искаше да ме изяде. Той просто искаше... да ближе котенцето ми. Бях се срещала с мъже, които за нищо на света не можех да убедя да ми слязат долу, а този тук го направи вместо поздрав.

Започнах да се смея, осъзнавайки колко облекчаваща и все пак абсурдна бе тази ситуация. Може би бях малко истерична. Но някак нямаше значение. Все още нямаше да умра и по някаква причина този странен мъж бе решил да ми достави орално удоволствие. Просто...

при всички най-ужасни сценарии, с които се сблъсках откакто бях отвлечена от извънземни, да бъда близана, докато свърша, въобще не се намираше в списъка.

А той бе наистина, *наистина* добър в близането.

Нещо ръбесто и леко грапаво докосна входа към вагината ми и осъзнах, че това е текстурата на езика му. Чувството бе неописуемо. И въпреки че всеки мой инстинкт крещеше да си намъкна дрехите и да бягам от тук с всички сили, не се помръднах. Почти дори не дишах.

Когато една голяма ръка се опря на бедрото ми, разтваряйки краката ми по-широко, се подчиних. След един миг щях да стана и да започна да протестирам.

Само.

След.

Миг.

Той ме облиза отново и този път езикът му докосна клитора ми. Не се сдържах. От устните ми се изтръгна стон, в който нямаше и капка достойнство. Клиторът ми беше доста чувствителен, а той го бе избягвал до сега.

Главата на рогатия мъж се вдигна рязко и той ме погледна с изражение, което можех да определя като изненадано. Поразмърдах се неудобно, защото странните му очи ме гледаха и притиснах ръка към устата, решена да не издам повече нито звук, за да не го стряскам. Ами ако полудее и реши да ме изкорми с грамадните си рога?

Но той остана объркан само за миг. Тогава, както го гледах, големите му пръсти разтвориха гънките ми и той започна да ме изучава с интерес. Почувствах силно унижение и опитах да затворя краката си. Майната му. Големите му ръце обаче ме задържаха на място и той игнорира движенията ми, разтваряйки отново гънките ми. Изглеждаше шокиран... *истински шокиран*, от вида на клитора ми. Той каза нещо, което прозвуча като *са са*, и определено бе въпрос.

Опитах отново да затворя крака и да се надигна.

— Хей, приятел, сега не е време за урок по анатомия.

Казвайки една-единствена дума, големият извънземен ме бутна внимателно обратно на кожата.

Опитах да избутам ръцете му, но той бе много по-силен и много по-решителен от мен. Задържа бедрата ми широко разтворени и нямаше как да не забележа, че ръцете му бяха огромни, като бейзболни

ръкавици. Колко ли бе висок? Той ме разтвори и за най-голямо мое унижение докосна внимателно клитора ми, все едно щеше да го ухапе.

Останах напълно неподвижна.

Това не го задоволи. Той измърмори нещо и започна да търка малката пъпка, явно решен да намери правилния начин, по който да я докосне, за да ме накара отново да реагирам.

И въпреки че не го исках, аз реагирах. Затворих очи, за да не се налага да гледам лицето му. Той продължи да ме докосва, милвайки внимателно клитора ми. Справях се доста добре, контролирайки реакцията си, но с всяко докосване на пръста му исках да стена.

Тогава усетих устата му върху клитора си и той ме засмука нежно.

Бедрата ми подскочиха и простенах.

Той промърмори нещо, звучейки доволен, и продължи със заниманието си, докато бедрата ми се разтрепериха. Щях да свърша. Проклет да е. Проклет да е и фактът, че ме караше да се чувствам невероятно. Тези издатини на езика му, минаващи по клитора ми, караха цялото ми тяло да се тресе... и тогава свърших мощно. Отново и отново вагината ми се стягаше, докато оргазмът ме заливаше и цялото ми тяло се сви от силното напрежение.

Сринах се върху кожата, напълно изтощена. Сложих ръка върху очите си и потърках лице.

Е, добре, значи току-що го направих. Получих оргазъм от извънземен. Нямам идея как щях да обясня това на Лиз и останалите.

Извънземният каза нещо друго и аз отворих едното си око, поглеждайки към него. Изражението му бе напрегнато и нямаше как да сгреща чисто мъжкото задоволство изписано на нечовешкото му лице. Беше доволен, че ме е накарал да свърша. Показах му среден пръст.

— Ти си задник — промърморих.

В отговор той каза нещо друго. След това сграбчи бедрата ми и ме завъртя по корем.

Знаех какво ще последва. И въпреки че току-що бях свършила, едно момиче трябваше да си има граници. Не исках да правя секс. Оралната беше приемлива, стига да я правят на мен, но това бе прекалено много и ставаше прекалено бързо. Извъртях се в ръцете му и опитах да го ритна. Кракът ми блъсна гърдите му.

Почувствах се така, сякаш го счупих... крака си имам предвид.
Не гърдите му.

Все едно изритах стомана. Проплаках от болка и отново се сринах на кожите, кракът ми трепереше, а глезенът изпращаше вълни от изгаряща болка през цялото ми тяло.

Когато погледнах нагоре, извънземният изглеждаше разярен.

ГЛАВА 9

ВЕКТАЛ

Моята половинка, резонансът на моето *кхуи*, новата ми причина да съществувам, току-що замахна със странния си малък крак към гърдите ми и ме ритна. Почти бе сякаш не иска да се чифтоса.

Странните ѝ мъртви очи се разшириха от страх и в тях нямаше никаква светлина. Искях да ѝ кажа, че всичко ще е наред. Че сега е моя и ще се грижа за нея. Че ще намерим едно от чудовищата *са-кохтск* и ще извадим от дълбините му ново *кхуи* за нея, за да не страда повече.

Но бях объркан от начина, по който тя се нараняваше сама. Потърках гърдите си, където се приземи малкия ѝ крак. Без кожата ѝ тялото ѝ изглеждаше дори още по-малко и тя бе по-мека и по-слаба. Но явно и сама го бе забравила, защото ме погледна възмутено, преди да започне да вие от болка, стискайки крака си.

Не я разбирах. Може би липсата на *кхуи* засяга здравия ѝ разум.

— Няма да те нараня — казах бавно, защото тя изглеждаше ужасена. — Сега ти си моята половинка.

— *Тоф боуи мъмкк му!*

— Нека видя крака ти — заповядах ѝ аз. Ако тя нямаше *кхуи* вероятно не се лекуваше достатъчно бързо. Когато тя продължи да ме гледа изплашено, се пресегнах и сложих ръка на глезена ѝ.

Тя изкрепя нещо и се задърпа. След това сви пръсти в юмрук и замахна, удрайки ме по лицето и притискайки устните към зъбите ми. За миг изпитах болка, която ме накара да изръмжа.

Тя на мига замлъкна, дръпна се назад и вдигна ръце пред себе си, все едно се защитава.

Бях шокиран от реакцията ѝ.

Тази жена, това малко същество, което бе наполовина колкото *са-кхуи*, бе моята половинка. Как бе възможно да мисли, че мога да я нараня? Но сега тя се дърпаше назад, сякаш очакваше да бъде ударена. Изпълни ме гняв, защото това не бе нормална реакция.

Някой бе наранил половинката ми, в миналото.

Пресегнах се напред, обръщайки бледото ѝ лице към себе си. Тя се бореше, но сега очите ѝ бяха затворени и тя започна да трепери. Огледах малките ѝ, плоски черти. Кожата ѝ бе с един и същи цвят отстрани на тялото ѝ. Това вероятно е нараняване.

— Кой ти причини това? — попитах я.

Тя се разтрепери, но не ми отговори. Но тя не бе няма. Издаваше звуци и се зачудих дали не си е ударила главата. Или може би хората ѝ говореха непознат език и затова не разбирах това, което излизаше от устата ѝ. Но въобще не приличаше на моя език.

Обаче и тя не приличаше на *са-кхуи*. Не биваше да очаквам да сме еднакви.

Бях очарован от нея. Мъжете от племето ми казваха, че няма удоволствие по-голямо от това да вкусиш резонирала половинка на устните си, и бяха прави. Да заровя лице между краката ѝ бе най-истинското удоволствие, което някога съм изпитвал, и исках да го изпитам отново.

От реакциите ѝ обаче и от начина, по който се отдръпваше от мен, бе ясно, че само аз се чувствах така. Бях объркан от реакцията ѝ, но сигурно се държеше на липсата на *кхуи*. Тя не можеше да усети резонанса така, както го усещах аз.

Тя не усещаше силната нужда да предяви претенциите си. Не чувстваше рева на самотния дух. Как би могла? В нея нямаше *кхуи*, което да отговори на моето.

Очевидно Боговете ми я бяха изпратили, за да се науча на търпение. Усмихнах се доволно. Не беше най-трудното изпитание.

— Много добре, малка моя — казах и погалих с пръст странната ѝ гладка кожа. — Ти и аз заедно ще се учим на търпение.

— *Ннте ръссбирм*.

Думите се сливаха и падаха тежко от устните ѝ. Забелязах, че острите ѝ резци ги няма и сърцето ми застина за миг в гърдите ми, чуваше се само резонанса на *кхуито* ми. Въпреки че тя буташе ръцете ми, аз повдигнах устните ѝ, оглеждайки зъбите ѝ. Счупени ли бяха?

Но не, изглежда малките ѝ зъби бяха точно такива... цели и не дори близо до тези, които имах аз. Странно същество.

Пуснах я и тя отново ме плесна през ръцете, присвивайки към мен странните си очи.

— *Пресстъни.*

Тялото ѝ определено бе различно от това на *са-кхуи*. На повечето места тя бе мека и безкосместа, и не бях видял да има опашка. А и това странно зърно между бедрата ѝ. Намирах го за възбуждащо, защото ме караше да мисля за вкуса ѝ. Исках я отново на езика си. Дори сега устата ми се изпълваше с влага от спомена, а моето *кхуи* резонираше в гърдите ми.

Затова само седнах до нея и чаках да видя какво ще направи.

Тя събра странните си кожи, решена да прикрие с тях малкото си меко тяло. Дали ѝ бе студено? Защитническите ми инстинкти се надигнаха и се обърнах към огъня, добавяйки още от събраното в пещерата дърво. Щеше да ми се наложи да донеса още и да напълня склада, за да има за следващия ловец, който дойде тук, но това бе задача, която щях да изпълня с радост заради моята половинка. Исках да ѝ е топло и удобно.

Щом накладох огъня тя се премести напред, протягайки ръце към пламъците. Те изглеждаха... странно.

— Имаш пет пръста — казах и вдигнах собствената си ръка. Аз имах четири. Това бе още една разлика помежду ни. Бях очарован и леко смутен от наличието на този допълнителен пръст.

Ръката ѝ докосна гърдите ѝ.

— *Шишооршии.* — Тя отново погали гърдите си и ме погледна.
— *См шорши.*

Сега нещо не бе наред с гърдите ѝ ли? Дали се опитваше да ми каже, че нейното *кхуи* го няма? Това бе очевидно от мъртвите ѝ очи.

— Знам — казах ѝ. — Не се бой. Много скоро ще изпълним церемонията щом се върнем у дома при племето.

— *Шишооршии* — каза тя, продължавайки да гали гърдите си, след това се пресегна и погали моите. Погледна ме очаквателно.

Дали питаше за резонанса ми? Притиснах ръката ѝ към гърдите си, за да може да усети как моето *кхуи* вибрира. Тя се дръпна назад изплашена и ме погледна в очите.

— *Ккфо беше тофъ? Иметоти?*

— Резонанс — обясних ѝ, и моето *кхуи* започна да вибрира от докосването ѝ.

Тя ме изгледа с такъв шок, че започнах да се чувствам неудобно. Когато сложи ръка на гърдите ми и резонирах, тя се дръпна все едно бе

докоснала нещо леденостудено.

— *Не мог д произнес тофъ* — каза ми тя и притисна отново ръка към моите гърди, преди да притисне ръка към своите. — *Шишиооршии*.

— Шоршии — повторих аз.

Лицето ѝ светна.

— *Дъ!* — тя погали доволно гърдите си. — *Шорши*.

Тя не се опитваше да ми каже, че ѝ липсва *кхуи*, или да посочи факта, че не резонира. Това бе името ѝ.

Тя отново докосна гърдите ми, гледайки ме очаквателно.

Объркан аз докоснах своите.

— Вектал.

Тя размърда челюст и се опита да изрече правилно името ми. Но от устните ѝ звучеше по-скоро като „Хуптал“. Изглежда не можеше да изрече първите три букви правилно. Но нямаше проблем. Бе някакво начало.

— *Хуптал* — каза тя доволно и се потупа по рамото. — *Шорши*.

И нейното име не бе много лесно за изговаряне, но се постарях да го кажа правилно. Да, тя бе Шорши.

И тази Шорши бе мистерия за мен. Нямаше опашка, нито козина. Носеше странни кожи и се разхождаше в опасни ловни земи без някакво оръжие в себе си. Тя бе слаба и мека и нямаше *кхуи*, и не говореше нито дума от правилния език.

Нямаше никакъв смисъл. От къде бе дошла Шорши? Всяко живо същество имаше *кхуи*. Моите хора *са-кхуи* бяха единствените интелигентни същества в този свят. Имаше *метлакс*, но те бяха покрити с козина и бяха умни колкото скала. Все още не бяха се научили как да правят огън.

Шорши беше умна. Не бягаше от огъня, като *метлак*. Разпознаваше го. И носеше обработени кожи. Ботушите ѝ бяха похубави от всичко, което бях виждал. Шорши бе дошла от хора живеещи някъде другаде.

Но къде? Не можех да я питам. Имахме бариера в комуникацията.

И тогава ме осени... тя не резонираше. Не чувстваше същото, което и аз, защото нямаше *кхуи*. Може би никога не е имала.

Бях покосен от толкова силно чувство за загуба, че ме накара да оголя зъби. Това... не можеше да се случва. Как така тя не резонираше

към мен? Как така не сме свързани? Сякаш след толкова много време бях намерил своята друга половина... и тя бе мъртва за мен. Мисълта ме задави. Да нямаш *кхуи* бе равносилно на сигурна смърт. Да видя Шорши толкова жива и така обречена накара душата ми да стене.

Но не. Тя бе *моята* половинка. Моята друга част. Щях да направя всичко, което е нужно, за да я задържа.

ГЛАВА 10

ДЖОРДЖИ

Той имаше огън. Това бе голям плюс в тефтера ми. Потърках ръце, доближавайки се до огъня и се потопих в топлината му. Бе силен и гонеше студа отвън. Вятърът свистеше през кожата служеща за врата и можех да видя, че навън е вече тъмно, но стига да не напускам пещерата, щях да съм добре тук до огъня. Гузно си помислих за Лиз, Кира и останалите. Със сигурност ще успеят да се стоплят, стоейки близо една до друга, нали?

Вдигнах поглед, когато Вектал започна да крачи из малката пещера. Изглеждаше разтревожен и това ме караше да се изнервям. Все едно бях направила нещо нередно, но нямах идея какво. Той продължаваше да мърка щом се доближи до мен, тъй че това би трябвало да значи, че е щастлив, нали? Но предполагам не бе така.

Стомахът ми изръмжа и притиснах ръка към него. Време бе за блокчето. Проверих джобовете на крадения ми гащеризон, но не намерих нищо и започнах да се паникьосвам. Сега бях изгубила и храната, и оръжието си. Имах само ботушите, които мачкаха пръстите ми и гащеризона. Боже, хич не ме бива в тези експедиции. Ъгх.

Той се раздвижи и коленичи до мен, карайки ме инстинктивно да се дръпна назад. Погледнах тревожно към Вектал. Устата му върху мен беше нещо приятно, но много добре знаех какво още иска и сега като бе така близо ме изправяше на нокти.

Но той само направи жест към стомаха ми.

— Кууууск? — в думата имаше куп звуци, които не можех да произнеса. Все едно правеше някакво странно вибриращо нещо в гърлото си.

— Гладна — казах, галейки стомаха си. След това имитирах хранене.

Той посочи към зъбите ми и зададе още един въпрос. Ясно. Нещо в тях го тревожеше. Разголих ги, за да покажа, че са добре, но той ми

показа своите в отговор.

Резци. Разбира се, че ще им резци. Кучешките му зъби бяха три пъти по-големи от моите и изглеждаха истински брутално. Нищо чудно, че беше объркан от вида на късите ми, квадратни зъби.

— Надявам се, че с тях дъвчеш зеленчуци — казах му откровено.

Той издърпа рошавото си наметало и, Боже, радвам се, че това бе само част от облеклото му, а не от тялото му. Можех да понеса рогата, мисля. Но се радвах, че тази рунтава козина, не е част от него. Огледах го отново и реших, че може би голяма част от едрото му тяло може би са само дрехи. Това би било добре. Обаче нямаше как тези двеста и петнадесет сантиметра височина да са дегизировка.

Гледах го тревожно как се съблича.

— Надявам се, че не си решил, че къркоренето на стомаха ми значи време за натискане.

Той пусна косматото наметало на пода на пещерата, и очите ми се разшириха при вида на дрехите, с които бе облечен отдолу. Мислех, че са кожи, всичките в един и също синьо-сив цвят, които изглеждаха много меки и ме караха да мисля за облачен ден. И които ме караха да се чувствам много сгорещена. Ръцете му бяха голи, гърдите му бяха покрити с нещо подобно на елек с джобове и привързан с ленти. На него имаше закачени няколко страховито изглеждащи остриета направени от кости. Доста от плътта му бе гола, и имайки предвид студа навън, се зачудих колко ли топло е това тъпо наметало.

И дали мога да го открадна.

— Вероятно е лоша идея, Джорджи — казах си. — Този мъж е единствената ти дружка в момента.

Дори и да искаше да ближе котенцето ми. Стиснах здраво бедра при спомена и се изчервих. Върнах пак погледа си върху извънземния. Ръцете му бяха голи и показваше невероятно количество мускули. Бяха наистина огромни и доста заплашителни и бях сигурна, че скритите по елечето коремни и гръдни мускули са също толкова впечатляващи.

Той издърпа една лента през рамото си и забелязах, че в допълнение към различните ленти и джобове на гърдите му виси и нещо подобно на торба. Стомахът ми изкъркори отново. Той може да имаше храна.

Истинска храна. Не гадни блокчета.

Стомахът ми се преобърна и стиснах здраво ръцете си, за да се спра да не посегна към него. Никога през живота си не съм била толкова гладна. Той отвори чантата и нещо приличащо на мехур, който вероятно бе пълен с вода и нещо увито в кожа. Той ми го подаде и го разтворих. Вътре имаше нещо, приличащо на месо смесено с овесена каша. Храна за из път. Това трябваше да бъде. Потреперих и погледнах към него.

— За мен ли е?

— *Кууус-ках* — каза той на странния си език и направи движение, показвайки ми, че трябва да си отчупя и да се нахраня.

Точно сега ми се искаше да го целуна, с острите му резци и всичко останало.

— Благодаря ти — казах и отчупих голямо парче. Не ме бе грижа дали изглеждам лакома или не. Умирах от глад. Набутах цялото парче в устата си и задъвках.

Веднага осъзнах грешката си.

Вкусът му бе... ами, ужасен бе най-милата дума, която можех да измисля. Все едно бях отхапала от смес с чушки халапенийо смесено с някакво гадно месо. Подправките бяха толкова силни, че носят ми протече, а очите ми се напълниха със сълзи. Закашлях се, опитвайки отчаяно да преглътна хапката в устата й, но тя изгаряше езика ми. В крайна сметка давейки се изплюх голяма част от храната в устата си, докато извънземният ме гледаше любопитно.

Беше брутално. Давех се и кашлях, докато той не реши да набута мехура в ръцете ми, лаейки някаква дума. Отпих внимателно, боейки се от вкуса, който може да има. За мое облекчение, беше вода, студена и освежаваща, с лек цитрусов аромат. Отпих облекчено и бавно спрях да се давя.

Върнах му храната и поклатих глава. Дори и да исках да я изям... а аз наистина исках... не можех. Само мисълта да поставя дори малко парче в устата си караше челюстта ми да се стяга. Стомахът ми изкъркори в нещастен протест.

Извънземният бе объркан от реакцията ми към храната. Той огледа отново устата ми и се опита да докосне езика ми. Избутах ръката му.

— Няма никакъв проблем с устата ми, храната ти е виновна.

Той каза нещо на шантавия си език и посочи към синините ми. Ох. Той мислеше, че съм ранена и за това не мога да ям. Поклатих глава.

— Добре съм. Наистина.

Извънземният... Вектал... ме изглежда замислено.

— Предполагам, че на близо няма град пълен с приятелски настроени извънземни? — попитах. Малката пещера ставаше по-студена и когато вятърът нахлу вътре придърпах якето по-близо около тялото си.

Вектал вдигна наметалото си и го наметна на раменете ми, говорейки ми нещо на странния си мъркащ език.

— Благодаря — казах и се сгуших в наметката. Той не се облече отново, което значеше, че вероятно студът не го тревожеше. Огледах го отзад, докато слагаше дърва в огъня.

Имаше опашка. Добре. Много същества имаха опашки. Това не беше шантаво. Опитах да не се почувствам неудобно, заради това, но той бе просто... толкова различен. Първо: имаше рога. Ръцете, които слагаха дърва в огъня, имаха само четири пръста. Ботушите му изглежда бяха направени от мека кожа, но в предната страна, където бяха палците му, бяха доста обемисти, затова само можех да си представя какво се случва там.

О, и беше опушено сиво-син на цвят. Не можех да забравя тази част. И мъркаше. Затова да, изключвайки факта, че бе двукрак, не си приличахме особено много.

— *Шорши* — каза той, изговаряйки своята версия на името ми. Той го повтори и ми се намръщи, преди да поклати главата си, със сплетена на плитка черна коса. — *Шорши Вектал* — каза той отново и посочи към окото си, преди да поклати глава.

— Не знам какво се опитваш да ми кажеш — казах му. — Че не те харесвам? Знам, че не те. — Посочих към храната. — Наистина ми се иска да можех да изям това, но не мога. — В очите ми горяха сълзи от изтощение. Сякаш всичко се стоварваше тежко върху мен. — Нямах идея колкото скапан бе животът ми през последните две седмици.

Той каза нещо с мек глас и избърса сълзите стичащи се по лицето ми. Кожата му бе мека като велур... или нещо подобно. Беше...

приятно. Беше приятелски жест, въпреки че всичко в този свят бе толкова прецакано.

Вектал обгърна наметалото по-здраво около мен. След това погали кожата до огъня и ми каза нещо. Реших, че е нещо от типа „почивай тук“ защото той пак погали кожата, чакайки. Легнах долу. Бе топло и се сгуших в кожата и за пръв път от сякаш цяла вечност, не се чувствах в непосредствена опасност. Всичко, което искаше този извънземен, беше орален секс.

Мисълта ме накара да се изкискам на ум и заспах с усмивка на лице.

ГЛАВА 11

ДЖОРДЖИ

Събудих се по-късно, чувствайки се по-добре отколкото се бях чувствала от много време. Беше ми топло, бях сгушена под дебело одеяло и бях прегърната от голяма, твърда форма, която бе по-гореща и от електрическо одеяло. Плъзнах пръсти по формата. Беше като велур опънат върху стомана и щом чух нежното мъркане, осъзнах, че съм сгушена срещу гърдите на Вектал.

Не беше... най-лошото място на света, на което да се събуя. Имам предвид, ако можех да избирам между стария контейнер, висенето сама навън в снега или да съм сгушена до вагинолюбив извънземен, със сигурност щях да избира опция номер три.

Зачудих се, дали да не се направя на заспала, но тогава нещо голямо и твърдо се опря в стомаха ми, показвайки ми, че Вектал е буден и напълно наясно с присъствието ми... както и бе много пощедно надарен от всеки мъж, с когото се бях срещала.

Седнах, издърпвайки одеялата, за да се увия в тях. Дъхът ми правеше облачета във въздуха и се огледах из пещерата. Слаби слънчеви лъчи преминаваха през кожата на входа на пещерата, а огънят отдавна бе изгаснал. Когато не бях до Вектал, усетих хапещия студ и ми се прииска отново да се сгуша в него и да се потопя в топлината и силата му.

Но той седна и започна да оправя дрехите си.

— *Вй дроскх* — каза ми той. Не знаех дали това значи „добро утро“ или „адски студено е“, или пък нещо друго. Той се изправи и в същия момент стомахът ми отново изръмжа.

Вектал присви очи към мен.

— Знам — казах му. — Довери ми се, знам — и за мен бе доста неудобно.

Той започна да развива храната от вчера, но аз направих физиономия и поклатих глава. Направих мимика, с която опитах да

обясня, че е изгорило устата ми. Той се засмя и направи мимика, сякаш люлееше бебе, което ме обърка. Ясно не следях добре разговора.

— Гладна — казах. Потърках корема си, правейки мимика за хранене. — Храна? — Всяка част от мен крещеше от възмущение, че в мига, в който срещнах мъж, започнах да изисквам от него да ме нахрани, но „храна“ бе по-лесно за изразяване с мимика, отколкото „Ако ми дадеш хубаво оръжие, мога сама да си хвана закуската“. За сега се придвижвахме с бебешки стъпки.

Вектал кимна и започна да слага нещата, които бе свалил от себе си миналата нощ. Тази сутрин гърдите му бяха голи и коремните му мускули бяха точно толкова впечатляващи, колкото подозирах, че ще бъдат. Плочките бяха като студена стомана под опушеносините му гърди. Спомних си топлината и мекотата на кожата му. Със сигурност бе приятно човек да се търка в него. Гледах го как се облича, заинтригувана от различията в телата ни. На някои определени места по тялото си имаше издатини, които изглеждаха много твърди. Те преминаваха по външната страна на всяка от ръцете му, до лакътя. Същите издатини започваха от средата на гърдите му и изчезваха някъде около пъпа му. На бедрата си също имаше такива изпъкналости. Зачудих се какво ли бе предназначението им. Изпъкналости имаше и на челото му, които се спускаха по носа му.

Освен това тази сутрин бе в бърливо настроение. Той водеше едностранен разговор с мен, докато се обличаше, връзвайки каишите по тялото си и втъквайки остриетата по местата им. Щеше ми се да му поискам едно от тях, но не познавах културата му. Можеше да е табу да му го искам и да го обидя, ако го направя. Точно сега се тревожех да не го ядосам, защото той бе единственият начин, по който можех да оцелея тук. Гледах как дъхът му излиза във вид на пара, докато той продължаваше да говори, и се замислих за момичетата на кораба, сгушени една до друга.

Надявах се, че са добре. Господи, молах се да са добре. Още днес трябваше да се върна при тях, за да не се тревожат. Можех да им каза какво бях открила...

Което наистина не бе много. Открих кръвожадни риби с бамбук стърчащ от носа им. Открих поток с гореща вода (пълен с гореспоменатите кръвожадни риби) и открих, че извънземните тук обичат да изядат котето ти, вместо поздрав.

И никое от трите неща нямаше да ни помогне да се приберем у дома. Не бях намерила град. Не бях открила друг кораб. Със сигурност не бях намерила някой, който говори английски. И това, което бе най-лошото, загубих единственото ни оръжие. Не бях хич добра в това да спася деня.

Вектал приключи да завързва чантите си и се изправи, за да обуе ботушите си. Надникнах към краката му, за да задоволя любопитството си. Три големи разперени пръста и кокалеста пета. Вероятно нямаше да мога да нося и неговите ботуши и мисълта ме отчая, когато набутах краката си отново в неудобните крадени ботуши.

Изправих се и пред погледа ми затанцуваха точици. Залитнах само за да бъда притисната към твърди гърди. Той промърмори нещо в ухото ми и отново ми предложи от храната си, но аз отказах. Не че бях капризна. Физически не можех да я изям. Приех водата, която сложи в ръката ми, и отпих, но това нямаше да ми е от голяма помощ. Може би щях да успея да убедя Вектал да ме върне там, където ме плени, за да потърся блокчетата си. На този етап бях толкова гладна, че щях да ги изям дори да са се превърнали в купчета неприятен на вкус лед. Той ме изведе от пещерата, гледайки ме, докато го следвах. През нощта бе продължило да вали и сега гледах дълбоките преспи сняг с отчаяние. Толкова с идеята да намеря блокчетата си.

Вектал ми направи знак, през рамото си, което бе голо сега, след като носех наметката му. Той коленичи, показвайки ми, че трябва да се кача на гърба му и да обвия ръце около тила му, като на конче. Е, това бе унижително. Но бях толкова изтощена и слаба, че не възразих. Обвих ръце около него, провисвайки се на гърба му, обвивайки крака около кръста му. Той погали една от ръцете ми, обвити около гърлото му и каза нещо нежно, преди да хукне, тичайки напред.

За миг бях удивена от това колко бърз бе той. Снегът не го тревожеше, а ботушите му прелитаха през него, сякаш не бе нищо. Освен това вътрешно сякаш гореше като печка, защото кожата му бе невероятно топла там, където я докосвах, докато моята бе сякаш извадена от кофа с лед. Това ме накара да се сгуша по-силно към него, щом осъзнах, че той няма нужда от наметалото. Той се справяше много добре в ледения пейзаж около нас. Затова се притиснах към тила му, сгушвайки леденото си лице в топлата му коса, която освен това ухаеше приятно.

Супер, сега имах Стокхолмски синдром.

Той се спусна по наклонената страна на планината, движейки се по склона със завидна лекота. Минахме през още една горичка и осъзнах, че се насочваме в посока противоположна на тази, в която бе контейнерът с другите момичета. Не бях обърнала внимание, замаяна от глада и студа. Но това бе грешният път. Всички ме чакаха, премръзнали и изгладнели. Не можех да ги оставя.

— Чакай — казах, тупайки го по рамото. — Вектал, чакай!

Той спря, а аз се плъзнах по гърба му. Потреперих от хапещия студ, но го накарах да се обърне, за да посоча към хълма в посоката, от която бяхме дошли. — Трябва да се върнем там и да спасим останалите.

Той поклати глава и посочи надолу по хълма. В посоката, която сочеше, можех да видя още зеленина и дебели дървета. Той искаше да ме свали от планината.

Но не можех да изоставя останалите. Настоятелно посочих назад.

— Моля те. Трябва да се върнем там горе. Има още хора. Още жени. Те са гладни, и им е студено, и нямат нищо.

Вектал поклати глава и имитира хранене. След това посочи гората под нас, надолу по склона.

Поколебах се. Дали да му позволя да ме отведе долу и да ме нахрани? Или да настоявам да се върнем при останалите и да гладуваме всички? Поколебах се. Те вероятно мислеха, че вече нещо се е случило с мен.

Стомахът ми изръмжа отново. Вектал ме изглежда раздразнено. И повтори отново думата, която май значеше храна.

— Куууск.

Прехапах устната си, обмисляйки положението. Погледнах към планината. Всичко в мен крещеше, че трябва да настоявам да се върнем. Но се чувствах толкова слаба и гладна. Можех по-късно да го убедя да се върнем, нали? Щом успеем да намерим нещо за ядене?

А и нямаше ли да е по-добре да не се връщам при останалите с празни ръце?

С тежка въздишка погледнах обратно към него. Блестящите му сини очи сякаш прогаряха дупки в мен.

— Куск и след това обратно нагоре по хълма, става ли? Нека вземем достатъчно куск за всички.

Може би корем пълен с храна щеше да ми помогне да преглътна вината.

ГЛАВА 12

ВЕКТАЛ

Когато половинката ми се качи отново на гърба ми и обви малките си, меки крайници около мен, трябваше да се боря, за да потисна удоволствието. Тя бе замръзнала и гладна и разстроена едновременно. Нуждата да се грижа за нея ме изяждаше отвътре. Щях да убия плячка, за да я нахраня и да може да върне силите си. Точно сега, бледата ѝ кожа бе още по-бледа, и се тревожех, че може да се разболее и така да бъде прекалено слаба, за да приеме кхуи.

Имах планове за сладката си половинка. Без значение дали ѝ харесва или не, щеше да получи кхуи. Нямаше да я изгубя, точно когато я бях намерил.

Долината бе изпълнена с диви същества. По отпуснатото тяло на половинката си, можех да кажа, че тя не забелязва дебнещата в далечината снежна котка, или формата на извития клон скрит зад близкото дърво. Като ловец, погледът ми ги забеляза на мига и потърсих безопасно място, на което да оставя за малко половинката си, без да се тревожа за нея. Тя бе прекалено слаба, за да улови сама храната си или да се защитава, ако някое същество я нападне.

Имаше голям скален блок, който виждах отдалеч, в ниската долина и се насочих на там, пристъпвайки в още по-дълбокия сняг. Макар времето да не ме тревожеше, половинката ми трепереше с всеки изминал миг все по-силно. Нямаше да може да продължи с пътуването, докато не ѝ осигурях нещо топло за обличане. Затова, първо щях да набавя храна, а след това и кожи, за да облека моята мека, крехка Шорши.

Ако се наложи щях да я пазя с цената на живота си.

Нуждата да я направя своя резонира в гърдите ми, *кхуито* ми напомняше, че съм намерил половинката си, но не сме се чифтосали. Погалих гърдите си, все му казвах *Да, знам. Знам, че тя е моя.* Комуникацията с нея бе трудна и тя бе толкова изплашена и слаба.

Веднъж щом стане по-силна и можем да споделяме повече думи, тя щеше да разбере какво се опитвах да ѝ кажа. Тогава щеше да разтвори за мен тези свои меки, розови бедра и щях да я имам на езика си. Щях да заровя члена си в нея и да почувствам резонанса да вибрира помежду ни.

Членът ми стана твърд само при мисълта, затова я прогоних.

Когато стигнахме до скалния блок, поставих моята Шорши нежно да стъпи на земята. Като ѝ направих знак, тя се качи на камъка.

— Остани тук — казах ѝ аз.

Разбира се, тя се опита да ме последва.

Направих жест с ръка, че трябва да остане там и тя ме погледна изплашено.

— Шорши Вектал?

— Няма да те изоставя мой сладък резонанс — казах ѝ аз, милвайки с пръсти нежната ѝ бледа кожа. — Опасно е. — Посочих към дебнешите наоколо същества, които сега ни гледаха. Посочих към извития клюн и снежната котка. Дори ѝ посочих мотаещия се наоколо обвит-в-пера-гризач, който щеше да е следващото ѝ ядене. Отне ѝ няколко мига да разпознае съществата, които се криеха на открито, почти сливайки се със снега. Когато обаче ги видя, очите ѝ станаха огромни и тя ме погледна отново изплашена.

— Ще останеш тук — казах ѝ. — Аз ще ти уловя нещо за ядене.

Тя избъбри нещо на странния си език.

— *Мйко мил! Теси нешт согромни, неме остфяй!*

— Всичко ще е наред — утеших я. Обвих наметалото по-плътно около малките ѝ рамене. Тя реагира, като посегна към един от ножовете ми, с въпрос в погледа. Кимнах и ѝ дадох единия от ножовете, които сам бях направил. Сега тя можеше да се защитава.

Беше очевидно, че се чувства много по-добре щом го държеше. Тя приклекна на скалата и ми кимна, стискайки ножа. Прокарах пръсти по студената ѝ безкосмена кожа и извадих прашката от торбата си. Имах няколко гладки камъка под ръка, затова сложих един в ремъка и го завъртях във въздуха, прицелвайки се. Извих ръка и пуснах камъка да полети, а след миг доволен видях, че гризачът плесна с криле, тупвайки на земята, и се заклатушка.

Преди да се е свестил се приближих и с едно движение на ножа си му прерязах гърлото. След това направих разрез в гърлото му, за да

може кръвта да се изцеди, и още един на корема му, за да изпразня съдържанието на стомаха. Оставих сърцето и останалите вкусни органи за половинката си, преди да отнеса животното при нея. Оставях следа, която снежните котки можеха да последват, но докато ме усещаха тук нямаше да нападнат. Спомените им бяха силни и те не харесваха вкуса на месото на *са-кхуи*. Бяхме горчива храна.

Върнах се с наградата си, показвайки я на треперещата ми половинка.

Тя сбърчи нос и ме изгледа объркана.

— Не си запозната с животните, така ли? — казах, защото ми харесваше да ѝ говоря. Положих пляката върху камъка, на който седеше, и тя се дръпна леко назад. — Мъртво е, сладък мой резонанс. Виж, запазих ти най-вкусното. — Отворих разреза на стомаха, разкривайки сърцето и дробовете. Все още бяха топли, но скоро щяха да изстинат и тогава нямаше да бъдат толкова вкусни. — Само внимавай с перата. Ще ти намерим нещо по-топло за обличане. В този район има *двисти* с големи козини, от които ще стане и хубаво ядене.

Шорши гледаше улова ми, без да мига. Тя посочи с пръст към него.

— *Ти очкфъш дям тоф нещо?*

Тя не разпознаваше ли тази храна? Много лесно бе. Измъкнах сърцето и го поднесох към устните ѝ.

— Ето. Опитай.

Тя едва не падна от скалата в бързината си да се отдръпне от мен.

— *О ммкъ му ням нчин!* — миг по-късно тя посочи към вкусния деликатес в ръката ми, чиято кръв бавно изтичаше — *Ммкъ му, пърфо сготфи тоф нещо!*

Тя направи жест, с ръце напред, точно както бе направила, когато се топлеше на огъня. След това посочи към храната.

— *Ооогн* — каза ми тя — *Сготфи го.*

Този път повдигнах отвратено устни.

— Искаш да изгоря храната? Не разбираш ли какво е това? — метнах сърцето в устата си и го сдъвках, за да ѝ покажа как се прави. Пикантната кръв обля езика ми, горещца и сладка.

Лицето ѝ се изкриви и тя се задави. Вдигайки ръка, тя ми направи жест, да не ѝ подавам храната.

— *Ммкъ му, тоф егнуено.*

— Яж — настоях аз. Тя беше прекалено слаба, за да е толкова претенциозна откъм храната. — Щом искаш, по-късно ще го изгоря за теб, но сега трябва да ядеш. — Отрязах резен от съществото и ѝ подадох месото. Принудих малките ѝ пръсти да се стиснат около него, игнорирайки факта, че тя пак издаваше давящите се звуци. — Яж, за да имаш сили през останалата част от деня.

Тя поклати глава.

Отхапах, за да ѝ покажа как, а после настоях да го направи и тя. Стомахът ѝ изрева отново, а изражението ѝ стана болезнено.

— *Дно е кто суши.* — Шорши направи още една физиономия и захапа. С всяка хапка правеше погнусена физиономия.

Бях доволен. Тя не, но поне успях да я нахраня. Не харесва вкусните органи, значи. Аз ги изядох, игнорирайки задавените звуци, които тя издаваше, защото един добър ловец не изхвърляше месо. Отрязах още вкусни парченца и ѝ ги дадох, а тя протестираше през цялото време, но поне сега имаше храна в стомаха. Шорши изпи всичката ми вода и направи знак, че все още е жадна.

Кимнах. Едно по едно. Да се грижа за Шорши в тази така опасна територия бе нещо, към което трябваше да бъда много внимателен. Последното нещо, което исках, бе без да иска да се натъкне на снежна котка в леговището ѝ... или по-лошо на глутница гладни метлак. Трябваше да я пазя внимателно и да не я изпускам от погледа си. Това значеше, че ловът щеше да е бавен, а връщане в пещерата на племето, още по-бавно, но бях подготвен да направя каквото е нужно.

— Ела — каза на Шорши, окачайки улова на колана си, за да може месото да замръзне на студения въздух. Това щеше да го опази хубаво за по-късно. Подадох ѝ ръка, за да може да слезе от скалата.

Когато след малко се покатери на гърба ми, отново осъзнах колко дребна и крехка бе тя. Можех да я нося през цялото време, защото не усещах тежестта ѝ. А това не бе добре. Дори най-дребният член на племето ми можеше да я скърши като клонка. Мисълта събуди всичките ми защитнически инстинкти и исках да изръмжа.

Шорши щеше да бъде в безопасност, на всяка цена.

Известно време вървахме през снега и бях доволен да видя, че тя бе тиха, оглеждайки спокойно местата, покрай които минавахме. Не привличаше вниманието върху нас. Не се оплакваше нито настояваше за нещо на странния си език. Дори не задаваше въпроси, когато счупих

клон от едно дърво, плъзгайки го след нас, за да прикрия следите ни. Тя бе като мълчалив наблюдател.

Но все още се тревожех, че тя няма дори основни познания за това как да се грижи за себе си. Молбата ѝ за още огън се бе загнездила в ума ми и не ми даваше мира. Намерих един незамръзнал поток, който бе затоплен от самата земя. Миришеше на гнили неща, но вкусът му щеше да е достатъчно приятен, а и топлината щеше да се отрази добре на изтощените мускули. Също така бе изпитание, за да видя колко знаеше моята Шорши. Имаше неща, които дори най-малкото дете знаеше за дивото, и се боях, че тя не ги знае.

Обаче щом тя се приближи доверчиво до потока, осъзнах, че се приближава прекалено много. Толкова за изпитанието ми. Сграбчих ръката ѝ, преди да успее да се доближи прекалено много и тя изсъска от болка.

На мига се притесних, че не съм премерил силата си.

— Шорши? — Ако бях наранил половинката си нямаше да си го простя. Моето кхуи изглежда бе напълно съгласно.

— *Фсичко енред* — каза тя, дишайки тежко. Примигна, а след това завъртя китката си. — *Нрних япри ктстрофт*.

Поех малката ѝ ръка и тя доверчиво ми позволи да я огледам. Беше покрита със синини, а плътта бе подута. Половинката ми е била ранена, а аз дори не съм осъзнал това. Разярих се на себе си, задето бях пропуснал нещо така очевидно.

— Съжалявам, моя Шорши. Няма никога повече да бъда така нехаен.

Отведох я далеч от порока и се огледах за нещо, с което да привържа китката ѝ. Попипах дрехите си, търсейки някой ремък, който да използвам, но те се засмя и поклати глава. На странни си език каза нещо и посочи към водата, показвайки, че предпочита да пие, вместо да се занимава с китката си.

Добре тогава. Можех да ѝ покажа как да пие. Огледах се наоколо и намерих една счупена пръчка в основата на едно дърво. Взех я и ѝ направих знак да ме наблюдава. Тогава, когато се приближих колкото смеех, я хвърлих във водата.

За един миг нищо не се случи. След това водата започна да кипи от активност. Видях как Шорши възкликна, виждайки атаката на острозьбите риби. Изненадата ѝ ме ужасяваше. Земята не бе

гостоприемна през по-голяма част от месеците на годината, но дори най-малките деца знаеха, че лошо миришещите потоци са пълни с опасни същества. Острозъбите риби можеха да свалят плътта на напълно пораснал двисти само за няколко мига. Шорши щеше да е мъртва, преди да успя да мигна.

Мисълта ме накара да я притисна силно към себе си. Тя потрепери и се сгуши ужасена в мен.

— Гледай — казах ѝ.

— Гледай — съгласи се тя, гледайки нагоре към мен с огромни бяло-цветни очи, които не светеха със светлината на *кхуи*. Което ми напомни колко е крехка. Това трябваше да бъде поправено, и то скоро.

Измъкнах пътническата си кесия. Никой ловец не напускаше пещерите на племето без такава кесия и изрових от вътре няколко червени снежни плодчета, които растяха така обилно почти навсякъде. Хванах две и ги стиснах между пръстите си, смесвайки сока им с шепа сняг, преди да пусна сместа във водата. Тогава отново погледнах Шорши.

— Гледай.

Тя гледаше с напрегнато лице. Видях изненадата ѝ, когато водата закипя и острозъбите риби заплуваха към далечния край на потока, отдалечавайки се от ужасния аромат на боровинките, които мразеха толкова много.

— Не харесват сока — казах ѝ. — Няма да се върнат, докато луната не се появи отново. Сега можем да пием.

Тя ме погледна любопитно, затова ѝ дадох сигнал да се приближи до водата. Потопих кожения си мехур и го напълних с вода, след това ѝ показвах, че може да пие директно от потока.

— *Безопасно ли е?* — попита тя предпазливо — *Ням чудофишт?*

Кимнах на каквито и небивалици да казваше и отпих отново, след това измих лицето си с шепа вода.

Това привлече вниманието ѝ.

— *Дсе исмия?* — попита тя, подръпвайки колана ми. Забелязах, че е стиснала здраво ножа ми, без съмнение готова за атака на острозъбите риби. Но погледът ѝ бе на лицето ми и тя имитираше жеста ми от преди миг. — *Мия?*

— Да, можеш да се почистиш — казах аз, взимайки ножа от ръката ѝ, преди да е успяла да се нарани. Вместо него ѝ подадох

няколко боровинки. В допълнение, че прочистваха потоците от острозьбите риби, те ставаха и за сапун. Индикирах, че може да се намаже с тях и тя изглеждаше развълнувана.

— *Вектал мия?* — попита тя, изричайки цял поток от странни думи, преди да стигне до думата, която използваше за къпане. — *Вектал мия?*

— Да не би да се боиш да влезеш сама в потока, мой сладък резонанс? — пошегувах се аз. — Да застана ли в средата на потока, за да може острозьбите риби да изгризат тялото ми, преди да стигнат до твоето?

Тя наклони глава настрани, показвайки ми, че не разбира, но на лицето ѝ блестеше вълнение.

— *Мия?* — попита тя отново.

Кимнах и започнах да свалям дрехите си. С радост щях да изкъпя половинката си. Гледах грациозния начин, по който събличаше кожата си. За пръв път осъзнах, че са покрити с петна и миришат ужасно. Бях толкова запленил от Шорши, че не бях обърнал внимание на факта колко бе мръсна тя. Нищо чудно, че бе така развълнувана от идеята, че ще се изкъпе.

Половинката ми не спираше да приказва, докато седеше до потока, гола и трепереща. Подобно на ръцете ѝ, краката ѝ имаха пет малки пръста със странна форма, но реших да не посочвам това. Обичах всяка част от странното ѝ тяло, въпреки че нямаше рога и опашка. Моето кхуи започна да резонира от удоволствие при вида ѝ и аз побързах да се съблека, за да се присъединя към нея при водата.

— *Оле мле* — възкликна тя, все още стоейки на брега. Тя гледаше слабните ми. Доволен от вниманието ѝ, аз се протегнах и потърках ръка над стомаха си. Членът ми започна да се втвърдява от погледа ѝ и тялото ми започна да вибрира от резонанса. Дали това бе начинът на Шорши да окуражи чифтосването ни?

— Тогава ела при мен, моя половинке — направих жест напред. — Ще задоволя всичките ти нужди.

ГЛАВА 13

ДЖОРДЖИ

До преди този миг, никога не бях разбирала изцяло израза „Надарен като кон“.

Опитах се да не го зяпам, но просто не можех да се сдържа.

Можех да понеса острите зъби. Опашката. Велурената, синкавосива кожа. Мамка му, дори нямах против рогата, които се виеха като корона около главата му.

И си казвах, че е би трябвало да осъзная факта, че мъж с височина над два метра и петнадесет сантиметра би следвало да има огромен член. Трябваше да съответства. И *почти* бях подготвена за това, макар че да го видя как расте пред погледа ми, караше бедрата ми да се притискат треперещи едно към друго.

Обаче не бях очаквала неравностите.

Той имаше шибани неравности по члена си.

Точно като твърдите очертания на гърдите, челото и ръцете му, той имаше изпъкналости по целия си член. Своя много голям, много дебел член. В добавка към това, той имаше и нещо, което приличаше на рог, но в края си бе заоблен, като палец, а не остър. Малките радости. Та, добре. Той имаше голям оребрен член и нещо подобно на палец стърчащо малко над него.

Чувствах се така, все едно имам извънземни бинго карти, на които само трябва да сложа отметки. Рога? Отметка. Опашка? Отметка. Супер странен член? Отметка, отметка, отметка.

И тъй като аз започнах това, сега той ме гледаше с горещ поглед в сините си светещи очи. Все едно ме предизвикваше да го докосна.

И... добре. Бях малко любопитна за това как би се чувствало едно момиче обработено с цялото това оборудване, но точно сега повече ме интересуваше къпането, отколкото играта да скрием наденичката. Погледнах водата, в която той сега бе потънал до бедрата си, и ме гледаше със скръстени на гърдите ръце.

Добре. Мой ред бе. Все още бях изплашена от рибите от по-рано, но щом той бе във водата, предполагах, че е безопасно. Но мислех да застана близо до него, само за всеки случай. А и ми беше много студено, затова или трябваше да вляза във водата, или да се облека веднага.

Погледнах мръсните си дрехи и реших да вляза във водата. Все още можех да помириша кръвта и мръсотията, която ме покриваше, и отчаяно исках да се почистя. Затова се запасих с вяра и влязох във водата.

Тя миришеше на развалени яйца, но бях чувала, че така миришат всички подземни извори. Не се интересувах. Водата бе топла като във вана и имайки предвид, че валеше сняг и беше супер студено, обожавах тази топлина. Простенах щом водата ме обля и потънах надолу, опитвайки да потопя цялото си тяло.

Усещането беше неземно. Точно сега, можех да целуна Вектал, задето ме доведе тук, без значение страшните риби и всичко останало. Плиснах вода на крайниците си, търкайки ги, за да се отърва от гадната миризма на последните десет дни пленничество.

Вектал застана до мен във водата. Каза нещо и ми даде още от боровинките. Направи ми знак, че трябва да ги стисна с ръка и да размажа сока им по себе си. И може би не бях достатъчно бърза, защото той взе боровинките от ръката ми и изстиска сока им на раменете ми. Тогава големите му ръце се заеха да търкат кожата ми.

Стегнах се от това, но докосването му бе безобидно. Сякаш бе осъзнал, че просто искам да съм чиста и не да ми се натиска, въпреки огромната ерекция, която имаше. И беше някак... мило... предполагам. Той не ме докосваше, така че да ме изнервя. Докосваше ме, защото искаше да ми покаже как да използвам сапуна. Започнах да търкам странната ухаеща на плодове смес по ръцете и краката си, и когато той взе шепа от косата ми и започна да я мие, простенах от удоволствие. Да бъда чиста никога не е било толкова приятно.

Чух го да си поема остро дъх. И вибриращото мъркане в гърдите му започна отново. Той промърмори нещо с дълбок глас, но всичко, което направи, бе да продължи да мие косата ми. Не ме докосваше интимно. Не настояваше за нищо. Просто бе доволен да ме докосва. Което доставяше удоволствие и на мен.

Всъщност, като се изключи факта, че ми изкара акъла с оралния си поздрав, той бе изключително сладък. Всичко, което правеше, бе с цел да ми достави удоволствие и да се чувствам добре. Обмислих тази информация. Може би в мен говореше Стокхолмския синдром. Може би бе фактът, че се чувствах в безопасност с Вектал. В повече безопасност, отколкото съм се чувствала през последните две седмици. И няхах нищо против докосването му. Всъщност до някъде ми харесваше... ами, вероятно повече отколкото би трябвало.

Не можех да го гледам докато... ами... се къпехме. Усещах лицето си силно изчервено, защото много често той се навеждаше напред и ме докосваше с огромния си член, карайки ме да мисля за порочни работи. За тази негова уста. За допира на кожата му срещу моята. За горещината на тялото му. За изкусителната му миризма.

— Шорши — промърмори той и ръцете му започнаха да масажират скалпа ми.

— Джор-Джии — поправих го.

— Шшоорзии... — опита той, след това спря и пробва отново. — Зорзии.

Изкикотих се. Зорзи? Не точно. Обърнах се и посочих към устата си, за да му покажа как да движи езика си. — Джорджи.

Пръстите му докоснаха устните ми с нежна ласка.

— Зеорзеи — след това отново опита. — Джжжорджи. — Той на практика измърка буквата ж.

— Много добре — казах нежно. Току-що осъзнах, че съм притиснала тяло към неговото и съм напълно гола.

— Джорджи — повтори той, мъркайки името ми. След това взе ръката ми, поставяйки я на гърдите си, откъдето се чуваше мъркането, като на котка.

— Джорджи *са-акх* Вектал.

Начина, по който го каза, с ръката ми притисната към сърцето му, ме накара да мисля, че значението на жеста е много по-голямо отколкото можех да предположа. Погледът му бе напрегнат и той сякаш чакаше да му отговоря.

Той бе извънземен. Напомних си това, в същия миг, в който осъзнах, че имам намерение да го убедя да ми помогне... да помогне на всички нас... срещу другите извънземни. Онези, които ни отвлякоха, за да ни продадат.

Разбира се, осъзнавах, че няма да искам от него само това. Планетата на Вектал бе ужасяващо студена, и съдейки по дрехите и оръжията му, хората тук все още не бяха излезли от каменната ера. Но отказвах да предам надеждата, че ще се върнем у дома. Просто знаех, че няма да стане със зелените дребни същества или баскетболните глави. Те ни мислеха за добитък.

Вектал бе този, на когото можех да се доверя.

Може би се възползвах нечестно от него, когато потърках пръсти по гърдите му. Те бяха студени от снежния въздух и зърната ми настръхнаха. Отърках се умишлено в него, позволявайки му да почувства тялото ми. Облизах устни и погледнах нагоре към извънземните му, светещо сини очи.

Посочих към планината, където знаех, че има толкова много жени (половината в капсули), които чакаха да бъдат спасени, докато аз си взимах баня със сапунени мехурчета заедно с един от местните.

— Отведи ме обратно горе, в планината.

Той погали лицето ми, а в погледа му се четеше въпрос.

— Плани... ната?

— Да — казах и плъзнах пръст по кожата му. — Там горе.

Той смръщи вежди и поклати глава, казвайки ми без думи, не, не трябваше да ходим там.

Добре тогава, бе време да измъкна големите оръжия.

— Вектал — промърморих. — Знаеш ли как да се целуваш?

Празното изражение на извънземния ми показваше ясно, че не разбира нито една моя дума. Разбира се, че не разбира. Затова обвих ръце около тила ми и го дръпнах по-близо към себе си. Той бе така топъл и ми харесваше да блокира с тялото си студения въздух.

— Целувка? — казах отново и се повдигнах, докосвайки устни с неговите.

Изражението на лицето му бе удивено. Сякаш никога не му е хрумвало, че хората могат да докосват устните си. Потиснах един кикот и плъзнах ръце по гърдите му.

— Мога да ти покажа още от това... ако ме заведеш в планината.

Бях наясно, че си играех с огъня. Да му предлагам сексуални услуги в замяна на помощ едва ли беше най-великият ми план, но работех с това, което имах под ръка. И докато той бе очарован от мен, щях да се възползвам. Беше продажно от моя страна, но от това

зависеше живота на останалите момичета. Ако трябваше да целуна и да флиртувам с извънземен, за да ги спася, така да бъде.

А и ако трябва да съм честна, не бе кой знае колко тежка задача. Още мислех за устните му върху кожата ми, от миналата вечер. Начинът, по който ме ближеше, докато не свърших. А начинът, по който ме гледаше точно сега, ме караше да мисля, че сексът с него въобще няма да е неприятно изживяване. Щеше да бъде бавен, пълен с открития и толкова страстен. Въобще не мразих идеята. Никак даже. Може би не бе правилното време да имам тези интересни секси мисли, но просто не можех да ги прогоня от ума си.

Поиграх си още малко с огъня, притискайки голите си гърди към неговото топло... *толкова топло...* тяло.

Вектал сведе лице към моето, а погледът му се стрелна към устните ми, преди да се насочи към очите ми. Сякаш ме молеше за още една целувка, защото сам не знаеше как да действа.

— Извънземните не се ли целуват? — попитах меко, докосвайки много леко устните си до неговите. — Ще ти покажа всичко за целувките, ако дойдеш горе в планината, заедно с мен.

— Плани... ната — повтори той и присви очи. Той сложи пръст на устните ми, а след това на своите, преди да повтори. — Джорджи планината?

— Точно така — казах доволна, задето ме е разбрал. — Заведи ме в планината и Джорджи ще те целуне отново — притиснах пръстите си към устата му.

Светецният му поглед не се откъсваше от мен. Той се наведе и реших, че ще опита да ме целуне, но той само потърка носа си в моя.

— Джорджи... планината — каза той с тих глас и в следващия миг почувствах как ръката му се плъзга по голата ми женственост, а пръстите му докоснаха гънките ми. — Планината.

Извиках. Бях стресната както от възбуждащото му докосване, така и от това, което искаше от мен. Той искаше да правим секс, за да ме отведе в планината.

Обмислих това за един дълъг миг, гледайки нагоре към него. След това се пресегнах и сграбчих члена му.

— Джорджи планината — съгласих се и го помилвах под повърхността на водата. *Ако ме заведеш в планината, ще получиш това.*

Той простена и опита да се тласне срещу ръката ми, но аз го спрях бързо.

— Планината — настоях.

— Планината — изръмжа той и ме стисна, притискайки голямото си тяло срещу мен. За един миг се панирах, чудейки се дали просто няма да вземе това, за което се пазарях. Но той само потърка нос в моя и ме освободи, сочейки към дрехите ми на брега.

Мамка му, отивахме в планината. Спасителната акция тръгна нагоре.

Облякохме се бързо, а аз направих погнусена физиономия, задето трябваше да облека мръсните си дрехи. Студът на сухия зимен въздух бе още по-пронизващ сега, когато бях мокра и замръзнала, и Вектал настоя да покрия мократа си коса с наметалото му. Беше добра идея, но все още се чувствах като ледено блокче в бруталния студ. Може би бързото топване в реката все пак не бе толкова добра идея, реших сега.

Той ме понеса отново на раменете си, когато потеглихме нагоре към планината. Той продължаваше да си мърмори под носа и от време на време галеше ледените ми ръце. Вектал посочи нещо напред и предположих, че трябва да видя нещо друго, освен сняг, но не беше така.

Насочихме се бавно нагоре по хълма и имах чувството, че са минали часове, макар може би да бяха само минути. Зъбите ми тракаха, а главата ми бе като леден къс. Беше ми студено, бях гладна и суровото месо, което изядох само засили глада ми. Не бях осъзнала, колко надолу по планината бяхме слезли, докато не погледнах нагоре и ми се видя така, сякаш скалистото място, на което бе корабът ни, се намираше на много часове от тук. Което накара зъбите ми да затракат по-силно.

Стръмната земя се бе превърнала в стръмна урва, която не разпознавах, и бях изненадана, когато Вектал се насочи напред. Той ме сложи на земята, казвайки нещо, което вероятно звучеше „стой тук“ и мина към основата на урвата, започвайки да копае. Гледах го известно време с объркано изражение, когато осъзнах, че той отваря входа към нова пещера.

Той нямаше намерение да ме води в планината. Той ме водеше в друга пещера.

— Ти майтапиш ли се с мен? — извиках. — Не! Вектал, отиваме в планината!

Извънземният се обърна и ме изгледа раздразнено. Той също се намръщи, сочейки към покритата ми с лед коса, към факта, че зъбите ми тракаха като луди и към това, че цялата треперих. Продължи да говори, правейки жестове към пещерата. Не бе нужно да говоря езика му, за да знам какво казва.

Студено ти е. Ще останем тук тази нощ. Майната му, няма да се качваме в планината точно сега.

А аз не можех да изоставя останалите за още един ден. Просто не можех. Дори с наметалото му бях замръзнала, а те си нямаха нищо. Нямаха храна, нямаха вода, нямаха подслон. Бях толкова разярена и безсилна, че исках да закрещя.

Вместо това се обърнах и тръгнах напред, насочвайки се към пътя, който според мен водеше към планината. В долината духаше силен вятър примесен със сняг от възвишенията. Чувствах се така, все едно потънала до шия във вода, но отказвах да се предам. Ако трябваше сама да мина останалата част от пътя до планината, за да накарам Вектал да види къде са останалите, щях да го направя.

— Джорджи — извика той зад мен. След това изрева високо дума, за които бях сигурна, че значи „Не“.

Игнорирах го и забързах крачка.

— Джорджи, не!

Прекалено късно. Не бях виждала засенченият сняг досега и не осъзнах какво е, преди да пристъпя към урвата и кракът ми да не намери твърда почва. Земята под краката ми изчезна и аз изпищях, плъзвайки се по леда, сякаш цяла вечност.

Само дето не бе цяла вечност. Бяха десет или петнадесет секунди. След това паднах и се приземих в преспа сняг, оставайки да лежа зашеметена върху нея. Вектал не бе толкова далеч и сега можех да го чуя как крещи името ми някъде от горе.

— Да, да — промърморих. Нямах търпение да чуя извънземния еквивалент на *Аз бях прав, ти сгреши*. Седнах и примигнах от болката в ранената ми китка. С всеки изминал миг ставаше все по-зле.

Нещо се раздвижи някъде на близо и застинах. За пръв път отделих време да огледам мястото, на което се намирах.

Бях в някакъв вид ледена пещера. От тавана висяха ледени висулки. Покрай стените се сипеше сняг, а пред дупката в тавана блестяха бледи слънчеви лъчи.

И все пак беше достатъчно светло, че да видя две дузини очи да гледат към мен.

Не бях сама и бях загазила адски много.

ГЛАВА 14

ДЖОРДЖИ

Огледах се стреснато. Някак, бях пропаднала през дупка, прикрита от падащия сняг. Беше глупава грешна крачка и изглежда тази планета бе пълна с пещери, защото бях попаднала в още една такава.

И тази беше заета. Наистина, наистина заета.

Дузина двойки очи ме гледаха от странни, подобни на риби лица. До някъде приличаха на хора и донякъде не. Стояха изправени, имаха две ръце, два крака и бяха високи. По-високи от мен. Очите на издължените им лица бяха огромни, а устите им малки и кръгли. Приличаха почти като излезли от анимация, с тази разлика, че всеки милиметър от телата им бе покрит с бледа козина. И миришеха на мокро мръсно куче. Ъгх.

Едно от тях се приближи леко към мен, издавайки странни звуци.

— Здравсти — казах меко. Не помръднах нито милиметър, докато те ме гледаха. Изглежда опитвах да разберат дали съм приятел или враг. Малко ми напомняха на Ууки от Междузвездни войни... Боже, наистина трябваше да спра да мисля за този филм... като изключим факта, че тези бяха бели и имаха огромни очи. И опашки, осъзнах, когато съществото се приближи, а опашката му се клатеше на ляво и дясно, като на раздразнена котка.

То наведе глава, оглеждайки ме. След това издаде отново странен звук.

— Джорджи — извика Вектал над мен. — Джорджи! — Ръцете му заудряха по леда горе, изпращайки куп снежинки да се посипят по главата ми.

— Мисля, че съм добре — извиках му аз.

Съществото пред мен вдигна глава и извика към тавана, а звукът бе като издаден от бухал.

Още сняг падна на лицето ми и аз се свих. Каменистият таван имаше дупка и Вектал отчаяно се опитваше да я разшири, за да може да напъха през нея много по-голямото си тяло, за да ме последва долу. Той изглеждаше адски изплашен и ми изкрещя команда, която нямаше как да разбере. Дали значеше „Стой на място“ или „Бягай“?

Погледнах отново към синеокото Йети-подобно същество.

Друго същество завъртя глава към мен, махайки бясно с опашка. Беше почти като грозно кученце. Почти. Усмихнах се и се изправих бавно на крака, забелязвайки, че „кученцата“ са доста по-високи от мен.

— Хей, вие — извиках със спокоен и мек глас. Може би ако се отнасях с тях като с кученца, щяхме да се разбираме добре. Когато ноздрите му се разшириха, опашката му започна да се мята по-силно и аз протегнах ръка, за да го погала.

На мига съществото изръмжа. То удари ръката ми и ме бутна силно назад. Изпищях стреснато и паднах на земята. Друго от съществата пристигна бързо до мен, започвайки да дърпа косата и дрехите ми. Трето ме замери със сняг. Осъзнах, че въобще не са като кученца, а по-скоро като бесни маймуни.

А аз бях попаднала в бърлогата им.

Ръката, стиснала косата ми, ме дръпна силно и аз изпищях отново, опитвайки да се отскубна. Друго същество удари ранените ми ребра и ми изкара въздуха. Задъхах се, търкаляйки се по пода и опитвайки да се защитя от дивите им удари.

Над мен прозвуча див, разгневен рев. Сякаш целия таван се срина.

Вектал. Слава на Бога.

Нещо тежко се стовари на земята и съществата изпищяха, разбягвайки се. Отворих очи на време да видя как Вектал реве от гняв, а звукът вибрираше през пещерата. Цялото място се тресеше, и го видях как изважда остриетата си.

Съществата отстъпиха още по-навътре в сенките.

Не ги винях... Вектал изглеждаше наистина ужасяващо. Очите му блестяха още по-силно от обикновено, а остриите му резци бяха разголени от гнева. Малко се изплаших, когато насочи погледа си към мен.

Но той само ме вдигна от пода, мятайки ме на рамото си, в стила пещерняк, преди да закрачи надолу по път напълно различен от този, през който бяхме влезли. Съществата подскачаха и крещяха към него, а когато едно от тях скочи, усетих Вектал да замахва с ръка, отхвърляйки го далеч, все едно не бе нищо.

Съществата започнаха да се приближават, крещейки и едно стисна косата ми, преди да успея да реагирам. Проплаках и Вектал се завъртя светкавично, този път с нож в ръка.

Съществото бе мъртво, преди да падне на земята.

Възкликнах при тази гледка, но в следващия миг Вектал хукна през пещерата, пробивайки си път през съществата, и бях така облекчена, когато скоро видях слънчевата светлина, че ми се искаше да се разплача.

Бяхме извън пещерата, а съществата не ни последваха.

Но това не значеше, че извънземният спря устремения си ход. Той продължи напред през дълбокия сняг, с решителност, която ме накара да се изплаша не на шега. Все още чаках неговото *казах ти*.

Но ми беше студено, бях изплашена и не казах нищо, за да се оправдая за глупавата си постъпка. Ако той искаше да се държи като неандерталец, няхах нищо против, стига да продължи да ме пази. Той беше ядосан, дори трябва да кажа, че за мен бе очевидно, че е направо бесен. Мърмореше нещо под носа си, с гневен тон, а цялото му тяло бе напрегнато под моето. И това, което ме изнервяше, бе, че дори не можех да му се извиня за действията си. Нямаше да успея да намеря точните думи. Бях така раздразнена и нещастна, че исках да ритна нещо.

С тази разлика, че цялото тяло ме болеше от падането, а ребрата ми сякаш изгаряха. Затова вместо да ритна нещо, може би щях просто да си порева. Но ако го направех, сълзите само щяха да замръзнат на лицето ми.

Цялата тази скапана планета бе срещу мен.

Чувствах се доста нещастна, когато Вектал ме пусна да седна на снега и ме изгледа гневно.

— *Саан тес* — той посочи към земята — *Тес!*

— Да остана тук. Ясно — промърморих, чувствайки се виновно. Скръстих ръце на гърдите си и зачаках.

Той ме погледна предупредително, преди да се отдалечи няколко крачки. Забелязах, че сме пак на същото място при заровения вход на тъпата пещера. Бяхме се върнали там, където започнахме преди няколко минути, с тази разлика, че сега, косата ми почти бе отскубната от бесни Йетита, имах нови натъртвания и той ми беше разярен.

Мразех това място. Мразех, че е студено, че през цялото скапано време валеше сняг, и някое същество все се опитваше да изяде проклетото ми лице. Мразех, че нося миризлив, гнусен гащеризон, и това, че ядях сурово месо и че имаше дузина момичета горе на хълма, които вероятно биха убили да са на моето място точно сега, а аз дори не можех да се почувствам благодарна.

Просто бях нещастна.

Направих всичко по силите си, за да се преборя със сълзите, породени от отчаяние и изтощение, но те потекоха така или иначе. Треперех от студа и от нещастията, което изпитвах, че докато Вектал изкопа входа на пещерата и влезе вътре, за да провери дали е безопасно, сълзите се стичаха тихо от очите ми, замръзвайки по миглите и лицето ми. Разбира се, че щяха да замръзнат. Дори фактът, че наметалото му ме топлеше, не можеше да попречи на студа да бъде вледеняващ, но сега се почувствах и виновна, че на практика той бе гол заради мен, нищо, че изглежда времето не го тревожеше.

След малко той се показва навън, давайки ми сигнал, че е безопасно да вляза вътре. Последвах го, а там нямаше много за гледане. Тясното пространство бе издълбано директно в стената на планината, и продължаваше само малко навътре в земята. Близко до входа имаше провизии, още една кожа служеща за врата, няколко кожи за легло, няколко купчинки приличащи на торти от кал и малко дърва. Беше по-уютно от всичко, в което бях попадала напоследък, и бе защитено от ледения вятър. Когато Вектал спусна коженото покривало пред вратата, за да блокира вятъра и студения въздух, в пещерата стана изцяло тъмно.

Но бе безопасно.

Аз бях в безопасност. Потреперих и тогава от гърлото ми се изтръгна мъчително ридание.

ГЛАВА 15

ВЕКТАЛ

Не за пръв път почувствах отчаяние от това колко безпомощна бе половинката ми. Бях напълно объркан от нея... ако не знаеше нищо за тази земя, как се бе озовала тук? Дори дивите *метлакс* не знаеха какво да правят с нея. Бях бесен на себе си, че ѝ позволих да се отдалечи от мен. Бях бесен, задето тези *метлакс* можеха да я наранят много по-зле отколкото го направиха. Знаех за деца разкъсани на части при инцидентните си срещи с групи *метлакс*.

Джорджи, моята безценна половинка, моят резонанс, бе паднала в самото им леговище. Тя можеше да бъде убита, преди да успея да стигна до нея и да я спася.

Мисълта накара ръцете ми да се разтреперят и моето *кхуи* да започне да вибрира гневно в гърдите ми. Как можех да се грижа за някого, който е по-безпомощен и от дете? Някой, който настоява да отидем в опасните планини, вместо да ми позволи да я отведа у дома при моя народ?

Коя бе Джорджи? Как се бе озовала тук? Като изключим *метлакс* и *са-кхуи*, нямаше други разумни същества на тази земя. А тя бе безценна.

И едва не я изгубих. Гневът ме изпълваше, карайки ме пресека пещерата и да започна да приготвям огън за треперещата си половинка. Натрупах дърва и взех инструментите си за правене на огън, търкайки ги докато получа искра, за да напаля огъня. Когато пламъците започнаха да ближат дърветата, аз направих жест на треперещата Джорджи да се приближи.

— *Блгодря ти.* — каза тя с нежния си глас.

— Не те разбирам — изръмжах ѝ. Това бе поредната пречка между мен и половинката ми. Искях да кажа на Джорджи, че е моя. Че сме резонирали. Че с мен е в безопасност и няма да позволя да бъде наранена, че може да ми се довери. Че тя е моята светлина и моята

причина да съществувам, и че заедно ще създадем дом и семейство. Но не можех да ѝ кажа нищо от това.

Тя подсмъркна шумно и се приближи до огъня, протягайки напред малките си петпръсти ръце, за да го стопли. Болната ѝ китка бе покрита с гневни цветове. Майлак, лечителката на племето ми, можеше да излекува това с едно докосване. Но тя не бе тук и моята Джорджи трябваше да страда.

— Дай ми това — казах намръщено, индикирайки, че трябва да ми подаде ранената си ръка. Сигурно е пострадала по-зле при падането и аз бях виновен, че половинката ми не се лекува по-бързо.

— *Сегси миядоси* — каза тя и отново подсмъркна шумно. След това избухна в сълзи.

— Ах, Джорджи — промърморих, придърпвайки я към себе си. Лицето ѝ се притисна към гърдите ми и тя заплака. Милвах косата ѝ, сега твърда и пукаща, защото бе заледена. Тя щеше да се разболее. Забравях, че тя няма *кхуи*, което да я топли. Тя бе крехка, моята малка петпръста жена. Започнах да се обвинявам, че не се грижа достатъчно добре за нея.

— Това няма да се повтори, мой резонанс — казах ѝ, милвайки заоблената ѝ буза. — Ще се грижа по-добре за теб, започвайки от сега.

И въпреки че всичко в мен настояваше да пестя запасите ни, сложих още повече дърва в огъня. Не ме бе грижа, дали ще се изпотя от топлината, стига на моята Джорджи да ѝ е топло и комфортно. И сякаш цяла вечност я държах притисната в прегръдките си. Ръцете ѝ се пъгнаха под дрехите ми, търсейки топлината на кожата ми, а членът ми стана по-твърд от лекото докосване. Но тя продължаваше да плаче, затова я държах до себе си, опитвайки се да я утеша колкото можех, докато сълзите ѝ не спряха, и тя не остана да подсмърча леко в нещастията си.

Ръцете ѝ обаче останаха под дрехите ми. Членът ми не бе забравил това и ме болеше от нуждата, а *кхуи-то* ми вибрираше в гърдите ми. Искях да я направя щастлива. Искях да накарам на това странно сладко лице да се появи усмивка, вместо да има сълзи. Затова докато тя се топлеше на огъня, аз се стараех да се погрижа половинката си, както бе редно. Огледах внимателно китката ѝ и след това отрязах част от кожата, за да я превържа здраво. Така щеше да

издържи, докато я отведе при лечителката ни. Тя ми се усмихна с благодарност и посочи към един от другите ми ножове.

— *Можели дафсем единоттях?*

Поклатих глава, показвайки ѝ, че не разбирам, и тя посочи към ножа, показвайки ми, че иска да го вземе. Ах. Тя искаше да може да се защитава. Дадох ѝ едното острие. Имах шест, но вече ми останаха четири. Утре щях да ѝ покажа как да го използва и как да атакува, и ако отново бъде нападната от *метлакс*, щеше да може да се защити. Те бяха страхливи същества и когато ги нападнеш, бягаха.

Като ѝ подарих ножа си, тя се усмихна по-широко, цялата грейки от задоволство, все едно съм ѝ дал най-голямото съкровище.

— *Щесе шуфстфм подобре снего.*

Кимнах, макар да не знаех за какво говори. Само това, че се усмихваше ми, бе достатъчно. Но щях да направя повече. В пещерата имаше кожи, оставени за удобство на ловците, които пътуват на далеч. Бяха твърди и спластени от старост, но топлеха. Когато напуснем пещерата на сутринта, щях да наруша правилата за това да оставяме всичко в пещерата, за да е готова за следващия ловец, и тя щеше да бъде облечена с тези кожи. Нямах да позволя да продължи да трепери.

— *Сгоотфим?* — попита тя и посочи към плячката на колана ми.

— *Дго сгоотфим?*

— *Сгоотфим?* — повторих, вдигайки убитото животно, за да го види. — Така ли го наричаш? *Сгоотфим?*

— *Ядем* — каза тя и ми се усмихна, а малките ѝ бели зъби блеснаха. Тя посочи към животното, а после и към огъня. — *Дго сгоотфим иядем.*

Ах. Тя ми даваше инструкции. Посочих огъня.

— *Сготфим?*

— *Е ко трябф дсме тошни тоф е огн, но дъ.* — кимна тя — *Сготфим.*

Въпреки че бе срещу всички мои инстинкти, направих това, което тя поиска от мен. Одрах животното и нанизах всички най-вкусни части на един от ножовете си, а тя го взе, задържайки го известно време над пламъците, преди да изяде всичко, издавайки доволни мяскащи звуци. Тя възкликваше щастливо при всяка хапка и по времето, в което храната изчезна, погледът ѝ бе натежал и доволен.

Аз също бях доволен. Бяхме спрели по-рано отколкото трябваше, но сега Джорджи бе затоплена, нахранена и в безопасност.

С размахване на ръце ѝ обясних, че трябва да изляза, за да събера още дървета, както и да заложа капани за храна. Тя трябваше да остане в пещерата, да поддържа огъня и да си почива. Половинката ми се поколеба, но после кимна, и аз излязох, оставяйки ѝ ножа и мехура ми за вода.

Реших вместо дървета да събера изпражнения на двисти. Нямах със себе си брадва, а толкова високо в планината дърветата бяха доста здрави. Сложих капани за пернати животни и клюнестии птици. Наоколо двисти бяха най-вкусното ядене, но Джорджи изглеждаше решена да се върне в планината, а там нямаше как да можем да носим толкова месо. Ако тя бе една от *са-кхуи*, щеше да бъде лесно, но моята Джорджи бе деликатна и не бе дори наполовина толкова силна, колкото най-слабия ни ловец.

Върнах се в пещерата на здрачаване и намерих Джорджи заспала дълбоко, сгушена в кожата с нож в ръка. Огънят бе почти изгаснал, а косата ѝ бе изсъхнала и сега бе златистокафява на цвят и много красива.

Беше почти толкова прекрасна, колкото и меката усмивка, която ми дари щом се събуди. Тя седна в кожата и ме погледна сънено.

— Планината?

Поклатих глава и седнах, разпалвайки огъня. Навън вилнееше снежна буря, и сега пътищата до планината бяха покрити с по-дълбок сняг и бяха много по-опасни точно сега. Издърпах леко кожата на входа, за да ѝ покажа снега и тя ме изгледа съкрушено.

— Утре... ще отидем там утре — казах ѝ. Не бях сигурен, защото тя иска така отчаяно да отиде там, но сигурно бе нещо много важно. Започнах да правя жестове с ръце, опитвайки да обясня, че ще отидем, когато слънцата се покажат и бурята спре, но в крайна сметка се задоволих с едно *скоро*.

— Скоро — повтори тя и се усмихна. Изглеждаше доволна от отговора ми.

Денят щеше да бъде дълъг. Слънцата все още бяха високо в небето, а ние бяхме затрупани от снега и скрити от хапещия студ. Джорджи не можеше да издържа на тези условия така, както го правих аз, затова присъствието ѝ с мен ме забавяше. Но не бих я заменил за

нищо на света и сега осъзнавах, че след като вече имам половинка, ще се налага да взимам различни решения от тези, които бих взел, ако бях сам. Да се грижа за нея, сега бе станало мой приоритет.

Мисълта, че ще съм сам с нея през целия ден, ми се струваше като дар.

Тя направи жест към огъня и изрече моята дума за огън.

— Да, огън.

— Огън — повтори тя. След това сграбчи с ръка кожата, върху които седеше, и ме погледна с въпрос в очите.

— Кожи.

— Кожи — повтори тя. Думите звучаха смешно от устата ѝ, все едно ѝ бе трудно да изговаря гърлените звуци, както го правих аз. Но бях доволен, че тя се опитва да учи как да комуникира с мен. През следващите няколко часа, я учих на думи за неща, които бяха близко и можеше да ми ги посочи. След това тя се върна и започна да ги повтаря, посочвайки ги винаги в различен ред, опитвайки се да запомни думите.

В крайна сметка, вещите, чийто имена можехме да посочим, се изчерпаха и се прехвърлихме на части на тялото. Тя посочи заплетените си къдрици.

— Коса — казах автоматично, развеселен, че когато се погледна, тя издаде възмутен звук и започна да разресва с пръсти косата си, за да разплете кичурите ѝ. Когато отидехме в дома ми, щях да ѝ направя гребен от кости.

— Коса — измърмори тя, отказвайки се от нелеката си задача. След това се наведе и погали моята. — Коса?

— Коса — съгласих се.

Пръстите ѝ докоснаха рогата ми и тя ги проследи с пръст.

— *Ккфо етоф?*

— Рога — казах ѝ. Дори не смеех да дишам, докато тя ги докосваше. Макар рогата ми да не бяха особено чувствителни, гърдите ѝ бяха близо до лицето ми и ароматът ѝ ме възбуждаше, както и лекото ѝ докосване. Копнеех да я сграбча и да я притисна към себе си. Вместо това стиснах юмруци и се усилих да не мърдам.

— *Ккфо етоф?* — попита тя отново и пръстите ѝ докоснаха челото ми, преди да минат надолу по носа ми.

— Лице? — не разбирах какво ме пита. Докоснах бузите ѝ. — Лице, като твоето.

Но тя поклати леко глава и потърка един от ръбовете на бронята ми с малкия си пръст. Това накара члена ми да се втвърди в очакване и сега имах пълна ерекция, която болеше и пулсираше. Пръстите ѝ докоснаха ръбовете по носа ми и тези на веждите ми, преди да докосне и тези над сърцето ми.

— *Кто броня лие?*

— Просто кожа — казах ѝ. Нейната бе гладка навсякъде, докато моята имаше различни текстури на някои места. Смешното ѝ плоско чело и малкото носле ми изглеждаха странни, и коментарите ѝ ме караха да мисля, че вероятно и аз бях странен за нея.

Пръстите ѝ продължиха да се плъзгат по гърдите ми и тя ме докосваше с нежни, тръпнещи пръсти. *Кхуито* ми завибрира от нужда и се наложи да затворя очи, за да успея да потисна желанията си. Ако насочеше ръката си още малко по-надолу, вероятно щях да свърша срещу ръката ѝ, затова я спрях.

Джорджи бе тази, която имаше контрола в ръцете си, но не можех да издържа още дълго на нежните ѝ докосвания. Ако ме докосне отново, щях да я хвърля върху кожата и да я обладая, така, че да крещи от удоволствие.

ГЛАВА 16

ДЖОРДЖИ

Вектал взе ръката ми в своята, когато прокарах пръсти по едното му голямо рамо. И там имаше тези изпъкналости, като броня, обхващащи бицепса му и задната част на ръката.

— Не — каза ми той на неговия език.

Бях объркана. Мислех, че ме харесва и иска да го докосвам. Меките му кожени панталони не можеха да скрият ерекцията, която ги опъваше. Бях леко стресната от размера му, но знаех, че Вектал никога не би ме наранил. Той се суетеше около мен целия следобед, за да се увери, че китката ми е добре, проверяваше синините ми, буташе в устата ми малки парчета месо, когато се опечаха. През цялото време ме докосваше собственически, карайки ме да мисля, че ме желае.

А сега ме отблъскваше? Когато се опознавахме? Това нарани чувствата ми.

— Не?

Той видя нараненото ми изражение и от гърдите му се чу мъркане.

— Джорджи — каза той по своя мек и уникален начин. Той погледна към мен и промърмори нещо, което не успях да разбера.

— Значи вече спираме да си играем игрички? — попитах аз. А тъкмо бях стигнала до интересното. И, добре, може би бях в настроение за флиртуване. Защото да го докосвам, да усещам кожата му срещу себе си и начина, по който ми реагираше? Беше като да си играеш с котка. Той бе толкова топъл, а кожата му така мека върху тези твърди като скала мускули, и ме гледаше все едно слънцето е изгряло и беше... толкова възбуждащо.

Зачудих се, дали народът му го намира за привлекателен. За мен определено беше, след като премина началния шок с рогата-и-синята-кожа-и-светещите-очи-и-опашката. Чертите му бяха силни и добре

изглеждащи с прав и горд нос, въпреки изпъкналостите. Скулите му бяха високи и имаше добре оформени устни.

И имаше най-страхотните рамена и бицепси. Идеше ми да си помахам с ръка, за да се охладя, като мислех за тях. И беше факт, че бе истинско удоволствие да го докосвам. Много се наслаждавах да плъзгам ръцете си по цялото това съвършенство и не можех да измъкна от главата си, малката ни интерлюдия при потока тази сутрин.

За ръката му плъзгаща се по женствеността ми и изгарящото му докосване. Когато ми показва какво иска, за да ме отведе в планината.

Аз го бях докоснала също. Стисвайки големия, невероятен член в ръка, давайки му да разбере, че тази игра се играе от двама.

— Джорджи — каза той отново и поклати гордата си глава, преди да потърка с ръце лицето си по начин типичен на хората, който изразяваше раздразнение и ме накара да се усмихна.

— Да? — измърках, приближавайки се по-близо до него. Сега, когато в пещерата бе топло, бях свалила повечето от кожата на пашкула ми и бях облечена само с гащеризона си. Бях толкова близко, че можех да отъркам гърдите си в ръката му.

А той отказваше да ме погледне. Вместо това поклати казва и каза нещо, което звучеше като:

— *Са нисок ки йемев.*

— Да, нямам идея какво значи това — казах и прокарах ръка през косата му. Тя бе права, черна и много, много гъста. И никъде по тялото му нямаше други косъмчета, което бе интересно.

Той отблъсна ръката ми, но чух отново мъркането в гърдите му да става супер шумно. Знаех, че се наслаждава на докосването ми. Не разбирах защо отказваше да ме погледне и защо ме отблъскваше.

— Вектал? — попитах аз. — Не разбирам.

Погледът му пламна и той взе ръката ми, поставяйки я на ерекцията опънала меките панталони. И след това ме изгледа сякаш казваше: *Виждаш ли?*

Ах. Вече разбирах. Лека усмивка изви устните ми и в този момент се почувствах истински всесилна. Той нямаше да ме докосне... нямаше да ме погледне... защото го възбуждах, а той не искаше да ме принуждава да правя нещо, за което не съм готова.

Наистина, за голям варварин, той беше перфектният джентълмен.

Което бе ирония, тъй като сега аз бях тази, която искаше повече. Може би заради нуждата от комфорт или заради факта че го намирах изключително привлекателен. Или може би защото коремът ми бе пълен и бях в безопасност за пръв път от цяла вечност... или просто бях в палаво настроение. Но колкото повече той се опитваше да бъде благороден... толкова по-напориста ставах аз.

— Предполагам, че не се налага да питам за противозачатъчни? — казах му и погалих рамото му. Боже, обичах да го докосвам. Беше изключително порочно. — Аз не пия хапчета, не че има значение. Почти сигурна съм, че след като сме от различни раси, не мога да забременея от теб.

Той ме гледаше с присвити очи, чакайки да види какво ще направя.

— Нека аз направя първия ход — казах му меко и посегнах, за да развържа връзките на необичайния му елек.

Странните очи на Вектал блеснаха и той замърка по-силно от всякога, гърдите му на практика вибрираха.

— Много оценявам, че по-рано днес ме спаси — казах му, дърпайки връзките. Дрехата, мека кожа с неестествен цвят, падна от раменете му при докосването ми. Измъкнах ножовете, които бяха завързани за него, разкривайки широките му гърди с твърди плочки. — Нека ти покажа колко много.

След това се наведох и го целунах...

Той веднага се дръпна назад, гледайки ме изненадано.

— Целувка — казах и едва сдържах смеха си. Бях почти обидена от изненаданото му изражение, но знаех, че Вектал не е запознат с целувките. Може би той не правеше любов като хората. Мисълта ме заинтригува.

— Целувка — съгласи се той и се върна на мястото си, все едно не се е отдръпвал.

Отново докоснах устата му със своята. Устните му не се разтвориха за мен. Той бе скован и неподвижен, докато го целувах. Реших да го изкуша, целувайки го отново и отново, докато от време на време хапех долната му устна. Колкото и да се стараех той не си отвори устата, затова прокарах нежно език по устните му.

Той отново се дръпна изненадано, а очите му се присвиха към мен.

— Все още е целувка — казах му и обвих ръце около тила му. — Казва се френска целувка. Така докосваме езиците си. Ако ми дадеш шанс, мисля, че ще ти хареса.

Погледът на Вектал остана прикован към устните ми, докато говорех. Той се наведе и притисна уста към моята... много бързо... и след това ме изгледа подозрително, сякаш чакаше да го поправа.

— Целувка — съгласих се и отново притиснах устни към неговите.

Когато усетих езика му да докосва устата ми, улових връхчето му и го засмуках леко.

Той простена... аз също. Неравностите покриващи челото, гърдите и члена му... покриваха и езика му. Бях забравила за това и простенах, когато си спомних какво бе усещането на този език между краката ми.

Вектал зарови ръка в заплетената ми коса и ме задържа срещу себе си.

— Целувка — настоя отново той. Бе очевидно, че иска още.

Затова му дадох още. Облизах устата му и плъзнах език между устните му, стенийки, когато езиците ни се отъркаха един в друг. Той застина срещу мен, сякаш притегляше движенията ми. Изучаваше ги. Затова отново прокарах език в устата му, този път по зъбите му, доволна да чуя шумното мъркане носещо се от гърдите му. Когато останах без дъх от целувката, се отдръпнах и го погледнах доволно.

— Как беше това?

— Целувка — каза той и този път пое водачеството. Притискайки устата ми към своята, Вектал започна нападение на толкова много фронтови линии, че ме остави замаяна. Той хапеше леко и смучеше езика ми, започвайки бавно, равномерно тласкане, което ми напомни за ритъма на секса и ме остави копнееща.

По времето, в което се откъсна от мен, позволявайки ми да си поема дъх, осъзнах, че сме на кожата заедно, и аз се притискам към голите му гърди. Усещах как пулса ми тупти между бедрата и бях изпълнена с остра нужда.

— Много си добър в това. — Боже, наистина, наистина добър. Щеше да ме убие, ако стане още малко по-добър.

— Джорджи — промърмори той срещу устните ми. — Целувка. — И ръцете му се насочиха към яката на гащеризона ми. Той притисна

уста към горната ми устна. След това към бузата ми. Към челюстта ми. — Целувка — каза отново меко.

— Да — казах, дърпайки закопчалката на гащеризона си. Отворих го и гърдите ми се изляха свободно.

Той погледна голата ми кожа с нещо подобно на учудване. Голямата му ръка, с три пръста и палец, не обгърна гърдата ми, както очаквах, а се притисна към кожата ми, между двете ми гърди. Той ме помилва, прокарвайки пръст надолу по гръдния ми кош с очаровано изражение.

Едва тогава вниманието му се насочи към гърдите ми и той прокара едното си кокалче по зърното ми. Възкликнах, усещайки как вълна от възбуда прониза тялото ми, и той изглеждаше също толкова изненадан от текстурата на кожата ми там. Леко обиколи зърното с пръст, гледайки го как се втвърдява от нежното докосване.

— Сем — каза той с нисък, мъркащ глас. Тогава докосна отново кожата между гърдите ми. — Сем.

— Мека? — попитах. Докоснах гърдите му и твърдите плочки там и след това поклатих глава. — Сем?

— Джорджи сем — каза той дрезгаво. Мисълта явно го тревожеше.

— Дам, доста съм мека — съгласих се с усмивка. — Но е забавно да ме докосваш, нали? — и сграбчих ръката му, слагайки я обратно на гърдата си.

Неговият отговор бе да ме целуне отново и аз се наведох, наслаждавайки се на ласката. Имаше нещо в него, което бе така изкусително. Целувките му ставаха все по-гладни и аз простенах, когато ръката му стисна нежно гърдата ми. Притиснах се отново към него, копнеейки за докосването му.

Голямата ръка на Вектал се плъзна по тялото ми, изучавайки го. Той разтвори до край якето ми и аз реших да го махна изцяло, защото исках да ме докосва навсякъде. Притиснах кожата си към неговата, защото той бе по-топъл от всяка дреха. Исках да бъда срещу него, гола, и мисълта голямото му тяло да покрие моето ме накара да потрепера от нетърпение. Задърпах якето, за да го сваля, но ръкавът засегна в ранената ми китка и превръзките й, и все пак, скоро бях гола от кръста нагоре.

Бутнах елека му, защото исках да сме на равни начала, и той го свали. Тогава и двамата бяхме наполовина голи и се гледахме един друг, изучавайки различията в телата си. Той имаше тези плочки подобни на броня по ръцете й гърдите си, докато аз бях мека навсякъде. Кожата му на допир бе като от велур и обожавах да я усещам срещу себе си. И двамата имахме пъпчета и зърна. Прокарах пръсти по неговите, забелязвайки колко са твърди, подобни на бронята му. Може би затова бе така захласнат от мекотата на тялото ми.

Притиснах гърдите си в неговите и опрях брадичка на едното му твърдо рамо. Това ми позволи да прокарам ръце по гърба му и да въздъхна доволно от този допир. Той мъркаше така силно, че целият му гръден кош на практика вибрираше и го усещах толкова хубаво срещу кожата си.

Раменете му бяха огромни и силата им ме възбуждаше. На гърба му имаше още от тези плочки, слизащи по гръбнака му и стигащи до основата на опашката му. Трябваше да призная, че опашката ме караше да се усмихвам. Беше дълга, а на края имаше сноп черна коса, като тази на главата му, а в момента се мятеше напред-назад върху одеялата.

— Джорджи — промърмори Вектал в ухото ми и почувствах как потърка носа си в шията ми.

Ооох. Зърната ми се втвърдиха в отговор на ласката и се вкопчих в него, когато той облиза шията ми, насочи се към ухото и завъртя език по очертанията на ушната ми мида. Когато се върна на шията ми, малко по-късно, стенех от удоволствие и търках гърдите си в големия му гръден кош.

Ръцете му обгърнаха дупето ми и той ме дръпна към себе си. Тогава порочните му устни се насочиха към гърдите ми и проплаках, щом обхвана с устни зърното ми. Стиснах рогата му, вкопчвайки се в него, докато той си играеше с чувствителното ми зърно.

О, милостиви Боже, оребреният му език бе най-сладкото мъчение. Неравностите се плъзгаха отново и отново по чувствителната ми плът, карайки ме да се вкопча здраво в мъжа. Дишах тежко поднасяйки му гърдите си, и той продължаваше да ме измъчва до толкова, че ми се прииска скоро да закрепця от нужда.

Ръцете на Вектал задърпаха панталоните ми и това ми се видя най-страхотната идея на света. Смъкнах ги с бързи движения надолу по краката си, нетърпелива да остана гола под него.

— Ти също — казах му, притискайки устни към неговите. — Искам също да си гол.

Изправих се, за да сваля изцяло панталоните си. Бях доста влажна и можех да усетя как соковете ми изтичат, като стиснах здраво бедра. Под униформата нямах бикини, затова когато успях да се измъкна от дрехата бях напълно гола... женственост, насинена кожа и всичко останало.

Моят голям извънземен избути ръцете ми настрани, когато опитах да му се хвърля отново на врата. Вместо това се зае да проверява синините ми и бях сигурна, че търси нови. Извъртях очи, но изтърпях прегледа, по-заинтересована да се добера това, което бе в гащите му, отколкото да го чакам да ми разглежда синините.

Когато той настоя да се обърна, за да огледа и гърба ми, въздъхнах раздразнено и прокарах ръце по панталоните му, обхващайки с длани слабините му.

Това привлече вниманието му много бързо.

Пръстите ми се обвиха около дължината му и само с едно докосване осъзнах какви разлики има между него и човешките мъже. На първо място, ширината му бе адски впечатляваща. Беше изгарящо горещ и в допълнение към големия размер, имаше твърд израстък, с големината на палец директно над члена му. Нямах никаква идея какво е това, но и нямаше как да попитам. Освен това бе покрит с изпъкналости, и макар на докосване кожата му да бе напълно гладка, наподобяваше текстурата на езика му.

Боже, обзалагам се, че усещането да е вътре в тялото ми, щеше да е невероятно. Потреперих от мисълта. Щастливи бяха жените от расата му.

— Искам да видя повече от това — казах му. После плъзнах пръсти под члена му, обхващайки с ръка тестисите му. Зачудих се дали са чувствителни.

Ръката му сграбчи косата ми и той започна да ме целува отново, преплитайки езика си с моя. Простенах и сграбчих по-здраво члена му. Искях го гол, но той все още носеше панталоните си, затова се опитах сама да поправам тази несправедливост. За нещастие нямах идея как да ги развържа. Панталоните се държаха на тялото му с помощта на сложно завързани и преплетени ленти, които бяха прекалено

неразгадаеми за едно крайно възбудено момиче. Реших просто да се опитам да ги издърпам надолу по бедрата му.

Вектал се засмя и промърмори нещо срещу устните ми. След това дръпна лентите и панталоните му се изсипаха надолу. Добре, мамка му. Може би просто не знаех как работят извънземните дрехи. Но вече не ме бе грижа, тъй като моят голям, красив извънземен бе гол и можех да се насладя на величието на Вектал в пълния му блясък. Когато се изправи в цялата си височина, беше повече от прекрасен.

Той погледна надолу към мен, сините му очи блестяха силно, а в гърдите му продължаваше безспирното шумно мъркане. Ръката му отново се притисна между гърдите ми и се зачудих дали не търси и в мен това мъркане, което се носеше от него.

— Човеците не правим така — казах му аз. — Вместо това ставаме мокри — и взех ръката му, насочвайки я между бедрата си, за да може сам да се увери.

Големият ми извънземен се срина на колене и простена. След това целуна корема ми, насочвайки се надолу, и щом обхвана с ръце бедрата ми, притисна устните си директно към женствеността ми.

Задъхах се и коленете ми омекнаха, затова отново се хванах за рогата му. В отговор той ме вдигна на ръце и ме сложи да легна на кожата, вдигайки краката ми на раменете си, за да зарови лице между бедрата ми. Езикът му се плъзна по гънките ми и простенах, когато направи въртеливо движение около клитора ми.

О, Господи. Тогава той ме облиза с невероятния си език, прокарайки неравностите по чувствителната ми плът, пиейки от влагата ми. Проплаках и стиснах рогата му, разтваряйки по-широко крака. Чувството беше наистина невероятно. И преди бях правила секс, дори няколко пъти орален, но нищо не можеше да се сравни с усещанията, които събуждаха в мен мъркането му и неравният му език. Две близвания и вече стенех. При третото стиснах с бедра главата му. След още две бях на път да се изсипя от кожата, дишайки тежко и стеноейки от нуждата.

И моят голям, брутален извънземен просто игнорира молбите ми за оргазъм и продължи да ме ближе, бавно и съсредоточено, със страст, която ми показваше, че и той се наслаждаваше на това така както и аз. Той мърмореше някакви тихи, неразбираеми думи с всяка ласка на

езика си, и когато го плъзна по самата ми сърцевина, едва не изскочих от кожата си.

— Моля те — проплаках. — О, Боже, моля те!

Но естествено се, той не ме разбираше. Затова стенех и се молих за оргазъм, а той просто ме ближеше, докато аз стисках рогата му, мислейки си, че това бе най-невероятното мъчение, на което съм била подлагана.

— Спри — простенах. Бях толкова готова за него, че ме болеше. Искях го дълбоко в себе си, исках да ме изпълни. Близането и леките ухапки ме побъркваха.

— О, Боже, спри, Вектал. Искам те в мен, *сега*.

В отговор езикът му се тласна в мен.

Дълбоко.

И това бе достатъчно.

Разпаднах се на милион парчета от най-силния оргазъм, който някога бях изпитвала, и краката ми се стегнаха здраво около лицето му. Може би изкрещях името му и задърпах рогата му. Може би се мятах върху кожата. Не бях напълно сигурна какво правех в този момент, но по време на този оргазъм нямаше никакво време за рационални мисли.

Той изръмжа, очевидно наслаждавайки се на това, че свърших, и продължи да прави същото, което удължи оргазма ми до безкрайност. Бях напълно изтощена, когато той най-после вдигна главата си, а очите му буквално светеха, като фарове, докато облизваше порочно влагата по устните си.

Почувствах се изцедена до крайност. Бях свършила толкова мощно, че не бях сигурна дали е бил един оргазъм или дузина, навързани един след друг, пробудени от талантливия му език.

— Господи, вашите жени сигурно са адски издръжливи — казах му аз, когато се надвеси над тялото ми, като голяма синьо-сива пантера, и започна да търка носа си в шията ми. Имах нужда от малко почивка, но той бе готов да продължи, притискайки устни по кожата ми, облизвайки всички меки части, които намереше.

И не след дълго отново стенех, прокарайки ръце по кожата му, копнеейки да го усетя дълбоко в себе си.

— Вектал — простенах и обвих крака около кръста му. Той бе така топъл, а мъргането в него стана доста силно.

Той докосна бузата ми и промърмори нещо меко и сладко, преди да изрече името ми. Бедрата му се наместиха между моите и осъзнах точно колко голямо е оборудването му. Изведнъж цялото това близане доби ключово значение, защото сега бях невероятно влажна, което щеше да улесни проникването му.

— Джорджи — промърмори той и осъзнах, че казва нещо, което бях чувала и преди. — Джорджи *са-акх* Вектал. — Той потърка нос в шията ми и усетих главичката на члена му. Беше огромна, но бях решена да докарам това до края, бях готова да ме изпълни. Толкова готова.

Повече от много готова.

Той притисна устните си към моите и започна да се тласка напред. Тялото ми се разтегна, опитвайки да го поеме и прокарах ръка по кожата му, галейки го и насърчавайки го, докато влизаше в мен милиметър след милиметър.

Когато проникна в мен целия, научих нещо ново. Палецът? Онова изпъкнало нещо, за което нямах идея какво предназначение има? Все още нямах идея, но точно сега, то се беше притиснало директно към клитора ми. Опитвах да анализирам уникалното усещане, когато той раздвижи бедра, тласвайки се леко.

И всички нервни окончания в тялото ми пламнаха от натиска на израстъка към клитора ми.

— Оооо — простенах. Това ми напомни за Вибратора Зайче, който някога имах и който едновременно стимулираше вагината и клитора ми. Да правя секс с Вектал? Беше много подобно, обаче *много по-хубаво*. Много по-интензивно.

Това... можех да умира от това невероятно удоволствие. Вкопчих се в него, поемайки дълбоко дъх, когато този израстък отново се притисна в клитора ми. Дали мислех, че изяждането на котенцето ми ми идваше прекалено много, заради очевидния му ентусиазъм? Това бе нищо в сравнение с умопомрачителния начин, по който той ме чукаше до припадък, начина, по който израстъкът притискаше клитора ми, начина, по който голямата му ерекция ме изпълваше, а неравностите по нея можеха като с магия всеки път да докосват G-точката ми. Свърших отново. И отново. Дращех гърба му, крещях името му, докато той се тласкаше в мен отново и отново шепнейки ми тихи думи.

Разпадах се с всяко движение на члена му, докато останах без кости, изтощена, стенеща...

... и продължаваща да получавам оргазми.

Изтощените ми крака се разтвориха, пускайки кръста му, когато движенията му станаха по-мощни. Вектал разголи зъби, чертите на лицето му се стегнаха, докато оргазмът изопваше тялото му. Издрасках с нокти гърдите и ръцете му, а той простена ниско и целият потрепери. Можех да кажа, че действията ми му харесаха, затова ги повторих отново. *Свърши за мен, скъпи*, мислех си, докато нов оргазъм разтърси тялото ми, потапяйки ме в неимоверно удоволствие.

И тогава го усетих да пулсира в мен. Като останалата част от тялото му, температурата на семето му също бе няколко градуса по-висока от тази на кожата му и можех да усетя как се излива в мен. Стоновете му на удоволствие ставаха все по-шумни и по-шумни, а мъркането се превърна в яростно бучене. Той се тласна силно в мен и пръстите му се впиха в бедрата ми, докато свършваше дълбоко в мен отново и отново. Това бе нещо ново за мен.

По дяволите, всичко тук бе ново за мен.

Но когато той се срина върху мен, като голямо, прекрасно одеяло, притискайки неравното си чело в моето гладко и промърмори името ми?

Чувствах се доволна. Останала без кости... разбира се... но истински, тотално доволна. И ми се искаше да го попитам, дали утре ще ме заведе в планината. Но изглеждаше някак грешно да го правя точно сега. Не исках да мисли, че съм спала с него само защото искам да направя нещо за мен.

Ако трябваше да съм напълно честна пред себе си, спях с него, защото бях адски привлечена от него. Рогата, синьо-сивата кожа, опашката, шантавия член и всичко останало. Рязкото му, защитническо държание. Всичко ми харесваше.

Той се раздвижи над мен, очевидно опитвайки да издърпа теглото си, така че да не ме смачка. Вкопчих се в него, защото ми харесваше да усещам голямото му топло тяло върху своето, и въздъхнах доволно.

Вектал, от друга страна, започна да ме целува отново. Усетих го как започва да движи бедра в плитки тласъци.

Тих стон се изтръгна от гърлото ми.

— Много е добре, че не можеш да ми надуеш корема, приятелче
— казах, като в същото време обгръщах с крака кръста му.

ГЛАВА 17

ВЕКТАЛ

През цялата нощ, моето кхуи вибрира от доволство в гърдите ми.

Бях се чифтосал с половинката си. Отново и отново тя ме приемаше в малкото си, меко тяло, докато и двамата се изтощихме напълно от удоволствието. Чувството да бъдеш със своята резонанс половинка не можеше да се сравни с нищо друго и бях изключително доволен да имам своята Джорджи. Нямах търпение да се върна в племенните пещери заедно с нея. Ръката ми милваше меката ѝ кожа, докато тя похъркваше тихо до ухото ми, а слънчевата светлина на издигащите се слънца започна да проблясва покрай кожата на входа на пещерата.

Нямах търпение да я видя закръглена с детето ми. Нашето дете. Моето кхуи бе мъдро да избере нея, въпреки факта, че тя бе дребничка. Духът и сърцето ѝ бяха силни и тя бе изобретателна и ентусиазирана между кожата. Тя не резонира към мен. Все още не. Но когато получише своето кхуи, щеше да тупти от удоволствие в ръцете ми, точно както аз в нейните.

От този миг, до края на дните ми, когато духът ми напусне тези ловни земи, тя щеше да бъде единствената жена за мен.

Докоснах спящото ѝ лице, запазвайки в паметта си всеки детайл. Тя бе странно, малко същество и бе мека навсякъде, но влагалището ѝ обгръщаше члена ми толкова здраво и с екстаз, който не можеше да бъде описан. Вкусът ѝ бе прекрасен, но изражението ѝ, когато я изпълних с члена си? Дори по-прекрасно.

Очаквах тази нощ с нетърпение, за да завлека моята Джорджи обратно в леглото, където да я накарам да стене от изтощение и да моли да я направя отново своя.

Притиснах уста към нейната, за да я събудя.

— Джорджи?

Очите ѝ се отвориха, все още тъмни и безжизнени, без синия блясък на *кхуито*. Това беше нещо, което трябваше да поправа много скоро, реших аз. Тя изглеждаше изтощена и големи тъмни кръгове покриваха бледата кожа под очите ѝ.

— Вектал — промърмори тя щастливо и плъзна ръка по гърдите ми, карайки моето *кхуи* да започне да вибрира от задоволство.

— Планината? — попитах, вдигайки развеселено вежди, когато тя опита да се зарови отново под кожата, и да продължи да спи.

Това обаче я събуди.

— Планината? — попита тя, поглеждайки ме.

Кимнах.

— Обличай се. Ще проверя капаните си и тръгваме.

— *Незм ккфо кзно дтрџфме* — тя изглеждаше развълнувана, като скочи от кожата и размахвайки бледите си ръце се защура из пещерата в търсене на дрехите си.

Наложи се да я убеждавам, за да остане в пещерата, докато изляза да проверя капаните, но с няколко жеста с ръка и няколко думи, успях да ѝ обясня, че сам ще съм по-бърз. Тя ме целуна силно, преди да ми позволи да тръгна и това ме караше да искам да се върна възможно най-бързо.

Все едно нещо бе в състояние да ме задържи далеч от нея.

Потърквайки пулсиращите си гърди, аз се усмигнах на себе си, докато газех през снега. Бе минала още една нощ от стабилен снеговалеж и пътеките бяха почти изцяло покрити. Обаче бях минавал през тези земи много пъти в миналото и знаех точно къде да заложа капаните си, така че въпреки дълбокия сняг да имам улов. Тъй като бяхме само двамата с Джорджи, капаните ми бяха малки, а уловът в тях още по-малък. Ако ловувах за народа си, гледах да заловя двисти, а щом го убиех, го заравях в снега и маркирах мястото, за да се върна по-късно с другите ловци и да го отнесем в пещерата на племето. Тази сутрин обаче имах две пернати животни и един пухкав скачач, с които да нахраня моята Джорджи. На близо нямаше поток, затова събрах купчина пресен сняг и го притиснах към гърдите си, за да мога да го стопя.

Проверих и останалите си капани, докато не стигнах до последния и не забелязах нещо странно в купчина пресен сняг

отстрани на пътеката. Любопитството ми надделя и го приближих, бутайки с крак част от снега, за да видя какво има отдолу.

Беше крак. Малък, гол, петпръст крак... като на моята Джорджи.

И беше напълно замръзнал.

Гледайки надолу към него, осъзнах, че моята Джорджи не е сама. Ето защо бе така настоятелна да се върнем в планината. Там имаше и други като нея.

Или поне... е имало.

ГЛАВА 18

ДЖОРДЖИ

Вектал бе навън, за да провери капаните и да ми донесе някаква Не-Хот закуска. И тъй като бях сама в пещерата реших, че този път ще си тръгна с одеялата, вместо да ги оставя тук, като последния път. Вектал вече бе дал да се разбере, че иска да съм добре увита, когато тръгнем, тъй като се насочвахме към планината, а и аз исках да мога да дам завивки на останалите момичета. Единственият начин това да се случи бе като ги нося върху себе си.

Затова измъкнах някакво подобие на връзки от краденото си яке и с помощта на ножа пробих дупка в едно от одеялата правейки от него наметало. Не бях особено добра в шиенето, особено с липсата на нужните провизии, но поне правех нещо, докато чаках Вектал. Изпробвах второто си „наметало“, когато Вектал се върна, а светещите му сини очи ме погледнаха някак разтревожено.

Скочих на крака стресната.

— Какво има?

Той ме сграбчи и притисна към гърдите си, галейки косата ми. Дишаше тежко и това бе първият път, в който го виждах запъхтян. Обикновено нищо не му влияеше.

Но точно сега? Той бе притеснен. И това ме плашеше.

— Вектал?

Той обхвана бузите ми с ръце и се вгледа в лицето ми. И погледът му срещна моя. Сложи ръка на челото ми, а след това на гърдите ми. В погледа му се четеше ням въпрос.

Намръщих се и поклатих глава.

— Добре съм? Какво става?

— Джорджи — каза той и бях сигурна, че това бе последвано с — Ела с мен.

Наметнах се с тежките кожи и той кимна, помагайки ми да се увия. Когато всеки милиметър от мен бе увит и усетих как започвам да

се потя, той ме метна на гърба си и излязохме навън в снега.

Днес ми бе много по-топло и се наслаждавах на снежното време, докато Вектал вършеше тежката работа, марширувайки през дълбокия сняг. Двете бледи слънца се бяха показали на небето и точно сега този свят изглеждаше някак красив. Като снежен рай.

Бях така заета да оглеждам обкръжението ни, че не бях забелязала, че Вектал е спрял, докато той не подръпна ръката ми, сочейки надолу към снега.

В страни от пътеката имаше нещо.

Нещо, което не мислех, че е плячка от капаните му. Стомахът ми се преобърна, когато се спуснах от гърба му. Притискайки кожата около тялото си, аз пристъпих напред, разчиствайки снега.

И видях лице. Човешко. С червена коса. Очите ѝ бяха широко отворени и напълно замръзнали.

Възкликнах стреснато. Доминик. Дрехите ѝ бяха разкъсани и мръсни, и бе очевидно, от цвета на кожата ѝ, че е била тук известно време. Беше изцяло замръзнала. Проплаках и погледнах към Вектал.

Той посочи към момичето, а очите му бяха бледи, все едно бе изпаднал в шок.

— Джорджи?

— Не, аз съм Джорджи — казах, и посочих към тялото. — Това е Доминик. — Опитах се да го науча на думата „човек“ разпервайки петте си пръста. Не можех да спра да плача. Какво правеше тя тук? Нали им казах да не идват след мен? От гърлото ми се изтръгна ридание.

— Вектал, трябва да отидем в планината. Моля те.

Той кимна, изговаряйки куп думи. Не ги разбирах, но когато направих знак, че искам да се кача пак на гърба му, той ме вдигна и понесе бързо през покрития със сняг хълм, покрай пещерата, в която прекарахме нощта.

Този път отивахме в планината. Искях да се разплача от облекчение. Вместо това не спирах да мисля за замръзналото лице на Доминик. Горката Доминик. Какво се бе случило? Защо са я изпратили след мен без никакви дрехи? Това бе равносилно на смъртна присъда. Нима са били така отчаяни, че не са имали друг избор?

— Моля те, побързай — казах му. Той не разбираше нито дума, но вероятно разпозна спешността в гласа ми. И забърза ход.

Отне цели два часа в бърз ход на Вектал, преди да успеем да зърнем черния кораб на едната страна на хълма. Беше почти изцяло покрит със сняг на този етап, и поех рязко дъх при вида му. Без значение от изолацията нямаше как да им е топло вътре. Толкова високо нямаше почти никакви дървета, което значеше, че няма нищо, което да спре ледения вятър. Тук горе въздухът бе по-разреден и се зачудих дали извънземните не са ни пуснали тук умишлено, защото мястото бе така негостоприемно и нямаше къде да избягаме?

Майната им. Още днес щях да се махна от тук и да взема момичетата със себе си.

Само се молах все още да са живи.

Вектал посочи към черния корпус на контейнера, откачен от космическия кораб и каза.

— Са?

— Да — казах му. — Са!

Отне ни известно време, за да стигнем до кораба. Наклонът бе голям, а земята камениста, и да се качим до там щеше да бъде предизвикателство, каквото не беше, докато слизах надолу. Стигнахме до ръба и видях, че от едната страна, снегът се е натрупал достатъчно високо, че да стои като рампа водеща към горната част на контейнера. Значи тук е валяло доста. Ъгх.

Спуснах се по гърба на Вектал и закрачих напред. Вятърът бе силен, затова се загърнах по-плътно в кожата и започнах да се изкачвам по рампата. Дупката бе покрита с найлон, затова го дръпнах.

И към мен полетя снежна топка, удряйки ме право в лицето.

Стреснах се и примигнах, залитайки назад. Топката ме улучи точно в носа и сега лицето ми туптеше, а очите ми се замъглиха.

— Назад! — изкрещя един глас. Още една топка полетя към мен и се наведох.

Вектал изрева гневно, дръпвайки ме зад себе си, а в очите му блесна ярост. Докато го гледах изумена, той измъкна две от остриетата си.

— Чакай — извиках. — Момичета, аз съм! Джорджи!

Тишина.

— Джорджи? — извика един глас. Звучеше като Лиз — Жива си?

— Да — изкрещях в отговор. — Мамка му, спрете да ме замеряте със снежни топки!

— Какъв е този лъв с теб, Джорджи? — извика някой — Отпрати го!

— Не е лъв. Един от местните е и ми е приятел. Името му е Вектал. — Погалих ръката на Вектал, за да го успокоя, тъй като изражението му говореше, че иска да влезе вътре и да избие всички. — Всичко е наред, голямо момче. Наистина. — Бях така облекчена, че ги намирам живи, че бях готова да ревна с крокодилски сълзи.

Пристъпих напред, само за да се озова отново зад Вектал, който ме прикриваше с тялото си. Погледнах го раздразнено.

— Наистина. Всичко е наред. Те са моите хора. Човеци.

— Човеци — повтори той и посочи пръстите си.

— Точно така.

Ръмжейки той се мръдна настрани и аз махнах пак найлона, навеждайки се в случай че към мен отново полети снежна топка. Когато не стана нищо, надникнах вътре.

Пет раздърпани момичета с мръсни лица гледаха нагоре към мен. Лиз, Кира, Меган, Тифани и Джоузи все още бяха живи, въпреки че изглеждаха ужасно. Очите им бяха хлътнали, косите заплетени и трепереха целите от студ, докато ме гледаха.

И реших, че са най-красивото нещо, което бях виждала от много време. Бях толкова щастлива, задето ги виждам, че се разревах.

— Здравсти — извиках, ридаейки.

— Джорджи? — попита Вектал. Ръцете му ме докоснаха собственически по гърба.

Обърнах се и погалих ръката му, опитвайки се да не плача, но се провалих най-позорно.

— Ще ми помогнеш ли да слеза?

Китката ми все още бе прецакана, но Вектал бе много силен. Той ми помогна да вляза, за да мога да се хвана за ръба и след това се спуснах сама с известни затруднения. Долу залитнах и паднах с главата напред към пода. Пет момичета ме грабнаха, притискайки ме към големите си, миризливи прегръдки.

— Момичета, миришете ужасно — казах през сълзи и прегърнах всяка поотделно. Лиз бе широко ухилена, но Джоузи изглежда линееше, слабата ѝ фигура бе станала като на скелет. Тифани цивреше толкова силно, колкото и аз, а Меган и Кира бяха изключително тихи.

— Ето — казах, сваляйки кожите от гърба си. — Моля ви. Вземете ги. Сигурно умирате от студ тук.

Те сграбчиха кожите с алчни ръце, но нямах нищо против. Свалих ги и им ги дадох доволна да чуя стоновете им на радост, когато се увиха в първите си топли дрехи за пръв път от много дни.

— Помислихме, че си умряла — каза Тифани. — Така и не се върна.

— Намерих помощ. Добре ли сте, момичета? — попитах, когато се сгушиха в кожите. Кира бе сложила наметката на Вектал, Лиз и Меган се бяха сгушили под едната кожа, а Джоузи и Тифани под другата. Все още бяха живи и здрави, слава на Бога.

Меган подсмръкна и кихна. Другите направиха гримаса. Лиз потърка челото си с явно изтощение.

— Едвам се държим — Каза Лиз. — Храната почти свърши, водата също. Но...

Нещо голямо и тежко се стовари зад мен, разклащайки целия товарен контейнер. Всички се разбягаха с разширени очи.

Обърнах се, за да видя Вектал, който изтупваше снега от кожените си ботуши. Ноздрите му се разшириха, когато надуши вонята на немити тела и човешки екскременти, преди да се насочи към мен. Щом осъзна, че съм раздала всичките си кожи, се намръщи.

— Всичко е наред — казах му, минавайки до него. Сложих ръка на големите му гърди, опитвайки се да го утеша с докосването си. — Вектал, това са моите хора.

— Той те разбира? — попита тихо Лиз.

— Е, само малко — казах, гледайки го. Не мислех, че ще поздравя останалите с орален секс, но знае ли човек.

Той огледа останалите и след това обви ръка около тила ми и ме дръпна собственически към себе си.

Дам, изглежда аз бях единствената достатъчно специална за такова посрещане. И странно, но се чувствах добре от тази мисъл. Харесваше ми да съм специална за него.

— Дами — казах, махвайки с ръка към моя голям, синьо-сив мъж. — Това е Вектал. Той е от тези места.

Те го огледаха притеснено.

— Прилича на демон — заяви Лиз, както винаги напълно откровена.

— Той е мил, наистина — казах и го погалих пак по гърдите. — През последните няколко дни той ме опази жива.

— Не ми пука, дали прилича на демон — заяви Джоузи, а гласът ѝ трепереше. — Това закачено на колана умряло животно ли е? Може ли да го изядем?

Погледнах надолу. И наистина, плякката на Вектал висеше на колана му. Приличаше на гигантски плъхове... или зайци без козина и дълги уши. О, вярно. Тази сутрин той проверяваше капаните си.

— Сигурна съм, че ще ги сподели — казах и направих жест към колана му. — Може ли да ги вземем, Вектал?

Когато посегнах към колана му, той сграбчи ръцете ми и ме изглежда недоверчиво, преди да каже нещо на своя език.

— Той току-що те попита, тук ли искаш да се чифтосате — каза Кира с глас пълен с удивление.

— О, мамка му — възкликна Лиз. — Това ли я е задържало? Мърсуване с извънземен?

Лицето ми пламна и дръпнах рязко ръцете си.

Всички ме гледаха. Меган изглеждаше развеселена, докато Тифани бе откровено ужасена.

— Мога да обясня — започнах аз.

— Аз на твоето място не бих — каза Лиз. — Остави ни малко да си го представим. И ни нахрани. Не ме интересува дали си изучукала цял стадион извънземни, стига да ни дадеш нещо топло за ядене.

— Той не е свикнал с частта с „топлото“ в яденето — казах и се обърнах към Вектал, сочейки към умрелите заекopodobни животни на колана му. — Храна? Храна за човеците?

— Човеци — каза той, откачайки животните от колана си. Аз ги взех и той ми предложи ножа си.

— Имаме нужда от огън — казах и направих жеста с ръце, все едно се топля. — Огън.

— О, мамка му — каза Джоузи. — Дори аз ще му духам, ако запали огън.

— Нали? — възкликна Лиз.

Почувствах леко раздразнение от момичетата. Беше им студено. И нямаше защо да ревнувам от тях. Търкалях се навън в снега с голям секси извънземен, докато те мръзнеха и гладуваха в тази дупка. Но само мисълта да го докоснат ме правеше... нещастна.

Ревност.

Мамка му. Не може да се влюбвам в големия син извънземен. Без значение колко добър е в леглото.

— Огън? — попита Вектал. Той се огледа из контейнера и се намръщи, преди да посочи към дупката на тавана и да започне да говори.

— Той каза, че толкова високо в планината няма дървета. Ще трябва да отиде до някоя от пещерите, за да вземе.

Кимнах на Кира и се обърнах към Вектал.

— Моля те, направи го.

Той се намръщи, каза нещо и посочи към Кира.

— Той иска да знае дали го разбирам — прошепна Кира. Тя се приближи към останалите. — Какво да кажа?

Аз се пресегнах и сложих ръка на твърдата челюст на Вектал, обръщайки намръщеното му лице към себе си. Беше невъзможно да кажа какво мисли точно сега.

— Вектал? — Когато насочих вниманието му към себе си, посочих ухото си, а след това отидох до Кира и я дръпнах след себе си. — Ти говориш и тя чува. Разбира те — добавих, правейки пантомима мърдайки устни, и се надявах, да ме е разбрал.

Лицето му се озари, а сините му очи блеснаха. Последва поток от думи и жестове към ухото на Кира.

Кира направи гримаса.

— Той казва, че имам мида, която ми позволява да го разбирам. Чудя се дали преводача работи като хората.

— Нещо такова — казах, кимайки на Вектал.

Той се обърна към Кира и каза още нещо.

— Той иска да знае дали моя паразит ме учи на езика — тя поклати глава. — Само преводач — потупа по ухото си, а след това по устните си. — Чувам, не говоря.

Вектал гледа Кира за известно време, след което каза още нещо. После се обърна, сграбчи ме за китката и ме дръпна към себе си, целувайки ме силно пред очите на всички.

— Той каза, че отива да ловува и да събере дърва, а ние да пазим половинката му — повтори думите му Кира с развеселен глас. — Половинка, а?

Този път бе мой ред да се шокирам.

— Половинка? *Какво?* Той мисли, че сме обвързани?
Но Вектал вече бе излязъл през люка навън в снега.

ГЛАВА 19

ВЕКТАЛ

Имаше още пет други човека, като изключим мъртвата в снега. Всичките жени. Умът ми не можеше да осъзнае това. Всичките жени. Замислих се за собственото си племе, в което имаше двадесет необвързани мъже. В племето ни имаше само пет възрастни жени. Никога не са били много. Майлак беше единствената необвързана и с нея бяхме за кратко любовници, докато не резонира с Кашрем. Сега те имаха малко дете, Еша, която правеше бройката на жените в племето ни шест. Повечето от нашите мъже се бяха отказали да имат половинка.

И аз бях намерил моята. Имаше още пет жени, които можеха да резонират към някой от племето. Още пет жени, които да донесат живот в малкото ни, умиращо племе. Благодарение на нашите *кхуита* ние имахме дълъг, но много самотен живот, и прекарвахме повечето си време, завиждайки на останалите за половинките им.

Но сега бе дошла Джорджи. И Джорджи бе донесла надеждата с нея.

Не знаех как тя и племето ѝ са дошли тук и защо не са подготвени да оцеляват. Не можех да комуникирам добре с нея. Но след време щях да получа отговорите си. Засега, трябваше да ловувам, за да нахраня малките, крехки човешки жени. Тревожеше ме факта, че са прекалено слаби, за да могат да изминат пътя обратно до пещерите на племето.

Никоя от тях нямаше *кхуи*.

Не след дълго щяха да се разболеят и да умрат. Беше прекалено рано да видя слабостта в Джорджи, но през последните дни я храних и се грижих да е на топло. Другите нямаша блясък в очите, като нея. Изглеждаха изтощени. Отпаднали. Една имаше шум в дробовете, което говореше за болест.

Спомних си за мъртвата в снега, напълно замръзнала. Това нямаше да се случи с моята Джорджи.

Пътувах колкото мога по-бързо през дълбокия сняг. Събрах всичко от първата пещера, в която бяхме по-рано тази сутрин. След това продължих надолу, събирайки всичко от още една пещера. С малко късмет, можеше да срещна друг ловец. Имах само един мехур за вода и много човешки усти. Жените имаха нужда от всичко. Не бяха подготвени да оцеляват в това време. Само мисълта за това ме накара да тичам по-бързо през снега. Раахош бе навън по ловните пътеки и територията му бе близко до моята. Можех да се насоча на юг и да потърся помощта му, заедно можехме да нахраним болните човеци.

Но щеше да отнеме цял ден да го намеря, а аз не можех да оставя своята Джорджи за толкова дълго време. Не и когато не може да си набави сама храна. Не и след като вече можеше да носи детето ни. Не и след като наоколо обикаляха диви *метлакс*, а племето на Джорджи бе въоръжено само със сняг.

Нямах никаква представа как и защо се бяха озовали тук, но защитническите ми инстинкти се събуждаха с рев при мисълта за Джорджи обградена от диви, непредвидими *метлакс*. Трябваше да я науча как да се защитава. Една малка стъпка подред, напомних си. Първо, храна и подслон за човеците.

Докато приключих със събирането на провизиите и двете слънца бяха изчезнали от хоризонта, и по-голямата от двете луни покриваше небето. Отново бе започнал да се сипе сняг, когато се върнах до черната странна пещера, в която се криеха Джорджи и жените й. Съдържанието на няколко пещери беше привързано към гърба ми и тежестта бе голяма. В допълнение към дърветата и кожата, бях наловил достатъчно дребни двисти, за да нахрани всички гладни човешки усти за поне няколко дни, ако месото бъде замразено правилно. Бях изтощен от деня прекаран в тичане и умората ми си пролича, когато се стоварих тежко през отвора на пещерата.

От вътре се чуха изплашени женски викове.

— *Успокойте се* — чух Джорджи да каза. — *Вектал е.*

Пуснах тежкия си товар на ледения под и се протегнах. Гърбът ми изпука, а мускулите ме заболяха.

— *Ммкъ му, колкое фисок?*

— *Мислякм дфъ метри петндесет снтиметр* — каза Джорджи и долових лека гордост в гласа ѝ. Тя ме хвалеше, но можех да видя тревогата в изражението ѝ, щом ме погледна. — *Нямше те многофреме.*

— Добре съм, сладък мой резонанс — казах ѝ, милвайки бузата ѝ. — Яде ли нещо? Малка и слаба си, като другите твои човеци. — Погледнах другите петпръсти жени. Те бяха взели всички кожи и се бяха сгушили до стените. Миришеха ужасно, но бяха пленени в тази пещера, затова не ги обвинявах.

— *Той питдли си яла.* — каза жената с мидата на ухото — *Мисли, чеси слб.*

Джорджи направи смешна физиономия, мърдайки малкия си, остър нос.

— *Хрнтъ еисмрснлъ.* — каза и ме погледна с надежда, казвайки на моя език. — Огън?

Кимнах и я дръпнах по-близо до тялото си. След момент щях да запаля огън. В момента изпитвах нужда да бъда с нея. Моето кхуи резонираше в гърдите ми. Тежкото чувство, което изпитвах, когато я изоставих по-рано сега изчезна само с лекия сладък допир на бузата ѝ до гърдите ми.

Една от другите жени издаде мляскащи звуци, издавайки устните си напред и бледите бузи на моята Джорджи се обагриха в розово.

— *Мйнтъ ти* — каза тя — *Хресфм го.*

Вдишах аромата на половинката си за още няколко мига, преди да освободя своята Джорджи и да се насоча към провизиите, които донесох. Направих малка планина от дърво и сухи животински испражнения, и добавих малко пух, който използвахме, за да слагаме вътре в ботушите си, за мекота и топлина. Всички жени ме гледаха тихо, докато правех огъня. Когато духнах в искрите и го разпалих, седнах и погледнах шестте гладки, странни лица да ме гледат изпълнени с щастие.

— *Ммкъ му, из го хресфм* — каза една от тях.

Те се събраха около топлината, а аз нанизах улова си на пръчки, за да се опече. Не разбирах нуждата ми да изгарят храната, така че всичкия вкус да изтече от нея, но Джорджи бе показала, че няма да я яде по друг начин, затова я горях. От другата страна на огъня, една от

жените, с дълга жълта коса, започна отново да кашля, дълбоки, раздиращи кашлици, които тресяха цялото ѝ малко тяло.

Джорджи направи гримаса и ме погледна.

— *Лекрстф?*

Не знаех какво ме пита, но поклатих глава.

— Няма с какво да ѝ помогна. Това е болестта на кхуи.

ГЛАВА 20

ДЖОРДЖИ

— Какво значи тази дума? — попитах Кира — Куии?

— Не знам — каза тя и сви раменете си завити с наметало. Другите се бяха увили до ушите с кожите и само лицата им надничаха навън. Сега, след като не бях увита ми беше малко хладно, но не се оплаквах. Как бих могла? Това бе първият път откакто те се чувстват топло и то от дни. А аз бях щастлива, че мога да направя за тях поне това.

Или по-скоро Вектал може. Аз като цяло се мотаех наоколо и бях горда, че съм го довела.

Момичетата ме подиграваха с часове. Но нямах нищо против, защото го заслужавах. След като бяхме отвлечени от извънземни, да се появя с друг, който ме нарича половинка? Който ме целува и прегръща при всяка удобна възможност?

Който ме чука с часове миналата нощ, докато едва не припаднах от оргазми?

Дам, определено си заслужих подигравките.

Но точно в момента бях адски щастлива. Вектал донесе огън и храна, и всички момичета бяха живи. През последните няколко часа се суетях около тях, за да съм сигурна, че им е топло и носех сняг в импровизирана купа, за да се стопи и поне малко да могат да се измият.

Те бяха много слаби от глада, а пръстите на ръцете и краката на Тифани изглеждаха сякаш са пред замръзване. Джоузи бе летаргична и слаба, а Меган кашляше толкова силно, че цялото ѝ тяло се тресеше. Но бяха живи. Можехме да поправим всичко останало. Храната щеше да бъде от голяма помощ, за да се почувстват по-добре. В допълнение към голото, подобно на плъх животно (което имаше дебел пласт сланина, за която Вектал настояваше да изядем, но все още никой не бе достатъчно смел да го направи) имахме нещо, което бе като кръстоска

между диво прасе и пони, което той наричаше двисти. Месото се печеше на огъня и дори моята уста се изпълваше със слюнка... не можех да си представя колко гладни са останалите.

— Какво е болест на *кхуито*? — попита Меган близо до огъня с разтревожено изражение.

— Не знам — казах и поклатих леко глава. Когато попитах Вектал, всичко, което направи, бе да докосне гърдите си, а след това и моите.

— *Кхуи* живее тук — преведе Кира, свивайки рамене — Нямам идея.

— Просто имаш нужда от храна и топло място — казах на Меган, опитвайки да успокоя страховете ѝ. — Ще се справим с останалото, като му дойде времето.

Тя кимна. Боях се, че ще зададе още въпроси, но тогава Вектал отскубна единия заден крак на голия плъх, приличаше на копанче, и автоматично ми го подаде.

— О, Боже — казах засрамено. — Не храни мен, Вектал. Ще ям последна — веднага го подадох на Меган.

Тя впи зъби в него, преди някой да ѝ го вземе, а Лиз ми хвърли весел поглед и издаде устни напред в гримаса на целувка.

— Той просто храни половинката си, Джорджи. Остави го на мира.

Бузите ми пламнаха отново. Имах чувството, че целия ден прекарах в изчервяване.

Той отскубна другото парче и вдигна вежди към мен. Поклатих глава и той го предложи на Кира, която го прие с благодарност. Една по една той раздаде месо на всяка жена. Аз хапнах само малко от сготвения двисти, оставяйки повечето за останалите.

Това не се хареса на Вектал, който настояваше да ям още. Гледах нещастно към останалите всеки път, в който той сложеше ново парче месо в ръката ми.

— Не го ядосвай — каза Тифани, облизвайки мръсните си пръсти, за да обере всички сок полепнал по тях. — Ако е щастлив да те храни, тогава яж.

И аз ядях. Щом всички се нахранихме, Вектал ме прегърна плътно до себе си и започна да мърка. Галеше косата ми, докосваше лицето ми, докато останалите си говореха тихо. Обсъдихме

похитителите си, които още не се бяха върнали, планетата, на която сякаш с всеки изминал ден валеше все повече сняг, и ситуацията ни.

Която не бе много розова.

Това хвърли сянка върху разговора и той скоро замря. Лиз си размени мястото с Меган, която си сложи още от храната. Тя седна до мен, скръсти крака, увита с кожите и проследи с поглед как Вектал гали заплетената ми коса.

— Значи ти и големия пич, а? Не мога да те оставя сама за две секунди, без да се обвържеш с най-близкия извънземен.

Свих рамене засрамена.

— Изглеждаше така, сякаш ще ни даде по-голям шанс да оцелеем. — Дори докато го казвах, осъзнах колко е грешно да принизявам връзката ми с Вектал само като начин за оцеляване. Между нас имаше привличане, но до някъде се чувствах, все едно ще предам останалите момичета, ако го призная.

Лиз кимна и за миг се загледа в рогата на Вектал. След това погледна отново към мен.

— Той изпитва малко собственически чувства към теб.

— Дам. — Така бе и нямах нищо против. Дори донякъде ми харесваше.

— Как ще реагира, когато разбере, че не искаме да останем на Не-Хот?

Не отговорих. Това не бе нещо, за което в момента ми се искаше да мисля. Все още се приспособявах към факта, че Вектал ме смята за своя половинка. Не исках да мисля как ще реагира, ако хвана първия автобус за дома. Не ми се мислеше и за отчайващата идея, че може да няма автобус за дома.

Лиз все още ме гледаше, чакайки отговор.

Свих рамене и казах.

— Да бъда с него ме прави по-щастлива отколкото съм била, с който и да е било друг. Мисля да рискувам.

— Така е честно — каза тя и се загледа в огъня. — Не си питала за Доминик.

Преглътнах буцата в гърлото си. Умишлено избягвах темата, тъй като не бях сигурна как да я повдигна. Както бе казал Вектал по-рано, те изглеждаха крехки.

— Аз... видях мъртвото й тяло. Навън в снега.

Лиз кимна и се приближи малко повече към мен.

— Първата нощ тук, навън имаше някакви създания. Кресяха като сови и дращеха наоколо, приличаха на кльошави мечета или нещо такова.

— Дам, видях тези същества — казах й. — Доста са гадни. Вектал не ги харесва.

— Дам, аз също. — Тя направи гримаса. — Не бяха достатъчно умни, че да се досетят как да влязат, но през цялото време ни караха да треперим от страх. Държаха ни будни през нощта. Дом не спря да плаче.

— Съжалявам.

Тя погали ръката ми.

— Не ти го казвам, за да се обвиняваш. Просто да знаеш какво се случи. Както и да е, решихме, че имаме нужда от някаква защита, затова аз, Тиф и Доминик излязохме навън на другия ден, за да правим снежни топки. С Тиф й обърнахме гръб за минута и Дом просто хукна през снега, като побъркана. Опитахме да я последваме, но всички бяхме ранени, а навън беше адски студено. — Тя сви рамене. — Тифани тръгна след нея, но трябваше да се върне. Мисля, че краката й са лошо замръзнали.

Кимнах.

— И така, не я видяхме повече. Надявахме се, че може да те е намерила. Но явно не, нали?

Поклатих глава.

— Беше мъртва, когато я открихме. От доста време.

— Дори не мога да се натъжа — въздъхна Лиз. Тя обгърна здравия си крак с ръце. — Тя не искаше да живее. Не и след това, което й сториха. — Тя ме погледна с очи прекалено големи за слабото й лице. — Трябва да се махнем от тук, Джорджи. Не можем да сме тук, когато се върнат за нас.

— Знам — казах й тихо. Все още не бях измислила как, но щях да го направя. Просто ми трябваше план.

ГЛАВА 21

ВЕКТАЛ

Другите наблюдаваха мен и Джорджи внимателно през цялата вечер. Всеки път щом докоснех косата ѝ или помилвах бузата ѝ, погледите им ставаха предпазливи. Дали бе, защото показвах привързаността си пред тях? Моите хора не се притесняваха от такива неща. Джорджи изглежда нямаше нищо против докосването ми, а близостта ѝ караше *кхуито* ми да мърка доволно.

Когато другите човешки жени започнаха да се прозяват и се оттеглиха в далечния край на пещерата с кожата на Джорджи, се ядосах. Знаех, че им е студено, но тя бе моята половинка, малка и крехка, като всички тях. Когато предложих да вземе едно одеяло за себе си, тя поклати глава.

Гледах да изкажа високо протестите си, за да може да ги чуе жената със сериозното лице и мидата на ухото, която ме разбираше. Миг по-късно, тя подаде кожата си на Джорджи, и когато моята сладка половинка възрази, тя настоя и отиде да се сгуши до друга от жените. Така щяха да са на топло. Странната пещера бе защитена от вятъра и въпреки миризмата бе достатъчно топло, че да не замръзнат. Между огъня и телесна топлина, температурата вътре стана дори приятна.

Но нямаше никой, който да пази. Или жените имаха прекалено доверие в това, че са в безопасност, или бяха прекалено болни и изтощени и не могат да останат будни. Подозирах, че е второто. Тогава аз щях да ги пазя.

Но първо, щях да прекарам време с половинката си. Моето *кхуи* настояваше за това.

Джорджи се прозя и се обви в одеялото, пристъпвайки, за да се сгуши до другите жени. Сложих голямо дърво в огъня, за да осигури топлина за много часове напред, и отидох, вдигайки я на ръце и отнасяйки я в другия край на пещерата, където да имаме някакво усамотение.

Едно от момичетата се засмя и извика нещо.

— *Дръжго момиие* — каза друга.

После трета се обади.

— *Гледйте дсте по-тихи. Туксе опитфме дспим!*

Джорджи просто зарови лице в гърдите ми.

Отведох я толкова далеч от останалите, колкото можех. Тук не можеше да се види много без светлината от огъня. Сложих Джорджи до стената и легнах пред нея, за да скрия тялото ѝ със своето.

Кхуито ми запя песента си. То искаше отново да съединим телата си и нямах търпение да го направя.

Тя притисна малкото си тяло срещу моето и студените ѝ ръце се мушнаха под дрехите ми, докосвайки голата ми кожа.

— *Толкоф топл* — промърмори тя. — *Толкоф хубфо.*

Кхуито ми завибрира шумно в гърдите ми, когато тя се отърка в мен. Очите ѝ бяха затворени и не бях сигурен дали осъзнава колко много ме изкушава. Членът ми се надигна в отговор на сънените ѝ докосвания, но тя не ми даде нищо повече. Трябваше да я събудя, за да знае какво искам от нея.

Затова помилвах шията ѝ и завъртях главата ѝ към себе си, за да притисна устните си към нейните и да преплета езика ѝ с моя.

Джорджи простена тихо и ме облиза в отговор. Харесвах човешкия обичай за съединяване на устите и погалих половинката си с език. Това не бе нещо, за което съм се сещал да правя преди, но сега с Джорджи изглеждаше толкова естествено. Обичах да усещам вкуса на страстта ѝ. Защо не и този на устата ѝ? Пъхнах ръка между бедрата ѝ, но тя носеше странните си кожи. Намерих връзките на кръста и ги задърпах, решен да усетя топлината ѝ.

Тя простена и ръката ѝ притисна моята.

— Вектал.

Обожавах да чувам начина, по който изричаше името ми. Изръмжах доволно и моето *кхуи* започна резонансната си песен. Прокарах пръст през нежните ѝ гънки, в търсене на странното трето зърно. Намерих го и тя веднага се задъха, притискайки лице към рамото ми.

— *Фсишки знемккфо прфите.* — прошепна глас в другата част на пещерата.

— *Негледй* — обади се друг — *Зспифйте.*

— *Обзлгм се, шеймъ огоменчлен.*

Той път Джорджи притисна лице към гърдите ми и избута ръката ми.

— Не — промърмори тя срещу кожата ми.

Не? Когато моето *кхуи* трепти почти болезнено в гърдите ми от нуждата, която изпитвах за половинката си? Бях шокиран. Нима бе заради другите в пещерата, които бяха будни и можеха да ни чуят? Защо това бе от значение? Бях виждал и чувал други *са-кхуи* да се чифтосват много пъти преди. Ние не бяхме срамежлив народ. Обаче хората явно не бяха като нас. Джорджи не искаше да я докосвам, докато другите ни слушаха.

Изръмжах отново, но махнах ръката си.

Тя издаде тих тъжен звук и се притисна по-силно към тялото ми.

И точно разочарованието, което носеше тази въздишка, бе единствената причина да не стана да изхвърля останалите хора от пещерата.

ГЛАВА 22

ВЕКТАЛ

На следващата сутрин запалих огън за човеците и започнах да съставям план. Жените не искаха да останат тук. Беше явно, че са нервни и искат да се махнат. И аз не можех да ги оставя, но нямах всичко необходимо, за да ги отведа в безопасност. Пътят до пещерите на племето ми бе поне ден бързо тичане и тези крехки човешки жени нямаше да се справят.

След като се нахраниха ме погледнаха с надежда в очите, сякаш можех отнякъде да извадя дрехи и ботуши за всички тях. Знаех, че се надяват точно на това, бе изписано на лицата им. Не исках да разочаровам моята Джорджи, но един ловец трябваше да бъде разумен.

— Не мога да ви взема със себе си — казах на онази с магическата мида на ухото си.

— *Тойне можед нифземе.*

Една започна да подсмърча високо. А шумната... Лиз... ме погледна лошо, все едно аз бях проблемът.

Посочих към ботушите си.

— Нямате нищо, с което да покриете краката си. Нямате дрехи. С шест от вас не мога да уловя достатъчно плячка, за да имате сили да вървите. Пещерите на племето ми са на много часове вървене от тук. С Джорджи ще ми отнеме два дни да стигна до там. Ще взема още от хората ми и ще се върнем с топли дрехи и храна за из път. Тогава ще ви отведем у дома с нас. Там ще сте в безопасност.

Тя сви вежди, но преведе думите ми.

— *Тойимъ хоръ?* — попита Джорджи и се удари с длан по челото. — *Рзбирсе, чеимъ.* — Тя ме погледна. — *Тиимш хоръ?* — След това посочи останалите и себе си. — *Чофешки хоръ. Вектал хоръ?*

Ах.

— Дали имам племе? Да. Ние сме тридесет и двама, с две деца. Аз съм вождът.

Жената с мидата преведе, а Джорджи кимна.

— *Трябваше дсе сетя. Тойе комнддджия.*

Лиз се подсмихна.

— *Ние сме пофече* — каза Джорджи и преброи пръстите си, след това показа към стената зад себе си. — *Им шестжени тм.* — Тя казваше думи, все едно брой към всяка жена, след това посочи към стената и продължи да изговаря думи.

Поклатих глава.

— Не те разбирам.

Джорджи махна с ръце във въздуха.

— *Ням значение. Щебъде збфна изненда.*

— Ха — каза Лиз.

Всички започнаха да говорят, махайки с ръце към стената. Намръщих им се. Не разбирах какво толкова ги вълнува черната стена, с проблясващи светлини, и еднопосочният ни разговор не водеше до никъде.

— Ще се върна при моите хора заедно с Джорджи и ще й вземем кхуи. След това ще доведе обратно ловците си, за да вземем всички вас. Обещавам.

— *Не збрфяй тоф* — каза Лиз и почука с пръст по ръката си.

— *Нямъ* — каза й Джорджи. На лицето й се появи решително изражение и се зачудих за какво говорят, че всички изглеждаха изведнъж толкова решителни.

ГЛАВА 23

ВЕКТАЛ

По настояване на Джорджи, оставихме всичките кожи и две от остриетата ми с жените. Освен това им оставихме всичката храна. Това ме ядоса, защото моята половинка щеше да страда от това, но с нежни докосвания и усмивки, тя ми показа, че няма нищо против. Мисля, че й доставяше удоволствие да се грижи за другите жени, затова не се оплаквах. По пътя ни имаше и други ловни пещери, от които щяхме да вземем кожи за Джорджи при нужда. През следващия сезон щяхме да ги заменим, когато най-дълбокият сняг се стопи и щяхме да имаме достъп до всички пещери.

Сбогувахме се с жените и от очите на Джорджи често течеше вода. Знаех, че тя се тревожеше за тях. Въпреки храната, тази сутрин те изглеждаха малко по-изтощени и малко по-бледи.

Това бе заради липсата на *кхуи* ето защо бе така важно да отведе Джорджи колкото се може по-скоро при народа си. Не можех сам да убия *са-кохтск*. Това бе задача изискваща много ловци със здрави копия.

Понесъл малкото тяло на Джорджи на гърба си, започнах да слизам от планината. Този път не минавах през местата, където имаше дивеч, а се насочих направо през земята, където имаше крилати животни. По този път, вместо многото малки ловни пещери, имаше само една, пещерата на Старейшините, която имаше странни гладки стени, за разлика от пещерата на Джорджи.

Моята половинка сякаш разбираше нуждата ми да бързам. Спирахме за почивка за много кратко време, колкото да напълним кожения мехур за водата или да се облекчим. Когато двете слънца се качиха високо в небето, намерих един пернат звяр, който улових, и този път Джорджи не възрази срещу това да яде сурово месото му. Щеше да отнеме прекалено много време да съберем дърва за огън. Изядохме го и отново потеглихме на път.

Денят премина в едно непрестанно тичане и катерене, и дори лекото тегло на тялото на Джорджи след толкова часове вече започваше да се усеща. Разбира се, не я пуснах да ходи пеша. Силата ми бе много по-голяма от нейната и можех да издържа на тежкото пътуване. Тя също бе изтощена. Хватката ѝ на дрехите ми ставаше все по-отпусната, докато минаваха часовете, и се разтревожих, че не сме покрили достатъчно разстояние, когато познатия покрит със сняг хълм се появи срещу нас в далечината. Въздъхнах облекчено и я посочих на Джорджи.

— *Изглежда стрнно* — каза тя, прозявайки се. — *Тм ли отифме?*

— Това е крайната ни цел за днес — казах ѝ. — Ще починем и ще поспим там, а утре ще се върнем при моите хора. — На ум обмислих кои ловци можеха да ми помогнат да се справя с болните човеци. Майлак щеше да иска да дойде, тъй като тя бе племенният лечител, но тя имаше малко дете. Тогава щяхме да вземем половинката ѝ, Кашрем. Раахош, ако се е върнал от своя лов. Рокан. Салук. Зенека, Хейдън. Дагеш.

Всички от тях, освен Кашрем, бяха необвързани ловци. Може би, щеше да е по-разумно да взема обвързаните, за да не се сбият заради дребните жени, но не исках да подклаждам раздори из племето. Знаех, че мъжете ще са нетърпеливи да видят човешките жени, особено след като се върна с прелестната си Джорджи.

Потърках замислено ръката ѝ. Нямаше да попреча на мъжете да имат шанса техните *кхуита* да резонират с някоя от човешките жени. Не и след удоволствието, което изпитах, намирайки своята половинка.

Влязохме в пещерата и Джорджи възкликна удивена от странните стени вътре. Не я винях, че е изненадана. Бяха покрити с пласт лед, но не можеше да се отрече, че отдолу са странно изглеждащи. Все едно гигантски ръце бяха издълбали хълма и бяха загладили стените на пещерата. Вътре имаше кожи и дърва и голяма кожа, прикриваща входа. Пуснах Джорджи на пода и започнах да подготвям пещерата.

За моя изненада, тя веднага се зае с дърветата за огъня, докато оправях кожата на входа. Тя ми се усмихна срамежливо.

— *Искм дсе нучъ.*

Сърцето ми затуптя гордо. Пристъпих до нея и запалих огъня, обхващайки малкото ѝ лице с ръце. Тя бе прелестна, с плоския си нос и

всичко останало, и бях пристрастен към това да я докосвам.

Тя ми се усмихна и *кхуито* му започна да пее ниско в гърдите ми. Огънят можеше да почака. Моето *кхуи* и тялото ми копнееха за нея още от тази сутрин. Ако изчаках още малко бях сигурен, че ще изпитам физическа болка. Дръпнах яката на кожата ѝ.

Джорджи се засмя, а звукът бе така сладък. Тя притисна едната си малка, студена ръка към гърдите ми точно където вибрираше моето *кхуи*.

— *Обичм когто мъркиш* — каза тя нежно. След това погледна към мен с тези странни, обградени от бяло очи и наклони глава назад, посрещайки целувката ми.

Сграбчих я и я притиснах към себе си, внимавайки с наранената ѝ китка. Исках да я докосна навсякъде. Да вкуся всеки милиметър от тялото ѝ. *Кхуито* в гърдите ми настояваше да се чифтосаме и това бе зов, на който щях да отговоря с готовност. Целунах я точно както искаше и езикът ми се пхна в устата ѝ, за да я вкуся. Никога нищо не е било като тази целувка, и исках отново, и отново да го правя с Джорджи. Обичах начина, по който езикът ѝ галеше моя.

Тя бе също толкова гладна за докосването ми. Пръстите ѝ се впиха в дрехите ѝ, докато успее да разголи гърдите си за мен. Простенах при вида им и се отпуснах на колене, поемайки едното меко зърно в устата ѝ. Обичах гърдите ѝ, толкова подобни и все пак така различни от гърдите на жените на моя народ. Розовите ѝ зърна се втвърдиха при докосването ми, но все пак усещането бе все едно докосвах най-меката кожа, вместо твърдата броня, покриваща гърдите на нашите жени. Зачудих се какви ли бяха човешките деца, щом майките им са толкова нежни и меки. Представих си моите деца и я прегърнах силно срещу себе си.

Нашите деца. Наполовина *са-кхуи*, наполовина човек.

— Ммм — каза тя нежно и не знаех дали е само звук, или дума на странния ѝ човешки език. Облизах гърдата ѝ, за да я разсея, и тя простена. Джорджи посегна надолу, обхващайки члена ми с ръка и го помилва през кожените ми панталони.

Едва не свърших при това нежно докосване. Ръмжейки издърпах връзките на дрехите си, освобождавайки члена си. Това чифтосване щеше да бъде бързо и не особено елегантно. Но не ме бе грижа. От

звучите, които издаваше Джорджи, и начина, по който стискаше члена ми, се съмнявах, че и нея в е грижа.

— Ти си сърцето ми — казах ѝ, милвайки гърдите ѝ. Първо едната, а после другата, обожавайки тихите звуци, които издаваше тя. Кожата ѝ настръхна от докосването ми, а аромата на възбудата ѝ, изпълни въздуха. Устата ми се навлажни от копнежа да я вкуся и целунах плоския ѝ корем, който следващия сезон щеше да се закръгли с детето ни.

Но по-късно щяхме да мислим за деца. Сега просто исках своята Джорджи. Дръпнах кожата, с която беше облечена, докато не разкрих тъмните къдрици между бедрата ѝ. Тя свали изцяло дрехите и ги изрита настрана, преди да хване панталоните ми и да направи същото. Сега и двамата бяхме голи.

Джорджи потрепери леко и се приближи към мен, за да сподели топлината ми. Притиснах половинката си към себе си, вдигнах я на ръце и я отнесох до кожата в един от краищата на пещерата. Докато отивахме на там, тя покри лицето ми с целувки и обхвана с пръсти рогата ми, мърморейки нежни думи.

Сложих я да легне на кожата и останах за миг, гледайки надолу към невероятно красивата си и изкусителна, странна човешка половинка. Покрих малкото ѝ тяло със своето, а тя обви крака около кръста ми, притискайки ги леко в основата на опашката ми.

Ръцете ѝ милваха рогата ми, сякаш докосваше члена ми, прокарвайки пръсти по цялата им дължина, карайки ме да стена от усещането. Потърсих гънките между бедрата ѝ и тя бе мокра и хлъзгава, тялото ѝ копнееше за мен, също колкото моето копнееше за нея. Исках да я вкуся на устните си, да притисна глава между бедрата ѝ.

Тя издаде мек звук и разтвори широко бедра, приветствайки ме. Прокарах език по сладостта ѝ, наслаждавайки се на виковете ѝ. Вкусът ѝ бе опияняващ, ароматът — обсебващ и се изгубих в тялото ѝ. Ближех и смучех плътта ѝ, а езикът ми пиеше нектара на тялото ѝ. Цялото ѝ тяло се тресеше и бедрата ѝ стисваха главата и рогата ми все по-силно с всяко докосване на езика ми. Тя бе близо, моята Джорджи. И исках да съм в нея, когато свърши.

Надигнах тялото си, прониквайки с главичката на члена си в нея. Усещането бе невероятно. Влажно, приемащо и о, толкова меко.

Проникнах в нея и тя се задъха, вкопчвайки се в мен. Тялото ѝ бе тясно около дължината ми, обгръщайки ме като ръкавица. Усещането бе поразително и затворих очи, наслаждавайки му се изцяло. Моето кхуи отговори, вибрирайки в тялото ми. Скоро, тя щеше да им кхуи, което да отвърща на повика на моето.

Трябваше да бъде скоро или моята Джорджи нямаше да оцелее.

Мисълта изпрати вълна от страх през мен, затова се притиснах към нея, прегръщайки я силно. Не. Тя бе моя. Щях да я задържа. Със стон аз се тласнах отново, усещайки тялото ѝ да ме приема изцяло.

Джорджи се задъха.

— Вектал. О дъъ!

Отдръпнах се и се плъзнах отново напред, а бедрата ѝ ме стиснаха силно. Галех я отново и отново, забързвайки движенията си. Виковете ѝ ставаха все по-високи с всяко мое бързо движение, и когато горещината ѝ експлодира около члена ми, усетих как оргазма помита тялото ѝ, преди да е успяла да изкрещи в екстаз.

Кхуито ми реагира и се тласнах за последно, изливайки семето си в нея. След това я задържах близо до себе си, милвайки косата ѝ, докато тялото ми бе отдадено на върховното удоволствие. Ръцете ѝ ме докосваха, нежно минавайки по кожата ми, докато задъхано тя изричаше сладки неразбираеми думи.

Когато последните капки от семето ми, се изляха в тялото ѝ, притиснах устни към нея и се изтърколих настрани, настанявайки я върху себе си, докато телата ни все още бяха съединени. Искях да остана така с часове. Дори цялата нощ. Когато половинката ми бе в обятията ми, умората изчезваше. Вече мислих как да я накарам отново да крещи от удоволствие.

Тя прокара ръка по кожата ми и усетих как влагалището ѝ се стяга около члена ми. Само няколко докосвания и тя щеше да стене отново. Бях заинтригуван от тази мисъл затова я дръпнах към себе си, притискайки я към гърдите си.

Като го направих, тя се надигна, опирайки се на един лакът.

— Ккфо етоф?

Докоснах ръката ѝ.

— Хм? — още веднъж ми се прииска да можех да говоря езика на човечите.

Джорджи погали ръката ми, за да привлече вниманието ми и посочи с ръка.

— *Фидях нещод мигъ. Ккфо етоф?*

Тя сочеше към далечната стена и да, наистина една звезда мигна иззад леда и след това изчезна. Ах.

— Това е пещерата на старейшините. Пещера от звезди. Пълна е с магия. Това виждаш.

Но тя се освободи от прегръдките ми и се уви в завивките. Почувствах усещане за загуба, когато членът ми се изплъзна от топлото ѝ тяло, но тя изглеждаше замислена. Затова седнах и я загледах как скочи на крака и изтича до далечната стена. Тя притисна лице към дебелия лед, гледайки как светлината отново мига бавно. След това погледна към мен.

— Вектал — възкликна тя с вълнение в гласа. Ново вълнение. — *Тоф дне е космическикораб?*

ГЛАВА 24

ДЖОРДЖИ

Мамка му, това беше космически кораб.

Не знам как не го видях по-рано.

Е, всъщност, знам. Бях изтощена от пътуването и мозъкът ми бе като обвит в мъгла. Нуждата да помогна да спасим останалите бе като непрестанно горящ огън в задната част на ума ми. Вектал също изглежда изпитваше нужда да бърза, той тичаше през долините и се катереше през планините, нетърпелив да стигнем до крайната си цел. Аз се бях вкопчила в него, сякаш от това зависеше живота ми, и все пак бях изтощена. Студът не бе намалял, а вятърът блъскаше лицето ми като голям, студен пламък. И все пак бях по-добре от останалите момичета, затова не се оплаквах.

Когато най-после спряхме за през нощта, едва имах сили да огледам къде се намираме. Да, пещерата беше добре издълбана. Да, намираще се в хълм, който бе с перфектна овална форма отвън. Забелязах го, влязох вътре и се насочих към топлите кожи, които знаех, че ще намеря там.

Едва след секса, когато бях отпусната и сгушена срещу моя извънземен, видях проблясващата светлина. В първия момент реших, че очите ми виждат несъществуващи неща, докато не видях проблясването отново. След това се загледах наистина внимателно в леда.

Осъзнах, че пещерата е перфектна, защото бе вътрешността на космически кораб.

— Това е кораб — казах на Вектал отново. Зад дебелия лед, можех да видя контролно табло.

Очите му се присвиха и той поклати глава. Не ме разбираше.

— *Ес са-кхуи токх.*

Това не ми звучеше като космически кораб. Добре. Моят голям син варварин вероятно нямаше да разпознае какво е космически кораб,

дори ако го ухапе по големия покрит с изпъкналости син нос. Той носеше кожи, ядеше сурово месо и ловуваше с прашка и нож направен от кости. Той вероятно никога не бе чувал за печка, камо ли за космически кораб.

Погалих гърдите му.

— Знаеш ли какво? Аз ще се справя. Не се тревожи. — Взех единия от ножовете му, които носех със себе си, и го използвах, за да махна част от леда покриващ стените.

Вектал ме спря с нежна ръка. Той посочи към дърветата за огън, които все още не бяхме запалили. Ох. Огънят щеше да го стопи по-бързо. Той бе прав. Обърнах се и го целунах бързо и силно.

— Умен мъж.

Той не знаеше какво казвам, но бе доволен от целувката ми.

Изчаках да запали огън и гледах стените около нас. Опитвах се да не изперкам. Ледът, покриващ стените, бе дебел. Вектал познаваше това място и хората му бяха направили тук свой лагер, което ми казваше, че корабът бе тук от много време. Не приличаше на контейнера, в който момичетата в момента бяха направили лагера си. Възможността да принадлежи на същите извънземни бе много малка.

И все пак се тревожех. За това трябваше да видя контролния панел. Трябваше да знам какво сме открили.

Това бе или тиган, в който можехме да се изпържим, или... билет за дома.

Или нито едно от двете.

Имах нужда от отговори. Без значение колко изтощена бях, нямаше да успея да заспя, без да получа отговорите на тези въпроси.

Когато огънят пламна и загоря силно, Вектал взе едно парче дърво и ми го подаде. Беше като кофти направена факла и все пак го отнесох внимателно до стената, задържайки го близо до панела, гледайки как ледът се замъгли и започна да се топи. Отне много време да стопя пластовете сняг, но докато го правех се откриваха все повече и повече панели с инструменти. Погледнах към Вектал и той бе също толкова удивен от откритието колкото и аз.

Изглеждаше различно от лъскавите, голи стени на извънземния кораб, на който ни отвлякоха. Разбира се, не бях видяла много от него, освен контейнера за товар, но това изглеждаше напълно различно. Панелът, който разкрихме бе покрит с дръжки и бутони, а светлините

мигаха на равни интервали. Това ми напомни за различните електрически устройства, които бях виждала, и се зачудих дали тези светлини значат, че всичко функционира.

Зачудих се дали това значи, че можем да си отидем у дома.

Погледнах към Вектал. Грубовато-красивото му лице бе смръщено, сякаш не бе напълно сигурен защо правим всичко това. Той беше чудесен с мен. А сексът? Добре, сексът бе умопомрачителен. Но това място бе скапано. Студено и ужасно и не знаех дали искам да остана тук или да се върна у дома.

Ако въобще имаше шанс да се върна у дома. Ако.

Насочих вниманието си обратно към факлата и панела пред мен. Виждах доста бутони и мигащи светлини, но не и екран. Дали не грешах в предположението си, че това нещо работи? Наведох се по-напред, за да огледам от близо панела. Мигащата светлина всъщност бе бутон, нещо странно и квадратно закрепено за него. Приблжих се, преди да спра рязко след миг.

Дали не бе тъпо да натисна странния мигащ бутон на още по-странныя космически кораб?

Да, вероятно беше.

Имах ли други възможности? Обмислих всички възможности, които можеше да крие бутона. Можеше да е за изпращане на сигнал за помощ. Или пък да е някакъв вид аларма. Или можеше да не прави нищо. Запитах се дали искам да рискувам?

Погледнах отново към Вектал.

Всъщност... осъзнах, не исках да рискувам. Щях да бъда напълно доволна просто да се върна при него. Знаех, че с Вектал ще съм в безопасност. Можех дори да бъда щастлива с него. Но другите момичета нямаха същите възможности като мен. Нямаха голям, прекрасен извънземен, който да се отнася с тях като с богиня и да се грижи за всяка тяхна нужда.

Затова поех дълбоко дъх и натиснах мигащия бутон.

Той изщрака.

Нищо не се случи.

Е, това бе... разочароващо.

След това се чу тихо виене, все едно нещо се свързваше онлайн. Гладък, компютърен глас каза нещо, на език, непознат за мен. Появиха

се светлини и започнаха да мигат. Имаше и звуци, все едно се бе включил климатик.

Вектал ме сграбчи и ме бутна зад тялото си, измъквайки едно от остриетата си, за да ме защити.

Бях достатъчно страхлива, че да остана за малко скрита зад него. След това погалих ръката му и го заобиколих.

— Всичко е наред — казах му. — Мисля, че това... просто се включва — приближих панела.

Като го направих гласът заговори отново. Този път имаше и някакво ударение, почти като въпрос.

Дали... питаше нещо.

— Не те разбирам — казах аз високо.

Последва още един странен звук. Пред мен се появи 3D изображение на земята.

— Въпрос — каза гласът. — Език: Земен, Английски. Правилно ли е?

Възкликнах.

— Да! Да, точно така. Знаеш Английски?

— Този кораб има изкуствен интелект, програмиран с двадесет хиляди познати езика. Искате ли да изберете смяна на езика? Ако е така...

— Не — казах бързо. — Остани на Английски! — Посочих към холограмата на Земята, която се въртеше във въздуха. — Това е моята планета!

— Искането прието. Моля изчакайте системата да се свърже изцяло онлайн, преди да зададете въпроса си.

— Аз... добре — погледах Вектал. Той изглеждаше също толкова удивен, колкото бях и аз. Той сложи ръка на рамото ми и ме дръпна към себе си, сякаш подготвяше план, за всеки случай, ако се случи нещо. Това бе доста успокояващо.

Компютърът побуча известно време и скоро почувствах вълна от топъл въздух да облива лицето ми.

— Контрол на вътрешната среда, в изправност. Подходящата температура на въздуха за хората е 22 градуса по Целзий или 72 градуса по Фаренхайт. Идеалната температура на въздуха за модифициран *сакх* е 3 градуса по Целзий или 37 градуса по Фаренхайт. Коя да програмирам?

— Модифициран сакх? — попитах.

— Мъжкият индивид до вас е форма на живот *сакх*, модифициран, за да обитава тази планета.

Ох.

— Той не е то тази планета? — Нима и Вектал бе непознат за това място?

— Родната планета на *сакх* се нарича *Кес*, или дом на техния език. На приблизително 3.2 милиона светлинни години от планетата Земя. Тази планета е на 5.8 светлинни години от планетата Земя.

Това звучеше... толкова далече. Имах чувството, че ще припадна. Имах толкова много въпроси. Не знаех кой да задам първо.

— Аз... какво е това място?

— Тази планета има много имена в зависимост от езика. Вашият вид все още не е открил тази соларна система. Сегашното ни местонахождение е втората планета от тази двоична слънчева система. Този свят се завърта в орбитата си около слънцето на всеки 372,5 дни, а едно завъртане на планетата трае 27.2 часа. Текущата температура е...

— Студено. Да. Знам. — Махнах с ръка, тъй като точно сега тази информация не ми бе от особена полза. — Тогава, ако той не е от тук — каза, сочейки към Вектал. — Как се е озовал на това място?

— Този съд оригинално е използван като екскурзиален за сакх — продължи корабът с мелодичния си глас. — Заради соларна буря, екипажът бе принуден да кацне на най-близката обитаема планета, на която се намирате в момента. Екипажът изпитваше технически затруднения.

— Технически затруднения? — Звучеше абсурдно. — Наистина ли?

— Този кораб изисква наличието на обучен пилот. Пилотът преживя срыв в сърдечната система, поради което не бе възможно да пилотира кораба. Бе изпратен сигнал за помощ, в който обаче имаше неизправност. Повече сигнали не са изпращани.

Значи хората на Вектал са били заточени тук, като нас.

— Кога се е случило това? — попитах аз, чувствайки се леко замаяна от цялата информация.

— Това се случи преди 287 години. Моля отбележете, че изразът „години“ е калкулиран на базата на това, как изчисленията се правят на

планетата Земя.

А тук годината бе по-дълга. Исусе. Погледнах невярващо към Вектал. Той ме гледаше с любопитство, но на лицето му бе изобразено нетърпение. Знаех, че има въпроси, и че разговорът ми с компютъра вероятно повдига още повече.

Но все пак имах още въпроси и бях достатъчно голям егоист, че да ги задоволя.

— Колко хора катастрофираха на това място?

— В системата са записани шейсет и двама пътника и един пилот. Много от тях умират, преди да приемат симбиота.

Това привлече вниманието ми.

— Симбиот?

— Дефиницията на думата „симбиот“ е организъм, който живее в симбиоза с друг организъм.

Вече започвах да откачам.

— Чакай... Вектал има... организъм в себе си?

— Тази планета има елемент в атмосферата си, който е токсичен както за човешкия вид, така и за сках. Елементът е газообразен подобен на азота, който все още не е открит от човеците и не съществува под никаква форма на планетата Земя. Тялото ви не е оборудвано да филтрира този въздух. Щом достигнете определено ниво на токсичност, тялото ви бавно ще се изключи. Мъжкият сках до вас съществува във взаимодействие със симбиот, който те наричат кхуи.

— Кхуи — каза изведнъж Вектал. Той зададе въпрос на компютъра, който му отговори моментално. Той кимна и ме погледна.

— Казах му, че ви обяснявам какво представлява кхуи и функциите му в тази атмосфера — каза ми компютъра.

Потърках челото си.

— Не разбирам. Значи, трябва да имам в себе си това кхуи... иначе ще умра?

— Кхуи се настанява в тялото, като приемник, и прави нужните промени, за да позволи на тялото да функционира в иначе враждебната среда на планетата. Тези, които оригинално/първоначално се озоваха на тази планета, издържаха осем дни, без връзката със симбиота.

Осем дни? Всичко, което имах бяха осем скапани дни?

— П-прави нужните промени? — попитах слабо. Беше ми лошо. Или приемах симбиота... или умирах?

— Кхуи прави промени в приемника. Генетичните модификации са промяна на приемника, за да функционира нормално при ниските температури и да филтрира химикалите във въздуха, така че тялото да не бъде засегнато от токсичните частици. Помага на приемника да се възстановява по-бързо от рани и болести, и подsigурява създаването на потомство.

О, Господи. Значи или взимах червей, който да ми помогне да не замръзна, или умирах.

— Ами ако получа това кхуи сега и после като си тръгна, може ли да бъде премахнато? Как става това?

— Веднъж имплантиран, кхуи и приемник са обвързани един с друг. Кхуи не може да съществува извън тялото на приемника повече от няколко минути, а веднъж премахнат, приемникът ще има нужда от ново кхуи, за да оцелее.

А си мислех, че да остана на Не-Хот с моя секси варварин е по-добрата опция, отколкото да чакам зелените същества да се върнат. Ако изберях да остана тук, никога нямаше да мога да си тръгна. Бяхме аз и моя паразит... завинаги.

Тъх.

Но ако не получех паразита, имах само няколко дни живот. Вече нямаше дори седмица. Зелените същества би трябвало да знаят, че ние хората няма да устискаме дълго на тази планета. Това значеше, че или не смятат да ни взимат или... че ще се върнат много, много скоро. Поех си дълбоко дъх от това осъзнаване.

Шансовете ни не изглеждаха добри. Трябваше да изведа останалите от онова място и то бързо. Искях да попитам компютъра още куп неща, но животът на останалите бе приоритет. Затова щяхме да караме едно по едно... щяхме да спасим другите жени и тогава да мислим за това нещо с кхуи. Обърнах се към Вектал.

— Трябва да поговорим.

Той докосна лицето ми, а сините му светещи очи бяха нежни.

— *Са-акх меволо.*

— Тихо. Не ме разбираш — обърнах се към компютъра. — Можеш ли да ми превеждаш?

— Това е една от функциите на този компютър — каза гласа. — Бихте ли желали да научите сках диалектът, който говори той?

— Можеш... да ме научиш.

— Мога да изпълня светлинен ъплоуд. Желаете ли да го направя?

— Господи, да! — Исках да мога да проведе истински разговор с Вектал. — Моля.

В средата на въздуха се появи малка червена светлинна точка.

— Моля пристъпете по-близо към маркираното местоположение.

— Когато го направих, компютърът продължи да ми дава инструкции.

— Предстои сканиране на ретина. Докато продължава, моля не мигайте и не се движете. Този скан представлява пренос на информация. Ще се проведе след три... две... едно...

Чу се тихо жужене. Аз замръзнах на място, опитвайки да не мигам, докато червеният лазер се насочи директно в очите ми.

— Може да изпитате известен дискомфорт, докато мозъкът ви обработи информацията — каза ми компютърът, точно преди лавина от символи да изпълни ума ми, карайки ме да се чувствам така, сякаш главата ми ще експлодира.

ГЛАВА 25

ВЕКТАЛ

Половинката ми се срина, а моето кхуи, заблъска силно в гърдите ми. Сграбчих я, преди да успее да падне на земята.

— Джорджи!

— Моля, позволете й няколко минути, за да се възстанови — каза странният глас идващ от стената.

Изръмжах към него, към въздуха. Не знаех откъде идва този глас без лице, но ако бе наранил моята Джорджи, щях да разкъсам това място камък по камък, докато не го намеря. Притиснах половинката си към гърдите си, неспособен дори да поема дъх от страх. Сложих ръка над сърцето й, където тя нямаше защитна броня. Тя бе прекалено мека и уязвима, моята малка човешка жена.

Но сърцето биеше стабилно в гърдите й и въздъхнах облекчено. Притиснах устни към странното й гладко чело и я задържах притисната към себе си, докато в стаята ставаше неприятно горещо.

Странният глас проговори отново.

— Моля индикирайте дали имате още въпроси към този компютър. В противен случай, ще бъде активиран спящ мод.

Държах Джорджи срещу себе си, милвайки косата й, лицето и хладката й кожа, която не можеше да задържи достатъчно топлина, че да се чувства удобно. Игнорирах странния глас, въпреки че май в момента говореше на моя език. Когато Джорджи бърбореше нещо на своя език, гласът изпрати червена светлина и накара Джорджи да припадне. Не исках да направи същото с мен, затова присвих очи и зачаках.

Спящото лице на Джорджи се обърна към мен и тя потърка нос в гърдите ми.

— Ммм.

— Джорджи? — попитах докосвайки бузата й. — Добре ли си?

Очите ѝ се отвориха и грозното бяло със слабия син кръг и черната точка бяха най-прекрасното нещо, което някога бях виждал.

— О, аз те чувам — каза тя на моя език. — Думите ти. Те са... — Тя се замисли за миг, и по лицето ѝ се разля усмивка. — Прекрасни.

— Как научи езика ми? — попитах шокиран.

Тя завъртя глава и размърда чаровно носа си. Сякаш обмисляше нещо. След това се усмихна отново. — Думите ти са малко по-различни от тези в главата ми. Може би заради ди-а-лек-та, както каза ком-пю-тъ-ра. — Някои от думите не ми бяха познати. И нямаха смисъл.

— Ком-пю-тъ-ра? — попитах.

Джорджи махна с ръка във въздуха.

— Гласът. Корабът. Той ме научи.

— Магия? — попитах със съмнения. Единствената магия, която знаех, бе тази на *кхуито*, и то не учеше езици.

Тя се изкикоти, а звукът бе весел и прелестен. След това очите ѝ се замъглиха леко и тя потърка челото си.

— Не е магия — каза тя. — Учене. Вероятно не го обяснявам правилно. — Очите ѝ се затвориха отново и тя се сгуши срещу гърдите ми. — Главата ме боли. Ще ме подържиш ли още малко?

— Винаги — казах ѝ, притискайки я към себе си. Моето *кхуи* вибрираше в гърдите ми и за момента бях доволен. Пълен с въпроси и удивление, но доволен.

ГЛАВА 26

ВЕКТАЛ

— Яж — настоях, предлагайки храна на половинката си.

Джорджи издаде давец се звук и поклати глава.

— Това нещо ми изгаря езика. Дори сега ме насълзява.

Погледнах очите ѝ. Бе права. Очите ѝ бяха замъглени и сълзяха. Любопитен подуших храната за път. Имаше лек аромат на подправки, но той бе, за да я направи по-вкусна, не за да задавя този, който я яде.

— Човеците имат слаби езици.

— Пфф! — Тя ме погледна раздразнено. — Нямаме.

— Слаби езици, слаби очи и слаби тела — промърморих, наслаждавайки се на раздразненото изражение на лицето на Джорджи. Беше така приятно да говоря с нея... наистина да говоря... и да се шегувам с нея. — Слаби на толкова, толкова места... но с вкусни влагалища.

Лицето ѝ стана яркочервено и тя ме удари по ръката. Лека усмивка изви устните ѝ.

— Ти май винаги говориш за секс, а?

— Трудно е да не го правя, когато половинката ми е толкова мека и красива — казах, милвайки с пръст бузата ѝ.

Тя стана сериозна при думите ми.

— Вектал... аз не съм твоята половинка.

— Да, такава си. Моето *кхуи* те избра. Когато получиш свое, твоето ще пее за моето. Почакай и ще видиш.

Тя поклати глава.

— Човеците избират своите половинки. Аз не съм избрала моята. Не че ти не си добър — каза ми, галейки утешително ръката ми. — И не че не ме е грижа за теб. Просто... обвързването, трябва да е взаимно решение.

Взаимно решение? Да не е луда? Хората луди ли са?

— Не е решение. *Кхуито* избира. То винаги знае.

— Но аз нямам кхуи.

— Много скоро ще поправим това — казах й. Веднага щом се върнем при племето ми, ще организираме лов, за да уловим един от великите **са-кохтск**. Те носят много *кхуита* в себе си. Ще осигурим достатъчно за теб и жените от племето ти.

— Вектал — каза тя с недоволно изражение. — Ти не ме слушаш. Аз... дори не съм сигурна, че искам *кхуи*.

Сърцето ми се превърна в лед от думите й.

— Трябва да имаш. Иначе е смъртна присъда...

— Само ако остана тук — каза тя меко. — Не съм сигурна. Ако има шанс да се върна у дома... — Джорджи отмести погледа си в страни. — Все още не съм решила, ясно?

— И къде е твоя дом, ако не тук? — Сърцето ми биеше в бавен, недоволен ритъм. Джорджи говореше да ме напусне, сякаш не се чувстваше така, както се чувствах аз. Сякаш сърцето й не се чувства откъснато от гърдите й само при мисълта, че можем да бъдем разделени. Моето *кхуи* ни събра, но аз бях горд, че именно тя е моята половинка. Не исках никоя друга. Нито сега, нито никога. Беше немислимо.

Тя наклони глава, сочейки към тавана на пещерата.

— В небето. Много, много далеч от тук.

Очите ми се присвиха към нея. Не разбирах.

— Както с този кораб — продължи тя. — Твоите предци са дошли тук с него от друго място.

— Това е пещерата, откъдето са дошли древните — съгласих се. — Но тя не лети. — Представих си летяща пещера, носейки се във въздуха като птица. Беше нелепо.

Джорджи издаде раздразнен звук.

— Това е кораб. Знаеш какво е кораб, нали? — Когато не казах нищо, тя потупа с пръст устните си. — Това е машина, която лети през звездите, Вектал. Знаеш, че съм от там, нали? Нямам *кхуи*. Не може да съм от тук.

Кимнах, защото знаех, че е истина. Но мисълта, че тя идва от... звездите... беше странна и объркваща. Непонятна. Но имаше неща, които нямаха отговори. Като странния й език. Дрехите й. Липсата на *кхуи*.

— Ти... искаш да се върнеш обратно при звездите?

Изражението ѝ омекна, ставайки някак тъжно. Бледите ѝ очи блеснаха за миг, пълни с непролети сълзи.

— Не знам. Мисля, че повече от всичко мразя това, че нямам избор.

Значи не мразеше мен. Моето кхуи започна отново своята песен. Притиснах ръка към гърдите си.

— Тогава аз ще дойда с теб.

Сълзите ѝ изчезнаха и тя се засмя леко. След това се премести при мен и стисна ръката ми. Облегна буза на нея и въздъхна.

— Ще ми се да можеше.

Проследих с пръст бузата ѝ. Тя не осъзнаваше ли? Където и да отидеше, щях да я последвам с радост. Тя бе моето сърце, моя резонанс, моята душа. Моята половинка. Измъчваше ме това, че е така нещастна тук с мен.

— Дори да искам да остана — каза тя меко, — не мога да взимам решения вместо останалите. Ако има шанс да си отидем у дома, трябва да им позволя да решат за себе си.

Моята половинка бе благородна. Изсумтях разбиращо, макар първичната част от мен да искаше да я завлече обратно в някоя ловна пещера и да я държи там, гола и розова, докато няма никакви съмнения.

Но тогава моята Джорджи можеше да умре, защото няма кхуи. А другите момичета със сигурност щяха да умрат, ако някой не ги спаси. И всички мъже в племето ми, които нямаха половинки... Дагеш, и Раахош, и Хейдън, и много други... никога нямаше да познаят това удоволствие. Също като Джорджи не можех да съм толкова жесток.

— Трябва да вървим и да спасим приятелите ти — казах ѝ. — Ако пътуваме бързо, тази вечер ще стигнем до пещерите на племето ми. Ще вземем с нас най-добрите ловци и ще тръгнем още на сутринта.

— Да го направим тогава — каза тя, а гласът ѝ бе изпълнен с решителност. — Всеки миг, който минава, е миг, в който се чувствам по-виновна.

— Виновна? — попитах я, обхващайки малкото ѝ лице с ръце, за да погледна в очите ѝ. — Защо виновна? — Защо моята половинка носеше такъв товар?

Бузите ѝ отново порозовяха.

— Защото съм тук с теб и ми е топло, и съм щастлива, и съм нахранена, а те не са.

Ах. Погалих с палец пълните ѝ устни.

— И защото членът ми те кара да крещиш от удоволствие?

Руменината ѝ се засили и тя сведе глава.

— О, Божеее — каза тя на своя език. След това продължи на моя.
— Нека такива приказки си останат само между нас.

Бях развеселен. Половинката ми бе срамежлива? Това ли значат розовите ѝ бузи? Жените *са-кхуи* се изчервяваха в основата на рогата си, когато са засрамени, но Джорджи нямаше рога.

— Тези разговори са уместни между половинките, мой резонанс. Та сведе глава на една страна.

— Резонанс? Какво е това?

Взех малката ѝ ръка, здравата, и я притиснах към гърдите си. Моето *кхуи* веднага започна да резонира, трептейки в гърдите ми.

— Ето това. Само ти можеш да го събудиш. Само ти караш моето *кхуи* да пее в гърдите ми от щастие. Това е песен, показваща, че съм намерил половинката си.

Устните ѝ се разтвориха и тя ме погледна изумена.

— Мислех, че мъркаш.

— Мър-каш? — не бях запознат с тази дума.

— Като котка.

— Котка? Снежна котка? — замислих се за грозните същества с мустаци, и покрити със сплъстена козина. Не си спомням някога да са мъркали. Обаче бяха вкусно ядене.

Джорджи се изкиска.

— Знаеш ли? Забрави. Трябва да тръгваме.

Тя се изправи на крака и започна да облича дрехите си. Бяхме яли и всички бе готово за тръгването си, с изключение на това, че се колебаех. Ако тръгнем, бях изправен пред опасността да изгубя своята Джорджи.

Мисълта ме изпълни с тъга. Притиснах лице в корема ѝ и я задържах до себе си, опитвайки се да намеря поне малко мир. Да мисля, че мога да загубя сладкия си резонанс, толкова скоро, след като я намерих. Не можех да го понеса.

— О, Вектал — каза тя нежно. Ръцете ѝ помилваха рогата ми с нежна ласка. — Ще ми се да имах да мисля само за теб и мен. Тогава

всичко щеше да е така лесно.

— Лесно е — казах ѝ, притискайки лицето си към покритото ѝ с кожи тяло. Дори с всичко, което бе покрита, ароматът ѝ бе прекрасен. Копнеех да я вкуся отново. — Приеми кхуи. Приеми мен.

Тя мълчеше, но ръцете ѝ продължиха да ме докосват, да милват кожата и рогата ми, като любовна ласка. Би трябвало да я е грижа поне малко за мен. Трябва. Но всичко, което тя каза, бе:

— Нещо от това трябва да бъде мой избор — каза меко. — Толкова много неща ми бяха отнети. Имам нужда да реша нещо напълно сама. Засега. Дай ми това.

Погледнах нагоре към лицето ѝ.

— Знаеш, че не мога да ти откажа нищо.

Усмивката ѝ бе сладка. Тъжна.

— Знам.

ГЛАВА 27

ДЖОРДЖИ

Обмислях възможностите си през целия ден, докато Вектал газеше в дълбокия сняг, натрупал се след снежната буря, и ме носеше на гърба си.

Дори да правех всичко по силите си да го отрека, бе напълно възможно никога да не можем да се върнем у дома. Ако предците на Вектал са били заседнали тук, то вероятно нямаше да можем да се върнем у дома колкото и да опитвахме. Другият ни вариант бе да чакаме малките зелени същества да се върнат и да опитахме да превземем кораба им, за да ги принудим да ни отведат у дома.

Или можем да напуснем ледената планета, като се върнат, опитвайки си късмета като добитък на пазара за роби.

Или можем да приемем паразита... извинете, симбиота... и да направим всичко по силите си да се впишем в света на Вектал и хората му.

Чувствах се така сякаш вземах самостоятелно решение, което вероятно нямаше да е никак лесно. Макар мисълта да изоставя Земята, приятелите и семейството си да ме нараняваше, животът с Вектал можеше да бъде сладък и пълен с удоволствия. Усещах се, че търся с нетърпение да видя усмивката му, или да почувствам кожата му срещу своята. Обичах гърления му смях.

Вече обичах и да разбирам какво ми казва.

Ако бях само аз? Определено щях да съм в отбор Вектал.

Но се чувствах така, сякаш всички човешки жени трябваше да вземем заедно решение. Не исках да влияя на останалите. Имах късмет и получих Вектал, но ако останем тук, може би се обричахме на живот изпълнен с трудности и сняг, и кой е казал, че останалите в племето на Вектал... *са-кхуи*, както се наричат... ще се отнасят с останалите така добре, както той с мен?

И кой е казал, че малките зелени същества няма да ни продадат на някоя симпатична, подобна на Таити планета, пълна със секси мъже, които не искат нищо повече от компания за пиене на Май Тай? Никой не знае нищо със сигурност. Залозите бяха малко срещу нас... но това бе още една причина, поради която да внимавам да не влияя на останалите. Каквото и да решим, щяхме да го направим като група. Щяхме да вземем решение, не само за нас шестте, но и за останалите шест момичета в крио капсулите.

Преди някой да реши каквото и да е, трябваше да го обсъдим.

Ако искаха да останем, щяхме да се справяме заедно. Ако решаха, че искат да се бият с извънземните и да завземат кораба им, щяхме да имаме нужда от оръжия и план.

Наранената ми китка ме болеше и туптеше, напомняйки ми, че всички сме очукани и ранени след катастрофата. Да превземаме каквото и да е било, звучеше като много лоша идея. Може аз просто бях песимист. Прогоних тази мисъл. Щях да бъда с моите момичета. Ако Лиз, Меган, Тифани, Кира и Джоузи искат да се бият за свободата си, най-малкото, което можех да направя, бе да се включа в каузата им. Да остана тук, за да се търкалям в кожата с моя секси извънземен не звучеше лоялно, след всичко, което бяхме преживели заедно.

— Ето там — каза Вектал, отскубвайки ме от мислите ми. — Домът ни е отсреща.

Стиснах ръце около тила му и надникнах през сипещия се сняг. Пред нас нямаше нищо, освен каменна стена, която едва се виждаше през странните розови дървета.

— Къде там?

— Входът е скрит и охраняван, за да спре *метлакс* или други хищници да влязат в пещерите. Не се тревожи. Ще си на топло и безопасно там. — Той погали ръката ми. — Никой няма да посмее да те нарани.

Напрегната ли бях? Сигурно да, ако съдим по коментарите му. Просто, толкова дълго се тревожех само за Вектал. Сега щях да се срещна с над тридесет други като него. Ръцете ми отново се стегнаха около врата му. Ами ако ме намразят? Ако решат, че изглеждам отвратително? Ами ако...

— Хо — извика дълбок гърлен глас.

В отговор Вектал вдигна високо ръка във въздуха. Вкопчих се в гърба му изпълнена с тревога, когато в далечината се появи друго голямо тяло.

— Това е Раахош — каза ми тихо Вектал. — Сигурно се връща от лова си.

Другият мъж притича през снега към нас, проправяйки пътека през преспите. Розовите дървета се вееха над него и цялата сцена изглеждаше нереална. Опитах се да не зяпам приближаването на Раахош, но... ами зяпах го. Докато рогата на Вектал бяха големи, дебели, но гладки, тези на Раахош бяха извити в безпорядък над главата му. Единият се издигаше, завърташе се назад и отново се издигаше високо във въздуха. Другият беше счупен и само една нащърбена част от него стърчеше на главата му. Когато се приближи видях белезите по широкото му лице. Кожата му бе много потъмносива от тази на Вектал... като гъст дим. И ако мислех, че Вектал изглежда застрашително, то Раахош извеждаше тази дума до непознати висини.

Той изсумтя и вдигна ръка, докато ни приближаваше, но щом ме видя, забави ход.

— Мислех, че носиш плячка, братко. Смятах да те отърва от тежестта ѝ.

— Имам много да разказвам — каза Вектал и можех да доловя гордостта в гласа му, когато ме свали нежно от гърба си. От гърдите му се чу шумно вибриране и той започна да мърка.

Очите на Раахош се разшириха и той погледна първо Вектал, после мен.

— Тя? — Той ме огледа от горе до долу — Какво... какво е тя?

— Тя е Джорджи, човек и моя половинка. — Ръцете на Вектал обгърнаха раменете ми и той ме притисна към себе си. Можех да усетя мъркането в тялото му, толкова силно, че на практика вибрираше. Резонанс го бе нарекъл той.

Раахош ме изучава един дълъг миг, карайки ме да се почувствам неудобно. Той огледа лицето ми, косата... без съмнение търсеше рога... и след това всичко останало от дребното ми треперещо тяло. Носех чужд гащеризон, от седмици не бях виждала гребен и вероятно приличах на пълна каша. Но за пръв път се почувствах неудобно. Вектал винаги ме караше да се чувствам... красива. Все едно съм най-

сексапилната жена, която е виждал, и не можеше да си държи ръцете далеч от мен. Бях приемала за даденост колкото е прекрасно да си така специален за някой.

Ръцете ми се обвиха около кръста на Вектал и ги плъзнах надолу, докато не усетих изпъкналостта, където бе основата на опашката му. Започнах да я галя и милвам разсеяно.

До мен Вектал се стегна, а вибрирането му стана още по-силно. Той се пресегна и улови ръцете ми, нежно отдръпвайки ги от себе си, преди да потърка нос в ухото ми.

— Изчакай, докато останем насаме, мой сладък резонанс. Знам, че не ти е удобно от публичните прояви на привързаност.

Упс. Дали току-що не му направих *са-кхуи* еквивалента на ръчна чекия на открито? Руменина покри бузите ми и кимнах. Не погледнах към Раахош обаче, защото тогава щеше да е напълно и ужасно неудобно.

— Чо-век? — попита Раахош след миг, а думата бе някак тежка на езика му. — Очите й...

— Тя няма *кхуи* — каза Вектал. Ръката му се насочи към косата ми и той преплете пръсти в къдриците ми. Отново се почувствах красива. Той все още не можеше да си откъсне ръцете от мен и признавам, обожавах това. — Скоро ще поправим този проблем.

Бутнах Вектал с лакътя си.

— Ще говорим за това.

— Ще говорим за това — потвърди той.

Хвърлих поглед към Раахош и той продължаваше да ме гледа. Но не без интерес или с отвращение. По-скоро виждах копнеж в очите му, докато ме гледаше. Не по сексуален начин. Все едно най-добрият му приятел е получил подаръка за Коледа, за който самия той е копнял от години.

— Ти си късметлия — каза той най-после с плътен глас. — Щом си намерил своята резонансна половинка.

— Най-големия късметлия — съгласи се Вектал, а пръстите му погалиха тила ми. — Но половинката ми има нужда от лечителя.

Исках да възразя срещу това да ме нарича половинка, тъй като още не бях взела решение, но тогава усетих как китката ми тупти и осъзнах колко много ме болеше.

— Лечител звучи добре — казах най-после. — И храна?

— Храна, да — каза Вектал и потърка лице в моето. — И топли дрехи. Тази нощ ще спиш в моите кожи.

Изчервих се, защото се почувствах така, все едно бе казал „тази вечер ще се чифтосваме“ на приятеля си, но окото на Раахош дори не мигна.

— Елате — каза новият извънземен и ни направи жеста да го последваме. — Ще има много въпроси.

— Готов съм за тях — отвърна Вектал.

— Аз не съм сигурна, че съм готова — възразих. Мисълта да бъда разпитвана от куп непознати извънземни ме караше да се чувствам притеснена, а дори не бяхме влезли в пещерата. — Все още ще тръгнем за другите на сутринта, нали?

— Другите — каза Раахош и този път в погледа му проблесна повече от обикновен интерес.

— Джорджи пристигна тук с още пет други човека — каза Вектал. — И трябва да ги спасим.

— Пет други човека? — попита Раахош, а светещите му очи станаха огромни на лицето му. — Истината ли казваш?

— Всички жени — тихо, почти благоговейно добави Вектал.

При тези думи Раахош залитна.

— Наистина?

— Наистина.

Това започваше да става странно, а дори не им бях казала за останалите шест жени, които бяха в хибернация в капсулите.

— Това проблем ли е? — попитах. — Вектал, ти каза, че племето ти ще ни помогне.

— Не е проблем — каза моят извънземен със сериозен тон. Той помилва бузата ми. — Благословия е. В нашето племе има само четири възрастни жени и всички те са обвързани.

— Жените резонираха ли? — попита Раахош с дрезгав глас.

— Те нямат кхуи — каза Вектал. — Но аз резонирах за Джорджи. Някой от ловците може да резонира към друга човешка жена.

Застинах на място.

— Чакай, какво? Това не е отворен сезон за човешки момичета! Мислех, че ще бъдем спасени, а не сватосани.

Раахош само ме гледаше все едно съм се побъркала. Думите ми явно няхаха превод на езика им. Не ме бе грижа. Опитвах се да доведа

помощ за приятелките си, не да ги уредя с извънземни гаджета. Замислих се за начина, по който се „запознах“ с Вектал, който ме беше сграбчил, възнамерявайки да ме използва за секс. Разбира се, имах няколко оргазма тогава, но не му дадох веднага да взима решения вместо мен, да се *обвърже* с мен, и той нямаше право да решава дали някое от момичетата ще се обвърже с някой, без сами да са го поискали.

— Никоя няма да бъде обвързвана, ако сама не го пожелае — казах, скръствайки ръце на гърдите си. И примигнах, защото забравих, че китката ми е тотално прецакана.

— Така ще бъде, моя Джорджи — каза Вектал. След това пак помилва бузата ми. — Аз съм вождът. Те ще се съобразят с волята ми. Всеки мъж, който иска да се обвърже с човешка жена, трябва да получи съгласието ѝ.

Отпуснах се, чувайки това.

— Съгласието ѝ? — попита Раахош. — Но резонансът...

— Не се случва при хората — казах сладко.

— Това е нещо, за което ще спорим по-късно, когато половинката ми не е измръзнала и гладна — каза Вектал преди Раахош да успее да възрази отново. Той обви защитнически ръка около раменете ми. — Идваме отдалеч и на сутринта отново трябва да тръгнем на път.

— Разбира се — съгласи се бързо Раахош. Той се обърна, връщайки се от мястото при дърветата, от което бе дошъл, а ние с Вектал го последвахме.

Когато приближихме до планината, дърветата станаха по-редки и видях входа на наистина голяма пещера. Входът бе огромен и широк, по-висок от всеки човек и дори от *са-кхуи*... дори ако стоях изправена на раменете на Вектал нямаше да стигна тавана. Навътре пещерата се стесняваше повече и повече и точно натам ме отведоха Вектал и Раахош. Потреперих при мисълта да прекарвам безкрайни часове в дълбоката пещера. Не ми се виждаше никак безопасно.

Но докато вървахме през ветровития тунел, въздухът започна да става по-топъл. Забележимо при това. Сякаш вървахме надолу, затова не трябваше ли да става по-студено? Бях объркана от това, докато тунелът не започна да се разширява и ароматът на развалени яйца не докосна носа ми.

И тогава бях удивена.

Хълмът, в който *са-кхуи* живееха, бе кух. Пещерата, която се разкри пред нас, беше огромна, напомняйки ми на голяма, куха поничка. Формата ѝ бе овална, а точно в средата имаше голям, невероятен син басейн. Още един горещ извор, осъзнах удивена. Ето защо миришеше на развалени яйца.

Стиснах носа си и се огледах изумена. Имаше хора, които се къпеха в басейна, и едно малко дете с миниатюрни рогчета, което се плацикаше във водата, докато един мъж го придържаше, а една жена се смееше седнала близо до тях. Стените на пещерата се издигаха, извивайки се нагоре, а на самия покрив имаше дупка. Бе като стъклен покрив. От тук, можех да видя как вътре падаше сняг, но се топеше в мига, в който докоснеше топлия въздух, и падаше долу, без да носи вреда.

Външният край на „пещерната поничка“ бе пълен с по-малки пещери, с издатини пред тях и пътеки за вървене, а за допълнителна защита имаше поставено и нещо подобно на парапети от камъни и материал приличащ на тръстика. Този приличащ на парапет път се простираше от единия край на поничката до другия. И навсякъде имаше извънземни. Някои седяха на входа на пещерните си домове. Други се бяха разделили на двойки и плетяха кошници в далечния край на пещерата. На друга страна, имаше извънземен с големи извити рога, който стържеше някаква бледа кожа, опъната на дървена рамка.

— Вектал се върна — извика някой весело. В пещерата се надигна весела глъчка, от всякъде заизлизаха хора... и насочиха погледите си към нас.

И тогава всички ме зяпнаха.

Чувствах се странно да бъда центъра на такова внимание. Още глави се обърнаха към нас и хората започнаха да ни приближават. И имаше много мъже. Многоооо. Някои бяха облечени само с препаски на слабините, вероятно заради топлината в пещерата. Всичките бяха мускулести, високи и добре изглеждащи *са-кхуи* мъже. И всички ме гледаха супер напрегнато със смесица от любопитство и копнеж.

— Моята половинка — каза Вектал гордо. — Човек.

— Мамо, защо лицето ѝ е толкова грозно? — попита едно тихо гласче и всички заговориха в опит да го заглушат.

Раахош изглеждаше разярен... или възмутен. Не можех да реша кое. Вектал изръмжа ниско и пристъпи напред, очевидно обиден от

мое име.

Аз се изкисках. Само каква мисъл, тези хора ме смятаха за грозна. Те бяха тези с рогата, опашките, светещите очи и мъх покриващ целите им тела. Те бяха тези с ръбове по челата и носовете си... и по другите свои части.

Вектал ме дръпна към себе си, обгръщайки ме защитнически, и се озовах притисната към едни твърди като скала гръдни мускули.

— Това е половинката ми. Аз резонирах за нея. — Като да докаже това, гърдите му завибрираха и се чу шумно мъркане. — За мен тя е красива. Различна, но наистина красива. — Той прокара пръсти през косата ми. — Виждаш съм смелостта ѝ, духа и волята ѝ. Тя ми се довери, когато нямаше никаква причина да го направи. Тя ми отдаде тялото си, въпреки че няма кхуи, което да я задължи да го направи. И няма значение каква е в очите на останалите, а само каква е в моите очи... а за мен тя е най-прекрасното, най-привлекателното и най-неустоимото същество.

Очите ми се насълзиха от емоциите. Добре, за варварин той бе доста добър в изнасянето на романтични речи. Със сигурност щях да му направя една ръчна, като останем насаме.

— Какво е чо-век? — попита някой.

— Има ли още? — обади се друг.

— Той каза, че има още пет — тихо, почти ръмжейки, заяви Раахош — Всичките жени.

Примигнах, когато пещерата се изпълни с учудени звуци. Мамка му, тъпанар. Сега всички тези щяха да решат, че сезонът за обвързване е отворен. Особено ако имаше само четири възрастни жени в племето им. Това бяха доста незадоволени сексуални нужди. И какво щяха да направят, когато научеха, че има още шест жени в стазисните капсули в добавка към шестте, които бяхме будни?

— Вектал — промърморих, чувствайки се неудобно. Колкото повече се вълнувах извънземните, толкова по-изнервена се чувствах аз.

Всички очи се насочиха към мен при звука на гласа ми.

Вектал ме прегърна здраво до себе си.

— По-късно ще има време да отговоря на въпросите ви. Моята половинка преживя голямо изпитание. Гладна е и е изморена, и има нужда от лечител. Къде е Майлак?

— Тук — обади се мек глас. Напред пристъпи жена с извити рога и дълга, черна коса. Тя държеше дете до гърдите си, а коремът ѝ бе заоблен с друго. Светещите ѝ очи ме гледаха захласнато.

— Добре — каза Вектал. — Ела с Джорджи и мен в пещерата ми. Тя кимна и предаде детето в ръцете на друг мъж.

— Нека взема кошницата си с лекове.

Моят извънземен хвана ръката ми и ме задърпа след себе си. Другите ни последваха и не можех да ги обвиня, че ни гледат. Зад гърба ми се разнесе още шепот и чух коментар за това, че ми липсва опашка. Огледах се наоколо, точно навреме да видя как Раахош изчезна в сенките с копие в ръка. Той ме гледаше напрегнато, но не по някакъв смахнат начин. Ако трябваше да заложа на нещо, то щеше да е, че Раахош щеше да се бори с всички сили да получи човешка половина.

Мисълта ме накара да се почувствам неудобно. Без съмнение щеше да е трудно да сме в племе, пълно с необвързани самотни мъже.

Вектал ме преведе през лабиринт от пещери, до една в най-задния край на поничката. Отвън имаше няколко пера и нещо приличащо на декорация на стената, но иначе нищо не показваше, че това бе домът на вожд. В моите очи приличаше на всички останали пещери тук. Вътре обаче бе топло и уютно. В далечния ъгъл имаше натрупани пухкави кожи, образуващи нещо приличащо на меко гнездо. Имаше рафт направен от камък, на който бяха наредени някакви предмети. В друг ъгъл имаше огнище, в което сега нямаше огън, и на едната стена бе закачено нещо приличащо на мрежа. Усмихнах се на Вектал.

— Риба ли ловиш?

Той се ухили с момчешка непринудена усмивка.

— Исках да видя дали мога да хвана една от големите риби в голямото солено езеро.

Солено езеро? Нима бяхме близо до море? Имах толкова много въпроси.

— Това е пещерата ми... и сега е и твой дом, Джорджи — след миг добави. — Ако решиш да ме приемеш за своя половина. — Той звучеше несигурен, нещастен и почувствах пробождане на тъга, че нерешителността ми го наранява.

Купчината кожи изглеждаше толкова приветлива обаче, че не се сдържах и пристъпих към нея. Седнах на края и простенах от удоволствие, преди да се отпусна назад. Това бе най-прекрасното, създадено за гушкане, легло, в което някога съм била.

— Нямам търпение да се сгуша в тези — казах му аз.

Очите му блеснаха и от гърдите му започна познатото мъркане.

Ох. Той реши, че това е знак за чифтосване. Би трябвало да го поправа. Вместо това се поизлежавах в луксозните кожи още малко, мислейки си за сладките му думи от одеде, за това, че съм красива и силна. И извих гръб, изпъчвайки гърдите си. Вниманието му веднага се насочи към тях и видях как погледа му стана по-горещ.

— Мога ли да вляза? — извика женски глас отвън.

Вектал потърка лицето си с ръка.

— Да. Влез, Майлак. — Той застана до мен и ме целуна по главата. — Трябва да изляза и да говоря с ловците. Майлак ще се погрижи за теб.

Исках да възразя, но китката ми ме болеше, и ако Майлак носеше и храна със себе си, щеше да ми стане новата любимка.

— Добре. Не се бави много, става ли?

— Никога — каза той страстно и проследи с пръст челюстта ми.

— Ако заспиш, ще те събудя, като обвържа устата си с твоята.

Усетих как отново се изчервявам.

— Нарича се целувка, Вектал — казвайки го на глас, прозвуча доста порочно. А аз бях достатъчно перверзна, че да се възбудя от тази мисъл.

Той ми хвърли горещ поглед, притисна устни до моите и излезе от пещерата. Точно се възхищавах на гледката на стегнатия му задник обут в панталони, докато излизаше, когато Майлак пристъпи през входа миг по-късно, разтваряйки кожите служещи за врата. Тя носеше голяма кошница в ръце и ми се усмихна, показвайки изтънчените си резци.

— Мога ли да дойда при теб?

Кимнах. Гледах я как се плъзга през стаята, грациозно пристъпвайки, и отбелязах разликите, които имаше между мъжете и жените в племето на Вектал. Рогата ѝ бяха по-малки и много по-деликатни, макар че изглежда рогата за тези хора бяха като носовете при хората на Земята. Някои имаха големи, а други малки, някои

прави, а други криви. Вероятно това се дължеше на наследственост, отколкото на тестостерона, поне при мъжете. Чертите ѝ бяха твърди и силни, точно както при Вектал, но очите ѝ изглеждаха по-големи, миглите по-дълги, а устните пълни и пухкави. Гърдите ѝ бяха малки, а цялото ѝ тяло изглеждаше по-скоро стегнато, отколкото меко, и все пак, в движенията ѝ имаше някаква чувственост, за която ѝ завидях на мига. Косата ѝ бе дълга и прекрасна, спускайки се като тъмен водопад по гърба и опашката ѝ.

Освен това беше и облечена интересно. Кожените ѝ дрехи изглеждаха по-сложно скроени от тези на Вектал, с интересни малки детайли, които ми напомняха за бродерия. Дизайнът им представляваше артистично назъбена яка около шията ѝ, която се кръстосваше с дебели парчета кожа на раменете ѝ, и се спускаше прелестно над големия ѝ корем. Имаше възел високо над бедрото ѝ, разкривайки панталони с още женствени бродерии, обрисувани върху кожата. Когато седна до мен видях, че краката ѝ са голи и това ме изненада. Вярно, че в пещерата бе топло, като цяло, и все пак на мен ми беше хладно. А хората на Вектал носеха дрехи, все едно е лятно време.

Завиждах им за това. Искаше ми се за разнообразие и на мен да ми е топло.

С едно плавно движение, Майлак седна до мен и кръстоса крака. Тя сложи кошницата си на пода до леглото и отпусна ръце на коленете си, с дланите нагоре.

— Мога ли да те излекувам?

— Ъм... да? — на техния език нямаше дума, значеща „ок“.

Тя взе нежно ранената ми ръка в своите и махна кожата, с които Вектал я бе увил. Китката ми бе все още подута и посинена, и когато превръзките бяха махнати ме обля нова вълна от болка. За моя изненада, Майлак затвори очи и задържа китката ми, сякаш чакаше нещо.

Ъм... добре. И аз зачаках, тъй като ми беше неудобно да попитам какво става.

След един дълъг момент тя отвори очи и ми се намръщи.

— Ти нямаш *кхуи*. Когато Вектал го каза, реших, че греша.

— Не — казах с лека усмивка. — Прав е. Нямам *кхуи* — думата бе някак странна на устните ми.

Тя пусна нежно китката ми.

— Странно. Е, тогава не мога да направя много за теб. Моето *кхуи* е специално — каза тя, докосвайки гърдите си, преди да протегне ръка напред. — Мога да се свържа с твоето *кхуи* и да го поощря да работи по-здраво, за да те излекува.

— Ах — е, поне не ме кара да се търкам с кристали или да се покривам с кал или нещо също толкова варварско. — Всичко е наред, наистина.

— Мога да увия отново ръката ти — каза тя, посягайки към кошницата си. — Когато получиш *кхуи* ще мога да те излекувам.

Не казах нищо. Все още не бях решила дали искам паразита, макар че шансовете ми не бяха кой знае какви в момента.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се — големите ѝ светещи очи се насочиха към мен.

— Спомняш ли си, когато си получила *кхуи*? — затова ли всички хора тук бяха така обсебени от приемането на червея?

Очите ѝ се разшириха и тя поклати глава.

— Децата ни се раждат беззащитни, без *кхуи*. Те са уязвими, докато не преминат четири дни от раждането им. Тогава, отиваме на лов за *са-кохтск* и даваме *кхуи* на детето.

— Защо чакате четири дни?

— Детето трябва да бъде достатъчно силно, за да приеме *кхуи* — каза тя. — Иначе и детето и *кхуито* ще умрат. — Ръцете ѝ бяха нежни, когато взе де подобни на дъскички кости и с помощта на кожени ленти направи нещо като шина на китката ми.

— Боли ли?

Тя сви грациозните си рамене.

— Не знам. Била съм много малка, когато съм приела своето. Много рядко нечие *кхуи* умира и трябва да бъде заменено с друго. Откакто съм жива, не ми се е случвало.

Това не ми помагаше особено да спра да се тревожа какво би било да приема симбиот в тялото си.

— Усещаш ли го как се движи? Знаеш ли, че е там? То... говори ли ти?

— Да говори? — очите ѝ се разшириха и се засмя, докато не видя колко съм сериозна. След това смехът ѝ изчезна. — Не, разбира се, че не. То не говори. То е като да имаш сърце, или дроб, или стомах.

Естествено е да имаш *кхуи*. — Тя отново сви рамене. — Някои прекарват целия си живот, без да изпитат резонанс. Това е единствения път, когато *кхуито* се събужда. Тогава показва присъствието си шумно и настоятелно.

— Като мърка.

— Мъъ...?

— Звук — поправих се и опитвах да го изимитирам. — Кара те да мъркаш, когато си до половинката си, нали?

— Много повече от това е — каза тя, завързвайки последните кожи около китката ми. Ръката ѝ се насочи към гърдите ѝ. — Когато *кхуи* се събуди за живот, те кара да чувстваш напрегната нужда, да усещаш спешност. То е като... изблик на духа ни. — Беше очевидно, че ѝ е трудно да го обясни.

— Като адреналин? — предложих и добавих. — Когато тичаш надолу по хълма наистина бързо? Или по време на лов?

Тя кимна бавно.

— И много повече от това. Има... собственическо чувство. Твоята половинка е твоя и тези, които искат да предявят права над половинките си, намират, че на моменти чувството е обсебващо. Трудно е да се опише. То е повече от чувство. Повече от знание.

Това ме тревожеше малко. Представих си през какво може би минава Вектал откакто резонира с мен. Но той не изглеждаше толкова обсебен. Собственически настроен, да. Но доволен. Може би за всеки бе различно.

— Това е част от живота ни — каза тя нежно. — *кхуито* избира половинката и никога не греши. То носи невероятно удоволствие, повече от всичко, което някой може да си представи.

— Ти беше ли щастлива с половинката, която ти е избрала твоето *кхуи*?

Тя се усмихна замечтано.

— С моя Кашрем? Не, в началото бях много гневна. *Кхуито* невинаги избира мъжа, с който искаме да сме под кожата. Кашрем е шивач, не ловец. Бях млада и привлечена от един ловец, с който споделях кожата си. — Миглите ѝ трепнаха и тя се пресегна, изваждайки дрехи от кошницата си. — Донесох тези за теб. Вектал каза, че постоянно ти е студено, затова се надявам, че те ще те стоплят.

Усещах промяна в посоката на разговора.

— С кой споделяше кожата си, преди да... резонираш? —
зачудих се дали е табу да повдигам такъв въпрос.

Но лицето ѝ бе напълно откровено, когато погледна към мен.

— Ами с Вектал, разбира се.

Бях поразена от ревността, която ме прободеше. Тя е била любовницата на моя извънземен? Моят извънземен, който е живял като ерген, преди да резонира с мен? Представих си картинката. Майлак и Вектал да се търкалят в леглото. Той да я облизва така, както облизваше мен. И тогава как тя става и тича при друг мъж само защото е резонирала към него.

И в същия миг ревността умря и бях изпълнена със симпатия към моя Вектал. Как ли е бил разочарован. Да има любовница при толкова малко жени изглеждаше като дар. И тогава да му бъде отнета... сигурно е бил много тежък момент за него. Може би затова бе толкова невероятно щастлив да ме има. Почувствах странна привързаност към моя голям мъж.

Определено щеше да му излезе късмета тази вечер.

ГЛАВА 28

ВЕКТАЛ

Мъжете имаха безкрай въпроси, точно както знаех, че ще бъде. Дали жените ще резонират с тях? Колко на брой са? Как изглеждат? Имат ли си половинки? Дали телата на човешките жени са като тези на *са-кхуи*?

— Разликите са малки — казах им. — Няма опашки и устите им са по-малки, освен това няма остри резци. Не могат да ядат месото сурово. Месото трябва да се сготви, така че да не му остане нищо вкусно.

Някой издаде давящ се звук.

— Но... ти резонира към нея? Тя е доста дребничка. Може ли да те поеме? — попита Салук, най-големият от ловците ни. Без съмнение си представяше колко е грамаден в сравнение с моята Джорджи и какво би станало, ако опита да влезе в нея. За моя изненада, тази мисъл ме разгневи. Но знаех, че въпросът е напълно невинен... Салук никога не е имал половинка в кожата си. Просто копнееше да има такава.

Трябваше да споделя информацията, която имах. Да им кажа, че когато се плъзна в тясното ѝ влажно влагалище бе най-прекрасното нещо. Да им кажа, че тя се стяга около члена ми, когато изпитва удоволствие, точно като нашите жени. За това трето зърно, покрито с мека кожа, която бе розова, като езика ѝ. Но бе прекалено интимно. Докато гледах обаче изпълнения с надежда поглед на Салук, знаех, че той се надява някоя от жените да резонира с неговото *кхуи*. Тогава щеше да предяви претенции върху половинката си и да има семейството, за което копнееше така силно.

Затова реших да им дам няколко факта.

— Тя има козина само на още едно място по тялото си. Между бедрата — при възклицанията им добавих — и има трето зърно.

— Още едно зърно? — гласът на Раахош се извиси в пещерата. Пълен с недоверие. — За деца? Къде?

— Между бедрата й.

Той изсумтя, очевидно намирайки тази информация за нелепа.

— Тя е деформирана и все пак не е приела обвързването? Би трябвало да е щастлива да те има.

Думите му ме разгневиха. Изправих се на крака.

— Говори горчивината ти, Раахош — казах му. — Завиждаш, защото резонирах, а твоето собствено кхуи продължава да мълчи след толкова много време. Моята половинка е перфектна във всеки един начин. Не е виновна, че идва от място с привички, по-различни от нашите. В техните земи те сами избират с кой да се обвържат.

Някой промърмори, че това е странно.

— Скоро Джорджи ще приеме кхуи — казах им. Трябваше. Не можех да понеса тя да реши да ме изостави и да се върне обратно на странната си планета. Само мисълта за това ме прониза като нож и побързах да прогоня агонията, която ми носеше. — Когато нейното кхуи запее песента на резонанса, тя ще знае, че сме обвързани. Дотогава ще я ухажвам, с ласки и привързаност. Само защото тя не е резонирала към мен, не значи, че трябва да се отнасяте към нея по-различен начин.

— Вероятно тогава е добре, че ти си резонирал към нея, Вектал, а не Раахош. Той щеше да я намери за недостатъчна — пошегува се Аехако.

Ноздрите на Раахош пламнаха. Той ми хвърли леден поглед и изхвърча навън от сбирката с мъжете.

Потърках изтощено лице. Радвах се, че съм си у дома сред племето ми, но тялото ми копнееше за Джорджи. Нямах търпение да се присъединя към нея в леглото.

— Имам нужда от ловци и провизии за сутринта — казах им. — Ще отидем, за да приберем останалите жени. Кой иска да дойде с мен?

Скоро имах добра група от ловци, които бяха пожелали да дойдат. Не се изненадах от това, че всички бяха млади и необвързани. По-възрастните, вероятно бяха свикнали със самотата си, но младите, като мен, копнееха за половинка. Младият мускулест Салук щеше да дойде. Засменият Аехако. Тихият Пашов и брат му Зенека. Лудата глава Рокан, чийто език бе бърз, но и сетивата му бяха по-бързи. Умелият Золая и сериозният, никога неусмихващ се, Хейдън, чиято тъжна история бе урок, който никой не забравяше. Подозирах, че на

сутринта Раахош също щеше да се появи и да се присъедини към нас. Въпреки цялата му горчивина, той бе отличен ловец.

Беше добра ловна група. Майлак също искаше да дойде, но Кашрем се тревожеше, защото бяха минали много месеци, откакто се заобли с детето си. Затова тя щеше да остане тук.

Щом решихме кои ловци ще идват, дадох нареждания да бъде подготвена храна за път... леко сготвена на огън и без подправки. Кожени мехури с вода за жените. Топли ботуши. Допълнителни кожи. Одеяла, колкото могат да носят мъжете. От странната човешка пещера-кораб, щяхме да тръгнем направо към лова на *са-кохтск*. Там щяхме да дадем кхуи на всяка жена.

Тогава моята Джорджи щеше да резонира към мен. Щеше да бъде в безопасност, а животът ѝ недокоснат повече от болестта на кхуи. Тя и детето ни щяха да бъдат защитени от всички беди.

— Спете — казах на ловците. — Ще тръгнем с изгрева на второто слънце.

Мъжете се разотидоха, макар да се съмнявах, че някой ще успее да заспи. Ако това се случеше щяха да сънуват човешки жени с плоски лица, с трето зърно и отдаващо се тяло.

Моето собствено тяло ставаше все по-твърдо при мисълта за Джорджи, която ме очакваше в леглото. Изтичах до пещерата си, нетърпелив да видя отново половинката си. Аехако изкрещя някаква шега, но аз го игнорирах, не ме интересуваше, че виждаха колко съм нетърпелив. Всеки необвързан мъж с радост би застанал на моето място и всички те го знаеха.

Вътрешността на пещерата ми бе тъмна и тиха... дори нямаше открити твърди камъни, за да осигурят малко светлина. Но аз няхах нужда от тях. Знаех всеки милиметър от малкото помещение. Пристъпих към леглото и чух нежното дишане на Джорджи, а *кхуито* ми завибрира в гърдите ми. Сърцето ми се изпълни с любов и копнеж по тази така мека, и все пак силна и упорита човешка жена. Тя вече се бе превърнала във всичко за мен.

Прокарах пръсти по меката ѝ коса и тя се събуди.

— Ммм, Вектал?

— Заспивай — казах ѝ, сваляйки кожата от тялото си. — Ще легна при теб в леглото.

Тя седна и на леката светлина от вѣн можех да видя, че косата е разрошена на главата ѝ.

— Мислех, че ще ме събудиш с обвързване на устните ни — каза тя, а гласът ѝ бе дрезгав и пълен с обещания.

Простенах, а членът ми стана по-твърд от думите ѝ.

— Ти си изморена и имаш нужда от сън, мой резонанс. Рано сутринта потегляме на път.

— Значи трябва да сме бързи — каза тя, посягайки към панталоните ми. Не смеех да помръдна, когато ръцете ѝ развързаха връзките и тя разтвори кожата. Членът ми излезе на свобода, само за да бъде сграбчен след миг в малките ѝ топли ръце. Макар да мислех, че е невъзможно, станах още по-твърд.

— Ммм, мечтая си за това цял ден — каза тя с изкусителен глас.

Беше невероятно дори да си го представя.

— Наистина ли? — ръцете ми се вплетоха в меката ѝ коса, не можейки да устоя на изкушението да я докосна. Отметнах я от лицето ѝ, когато ръцете ѝ се обвиха около члена ми, стисвайки го здраво. Не беше толкова хубаво, колкото когато се заровех дълбоко в нея, но бях едновременно очарован и възбуден от това, което правеше.

— Да — каза тя, а докато изговаряше думата устните ѝ бяха на дъх разстояние от туптящия ми член. Поех си рязко дъх, а кхуити ми започна да вибрира... твърд настоятелен пулс изпълнен с нужда.

И тогава, не можех да повярвам, но тя пое члена ми в устата си. Усетих как главичката му бе обгърната от горещата ѝ, влажна уста и едва не свърших на мига. Простенах, цялото ми тяло се напрегна в отговор. Това усещане бе като нищо друго, което някога бях изпитвал. И преди жена ме бе задоволявала с устата си, но нейната бе... различна. Меката ѝ уста и гладният ѝ език носеха усещането на това, все едно съм потънал във влагилицето ѝ. Само със силата на волята си, не се тласнах по-дълбоко в устата ѝ. Не исках да я задушам.

Тя завъртя езика си около главичката на ерекцията ми и стиснах юмруци от нуждата да започна да се движа. Бях омагьосан от действията ѝ. С леки докосвания на устните и езика си, тя проследи цялата дължина на ерекцията ми, преди да се върне обратно към главичката. Тя я пое отново в уста, завъртайки езика си около нея.

— Прекалено голям си, за да те поема по-дълбоко — промърмори тя. — Дори не мога да те обхвана с пръсти.

— Това... добре ли е?

Тя се засмя, а звукът прозвуча гърлен и сексуален.

— За мен е. — Тя отново прокара езика си по мен.

— Джорджи! — Задъхах се. Цялата кръв в тялото ми сякаш се бе насочила към члена ми. Моето кхуи туптеше бясно в гърдите ми. — Ако не съм в теб в следващия момент...

— Чакай — промърмори меко тя и усетих как се раздвижва в леглото ни. Тогава аромата на възбудата ѝ изпълни въздуха и чух звук от докосване на влажна плът. Тя простена. — О, да, подгизнала съм.

Това бе прекалено много. Изръмжах и я съборих обратно на леглото. Задърпах дрехите ѝ... те бяха различни. Защо бяха различни?... Докато намерих влажното ѝ, очакващо ме ядро. Прокарах пръсти между бедрата ѝ и да, тя бе права, наистина бе влажна и готова за мен. Сграбчих бедрата ѝ и с един тласък се забих в нея.

Тя изписка и усетих как влагалището ѝ ме сграбчва здраво.

— Ох — простена тя. — Ох, Вектал. Отново!

Моята половинка бе шумна и другите щяха да я чуят. Не ме бе грижа. Отдръпнах се и се тласнах отново напред, заравяйки дълбоко члена си, а шипът ми премина през влажните ѝ гънки.

Тя простена отново и усетих как се свива около мен.

— *Фече сфършфм* — възкликна тя на своя език. — *Ммкъ му!* — Спрях, разтревожен, но здравата ѝ ръка удари моята. — Отново — заповяда вече на моя език. — По същия начин!

Смеейки се тихо, дадох на моята сладка, командваща половинка точно това, което искаше.

Тласках се в нея отново и отново, а моето кхуи вибрираше с настоятелност, така силно, че го усетих чак в члена си. Джорджи вероятно също го почувства, защото се сгърчи под мен, издавайки възбудени звуци и дишайки тежко. Ръцете ѝ деряха раменете ми и тя крещеше „Пак“, отново и отново, без да спира. Направих това, което ми нареждаше, тласкайки се в нея отново и отново докато тя не изкрещя, достигайки върха. Влагалището ѝ се стегна около мен и най-после се излях в нея, освобождавайки се така мощно, че пред очите ми затанцуваха звезди. Залитнах леко, и когато Джорджи ме дръпна нежно към себе си на леглото, я последвах със задоволство.

С член все още заровен дълбоко в нея, аз я обърнах, обгръщайки тялото ѝ със своето, така че гърба ѝ да се притисне към гърдите ми. Тя

се разшава при тези позиция.

— Усещам как се притискаш в... седалището ми — каза тя, мъчейки се да намери правилните думи.

— Щипа ми? — попитах, смеейки се тихо. Бях възбуден от мисълта да я взема по този начин. Това не бе нещо, което моят народ правеше. Не и когато имахме опашки, които да се пречат на пътя ни.

— Неудобно ли е?

Тя се разшава отново.

— Не, просто е... странно.

Прокарах доволно ръка по все още плоския ѝ корем.

— Ще имаме време да обсъдим какво харесваме и какво не, моя Джорджи. Не се тревожи. — И тогава сърцето ми сякаш спря в гърдите ми.

Ако тя останеше с мен. Ако.

— Мм — каза тя със сънен глас. Тогава издаде нейния странен хмх звук. — Кхуито ти спря.

— След обвързване остава тихо за известно време — казах ѝ. — Но никога няма да замълчи, дори когато има малко на път.

— Малко? — попита тя и се обърна, за да ме погледне в лицето. — Каква е тази дума? На ум получавам изображение, че тази дума е дете.

— Точно така — казах ѝ и прокарах отново ръка по стомаха ѝ. — Малко е дете.

— Защо... как бих могла да има твое бебе? — попита тя, а тялото ѝ бе застинало срещу моето. — Аз съм от друга планета. Както и ти всъщност, но това е друг въпрос, нека да кажем, че само аз съм от другаде.

Не съм ли ѝ обяснил това?

— Така *кхуито* избира — казах ѝ. — То изисква създаване на поколение. Резонансната половинка е единствената, която може да носи деца. Потомство се създава само с *кхуи* обвързване.

— Чакай. Чакай, чакай, чакай. Чакай. — Джорджи простена и се измъкна от леглото. Усетих чувство на загуба, когато се изплъзнах от тялото ѝ. Членът ми копнееше отново да се върне във влажната ѝ топлина. Но тя издаваше задавени звуци. — Чаааааааай. Вектал, бъди откровен с мен.

— Откровен — повторих, объркан от думата. — Искаш да се откроявам?

— Не! Кажи ми истината!

— Казвам ти истината — казах объркан.

— Ти... вибрираш... резонираш... защото твоето *кхуи* е решило, че можеш да ме забремениш? — попита тя, а гласът ѝ се повишаваше с всяка дума.

— Да — казах аз, несигурен на къде върви разговорът. — *Кхуи* винаги резонира с жени, готови да създадат поколение.

Тя простена отново.

— Не. Не може да ме забремениш. Дори не ми е минал цикъла... *о ммкъ му!* — извика тя на собствения си език. — *Ммкъ му! ММКЪ МУ!* Никога не ми закъснява! *ММКЪ МУ!*

— Ммкъ му? — повторих — Не знам тази дума.

Джорджи измарширува до леглото, само за да ме удари по ръката.

— Значи, че ми закъснява! Значи, че може да си ме забременил, *здник!*

— *Зд-ник?* — И тази дума не знаех.

— *Ммкъ му!* — бе всичко, което каза тя.

ГЛАВА 29

ДЖОРДЖИ

Беше трудно да останеш ядосана на мъж, който не знае защо си разстроена.

Не, задраскайте това. Беше лесно да си ядосана на такъв мъж. Но беше наистина, наистина трудно да си ядосана на мъж, който се държи така, сякаш ти си най-прекрасното същество на планетата, който те глези на всяка крачка, който се държи така, сякаш бебето, което носиш в корема си е единственото нещо, което е искал в живота си. Особено трудно бе да останеш ядосана, когато той и девет от най-силните му ловци газят из дълбокия до коляно сняг в хапещия студ, натоварени с припасите, които според тях бяха нужни за още пет човешки жени (които всъщност бяха единадесет.)

Все още не им бях казала тази малка подробност. Щях да се справям с проблемите един по един. Ако решавме да си пробваме късмета с малките зелени същества, нямаше смисъл да ги будим и да ги правим част от нови страшни неща. Като големи, сини, рогати пичове, които се надяваха да се обвържат с тях и да пъхнат питка за печене във фурната им.

Изпитах желание да докосна корема си, въпреки че към момента висях на гърба на Вектал, носена на конче, докато той газеше през дълбокия сняг, нагоре към заледената планина, където бяхме оставили останалите. Може и да нямах избор за това с бебето, но... не бях разстроена. Което бе странно за мен. Беше трудно да се сърдиш, като виждаш такова щастие в лицето на мъжа до себе си, и самият факт, че Вектал е толкова щастлив, ме караше да се чувствам довольна.

Може би бях по-луда по този мъж, отколкото бях готова да призная.

— Там — каза Вектал, но гласът му почти се изгуби във вятъра. Духаше силна виелица, която правеше изкачването нагоре по хълма пълен кошмар. Без значение с колко кожи бях увита, не можех да се

стопля, и дори кожата на Вектал бе покрита заради студа. Аз бях покрита от глава до пети, имах дори ръкавици, и все пак зъбите ми не спираха да тракат. Това тревожеше Вектал изключително много, но когато предложи да ме остави в „пещерата“ на старейшините отказах категорично. Нямах да изоставя останалите. Трябваше да се убедя, че са в безопасност.

Когато пренощувахме в пещерата на старейшините, няколко от са-кхуи ловците решиха да научат английски, чрез директно „вливане“ на езика с лъч от компютъра. Тяхната версия на езика бе малко стара, но все пак бе достатъчна, че да могат да говорят с жените.

Не пропуснах и факта, че Раахош бе първият, който пристъпи, за да се подложи на процедурата. Изглежда бе напълно решен да си хване човешко гадже. Казах го и на Вектал и го предупредих да не изпуска от поглед ловеца. Той кимна и от тогава наблюдаваше зорко Раахош, който вървеше отпред на малката ни експедиция.

Черният ни контейнер бе почти напълно невидим, затрупан под снега. Отново се разтревожих, че ги оставихме сами за толкова време. Това никога не е било част от плана. Бях наистина скапан водач.

— Ох — казах меко. — Побързай, Вектал. Моля те. Ако нещо се е случило с тях...

Оставих думите неизречени. Не исках дори да ги изричам на глас.

Вектал погали ръката ми със своята облечена в ръкавица.

— Всичко ще бъде наред, сладък мой резонанс. Не се тревожи. Почти стигнахме.

И макар и странно, думите му ме утешиха. Все пак, вече не бе спасителна мисия от един. А спасителна мисия от единадесет. Не трябваше да се опитвам да се справя сама. Тези луди извънземни ме подкрепяха.

Което беше адски хубаво.

— Напред — извика Вектал и забърза крачка, минавайки на чело на групата. Вкопчих се в тила му, сякаш от това зависеше живота ми, и не гъкнах, въпреки че темпото му бе убийствено за ранената ми китка. Трябваше да се уверя, че всичко е наред. Трябваше.

Времето сякаш забави своя ход, докато стеснявахме дистанцията до контейнера. Снегът бе закрил дупката в контейнера и аз се плъзнах от гърба на Вектал, докато останалите ни наобиколиха.

— Нека отидем първи ние — каза Вектал.

— Аз ще съм първа — заявих упорито, пристъпвайки напред.

Вектал застана пред мен и поклати глава.

— Нека ида първо аз. В случай че има някаква опасност.

Исках да възразя, но ръката му се насочи към корема ми и го помилва. О, мамка му. Бебето на борда тотално променяше правилата на играта, нали? Кимнах и също докоснах корема си, когато той извади един нож и се спусна през дупката.

Погледът ми се замъгли и осъзнах, че съм затаила дъх. Въздъхнах силно и се концентрирах върху дишането си. Долу бе така тихо. Ами ако всички бяха мъртви? Ами ако...

Главата на Вектал се подаде през дупката и протегна ръце към мен... ръкавиците му ги нямаше.

— Ела долу, Джорджи.

Въздъхнах шумно от облекчение и с благодарност поех ръцете му. Почувствах как силните му длани се обвиха около кръста ми, усетих топлината на тялото му и отново ми бе напомнено, че Вектал е винаги до мен. Почувствах вълна от благодарност, докато той ми помагаше да сляза долу.

Вонята вътре ме обля като лавина. Миришеше на урина, изпражнения и немити тела, но слава Богу, не и на смърт.

— Момичета? — извиках. Одеята бяха струпани на купчина в единия край на контейнера и не помръдваха. Това накара сърцето ми да се свие, и се препънах напред.

— Лиз? Кира? Меган?

Отметнах едно от одеята, разкривайки хлътналото лице на Кира.

Тя ми се усмихна изтощено.

— Хей, Джорджи. Върна се.

Очите ми се разшириха щом я видях. Тя бе по-бледа от преди, а косата ѝ бе сплъстена. Очите ѝ бяха хлътнали и премрежени, и тя изглеждаше толкова слаба, сякаш нямаше сили дори да помръдне. До нея спеше Тифани, а тъмната ѝ кожа изглеждаше пепелява и суха.

— Момичета, добре ли сте? Можете ли да седнете? — дръпнах я към мен, игнорирайки протеста на болната ми китка. Някъде отзад Вектал викаше на мъжете си да донесат храна, вода и одеяла.

— Мисля, че е болестта — каза Кира с изтощен глас. Изглежда ѝ отне цяла вечност да мигне с очи, и като го направи, погледът ѝ бе разфокусиран. — С всеки изминал ден ставахме все по-слаби. Тифани не иска да се събуди.

Наведох се над Кира и притиснах ръка към челото на Тифани. Тя изгаряше от треска. Не се размърда и при моето докосване.

— Другите живи ли са? — попитах Кира.

В другия край на стаята видях Раахош да върви към друга купчина одеяла. Той вдигна единия ъгъл и с невероятна нежност вдигна Лиз от пода, вдигайки я на ръце. После поднесе кожен мехур с вода към устните ѝ, помагайки ѝ да пие.

Вектал навря един и в моята ръка, докато другите мъже слизаха в контейнера, оглеждайки се. Те не коментираха нищо за миризмата, което бе добре, защото щях да се разяря. Вместо това оглеждаха с любопитство жените, които опитвахме да вдигнем. Поднесох водата към устните на Кира, за да може да отпие. Във въздуха се усещаше странно напрежение.

Прозвуча лек познат мъркащ звук.

Вдигнах рязко глава.

— Кой е? — попитах. — Кой резонира?

Всичките мъже запазиха тишина. Мъркането също изчезна. Присвих очи. Някой бе резонирал към едно от момичетата... и нов проблем, който не ни трябваше... той го криеше.

— Джорджи — каза Кира, привличайки отново вниманието ми.

— Толкова се радвам да те видя — каза тя, а гласът ѝ бе мек и щастлив.

— Довела си помощ. Ти ни спаси.

Долових тих звук, показващ, че още някой резонира, а сърцето ми се изпълни с тревога. Не бях сигурна дали съм ги освободила или съм им донесла куп нови проблеми.

— Трябва да говорим — казах ѝ. — Всички ние.

ГЛАВА 30

ДЖОРДЖИ

Два часа по-късно, след като се нахраниха и напиха, момичетата се чувстваха значително по-добре. Все още бяха слаби и линеещи, но дори Тифани бе успяла да се надигне и да хапне от яденето, донесено ѝ от *са-кхуи* на име Салук. Бяха им раздадени топли дрехи и мъжете буквално кръжаха около жените, чудейки се как да им угодят, докато те ги гледаха с предпазливост в погледите.

В крайна сметка изгледах отчаяно Вектал, когато още един от мъжете запърха около ужасената Меган, опитвайки се да я храни с парче сурово месо.

— Може ли да излезете навън? Трябва ни малко време, за да разговаряме, без да ни слушат.

Той изглеждаше така, сякаш иска да възрази, но не го направи. Вместо това кимна, целуна ме по челото и каза на мъжете си.

— Елате. Трябва да отидем на лов, за да нахраним жените. Пашов, Зенека, пазете входа на пещерата. Останалите идват с мен.

Мъжете се организираха и напуснаха, но не и преди да хвърлят няколко дълги, изпълнени с копнеж погледи към момичетата. И тогава, когато най-последе останахме сами, взех купа от горещата храна и се настаних до момичетата свити до стените.

— Та — казах им — Доведох спасителен отряд. Това е както добре, така и зле.

— Начинът, по който го виждам аз, е, че е добре — каза Тифани с изтощен глас. — Какво лошо има в това група грамадни, силни извънземни, които се държат като детегледачки?

— Но има много повече от това — поколебах се.

Кира обаче ме погледна подозрително.

— Как научи езика им толкова бързо?

И така им разказах за космическия кораб, който Вектал наричаше пещера на старейшините. За вливането на езика директно в

мозъка ми. Всичко за „паразита“, който изглежда бе задължителен, за да живееш на Не-Хот. За това, че племето на Вектал има само четири жени, и те гледат на нас като потенциални половинки, с които да създадат семейство.

Жените не казаха нищо, освен няколко ужасени възклицания, при мисълта за симбиота. И не ги винях.

— Ако останем тук — казах им аз — ще трябва да живеем един много по-различен живот. Това не е избор, който можем да направим с лека ръка. Имаме и други възможности. Може да изберем да не приемем... симбиота. Може да се бием.

Тифани поклати глава.

— Но точно сега сме толкова слаби. Едва си вдигам ръцете — другите кимнаха. Аз също се чувствах изтощена и подозирах, че не съм толкова зле, като останалите, само защото Вектал се грижеше за мен. Но след още ден или два? Вероятно щях да съм в същото положение.

— Да не споменаваме, че не знаем кога корабът ще се върне — каза Меган — и дали въобще ще се върне.

— Мисля, че ще се върнат за нас — каза замислено Кира. — Няма да искат да загубят важния си товар, а от това как звучи предполагам, че ние сме наистина важен товар.

— Добре — каза Лиз със саркастичен тон. — Значи ще се върнат.

— И може или да се бием, или да ги оставим да ни отведат от тук — казах им аз.

— Аз съм повече от малко ужасена от мисълта да получа това сим-нещо си — призна Меган. — Тази въшка.

— *Кхуи* — поправих я, и потреперих. Ами ако наистина приличаше на въшка? — Значи, ще се бием?

— Момиче — каза Тифани. — Не мога да си вдигна клепачите. Не мога да се бия. Гласувам да останем с големите момчета.

— Ето как стоят нещата — казах, потърквайки челото си. Имах главоболие и нямаше да изчезне. Не знаех дали е от *кхуи* болестта или от миризмата на това място, но ме болеше и бях раздразнена. — *Кхуито* избира половинките. Затова ако то реши, че ти и най-големият ти враг сте идеални, за да създавате бебета заедно, нямате право на глас.

— Но е по-добре, отколкото да гледат на теб като добитък — отбеляза Лиз.

— И дори да успеем някак да превземем кораба, това не значи, че ще можем да се отведем сами у дома, или че ще успеем да принудим някой да го направи. Може да ни излъжат и няма да има какво да направим.

— Ти какво искаш да направиш? — попита ме Джоузи. — Постоянно питаш нас. Но кажи ни ти какво мислиш.

Ръката ми се насочи към стомаха ми.

— В момента клоня в една определена посока, защото... съм бременна. С Вектал ще имаме бебе. Той резонира към мен, и очевидно това значи, че въпреки факта, че сме от различен вид, може да имаме дете. Затова аз искам да остана.

В мига, в който го казах на глас, се успокоих. Разбира се, че исках да остана. Бях се привързала към Вектал. Дори може би бях влюбена в него. Носех детето му. Не беше негова вината, че бях отвлечена от извънземни и че сега се налагаше да ми бъде дадена „въшка“ както я нарече Меган. Той не бе направил нищо, освен да ме обича.

— Бременна? — повтори Тифани. — След седмица? Сериозно ли?

— Мамка му, момиче, не можем да те оставим сама за пет минути — каза Лиз. — И този път съм супер сериозна. Шубе ме е, че ако те оставим още малко сама, ще се върнеш с цяло котило.

Силна руменина покри лицето ми.

— В своя защита, трябва да кажа, че не мислех, че мога да забременея, ако правя секс с някой, който не е моята раса.

— И немския дог може да забремени едно чихуахуа — посочи Лиз. — Познай кое от двете си ти.

Направих физиономия.

— Не исках да казвам нищо, за да не ви влияя.

— Нещо като: „Хей, някой намаза кифлата ми с масло, докато вие момичета, ме чакахте да се завърна и сега са останали няколко трохи“? — изплющя Лиз.

Ауч.

— Съжалявам. Аз...

— Не съжалявай — каза Кира, намесвайки се. Тя докосна ръката на Лиз, преди тя да успее да каже още нещо. — Беше доста тежко за нас тук.

— Повярвайте ми да се окажа бременна и за мен е огромна изненада.

— Значи оставаме? — попита Джоузи.

Огледах изтощените, хлътнали лица на приятелките си пленници.

— Ако кажете, да, оставаме.

— Ако някой от онези пичове се появи тук с хамбургер, може да засади колкото бебета си иска в градината ми — заяви Лиз.

Чух движение навън и тих звук от гласове. Въздъхнах и погледнах Лиз.

— Споменах ли, че някои от тях решиха да научат английски на стария кораб?

— Офертата все пак важи — викна Лиз и се ухили. — Да събудим ли дамите в капсулите?

Погледнах към стената и изпитах лека тревога.

— Те със сигурност ще ни намразят, нали?

— Защо? — попита Кира. — Не е като ние да сме ги отвлекли. Просто ги вадим.

— И ваденето включва въшка и обвързване с извънземен — посочих аз.

— Ти не се оплакваш — заяви Лиз. — Ако тези мъже се отнасят наполовина толкова добре, колкото Вектал се отнася с теб, няма да е никак зле. И това бие добитъка, нали?

Кимнах и докоснах стомаха си.

— Е, тогава предполагам, че е време да ги събудим. Може би трябва да предупредим Вектал и останалите, че сте единадесет.

Около мен момичетата се опулиха невярващо.

— Не си им казала, че има още шест? — попита Джоузи.

— О, мамка му, те със сигурност ще решат, че е дошла Коледа — каза Лиз и започна да се смее. — Нямам търпение да видя изразенията им.

ГЛАВА 31

ВЕКТАЛ

Точно когато си мислих, че половинката ми не може с нищо да ме изненада, тя правеше именно това.

— Е, Вектал — каза, плъзвайки се до мен, когато с мъжете ми се върнахме, носейки прясно убити двисти за жените, които ни приветстваха щастливо щом видяха храната. — Може ли да поговорим за минута?

Другите мъже ми хвърлиха погледи изпълнени със завист, че половинката ми докосва ръката ми, а моето кхуи започна да пее. Един от мъжете по-рано резонира, но никой не си го призна. Не го винях. Имайки предвид, че жените не знаеха дали ще останат или ще си тръгнат... мисъл, забиваща се като нож в стомаха... никой не бе сигурен как да реагира.

Но Джорджи ми се усмихна ентусиазирано и ме дръпна настрана. Ръката ѝ се опря на гърдите ми, точно над мястото, където пееше моето кхуи.

— Та, имам добра и лоша новина. Коя искаш първо?

— Има лоша новина? — Залитнах леко. Нуждата да сграбча половинката си и да избягам далеч с нея бе почти обсебваща. — Ако има лоша новина, най-добре ми я кажи сега. Не мога да понеса да не зная.

Тя изглеждаше леко притеснена от реакцията ми.

— Това беше човешка шега, Вектал — каза тя. — Не се разстройвай. Не знам дали е лоша новина, но определено ще е изненадваща.

Изпуснах бавно дъха си.

— Готов съм.

— Добрата новина е, че оставаме — каза тя и малка усмивка заигра на устните ѝ. — Обсъдихме всичко и гласувахме.

Не знаех какво значи „гласувахме“, но думите, които изричаше, ме изпълваха с щастие. Обгърнах я с ръце и притиснах устните си към нейните. Тя изписука и от устните ѝ се разнесе щастлив смях. След това обви ръце около тила ми и за миг за мен нищо друго не съществуваше, освен моята Джорджи и нейната мека, сладка уста.

— Мой резонанс — промърморих между целувките. — Изпълваш ме с такава радост.

Тя прекъсна целувката и на странното ѝ гладко лице се изписа тревога.

— Може да не харесаш това, което имам да ти кажа.

Исках да ѝ кажа, че за мен нищо друго няма значение. Стига тя да бъде с мен. Но в странните ѝ очи имаше такава тревога, че се усилих да изплюя думите.

— Какво има?

— Мъжете ти дойдоха тук, за да спасят пет жени — каза тя, а пръстите ѝ се заиграха с лентите на елека ми. Отказваше да ме погледне в очите. — Но има още шест от нас. Хиберниращи.

Погледнах Джорджи за един дълъг миг. Думите ѝ няхаха смисъл. Може би не бе усвоила всичко в езика ни.

— Думите, които казваш, значат... спане? Нещо друго ли имаш предвид?

— Не, имам предвид точно това, хибернация — каза тя. Малката ѝ ръка хвана моята и тя ме задърпа към стената със странните панели със светлини, като в пещерата на старейшините. Когато стигнахме до стената, тя я докосна с ръка.

— Те спят тук и нямат идея какво се случва с тях.

Бях изумен.

— Спят в стените на пещерата ви?

— Да — заяви тя с тъжно изражение. — Бояхме се да ги събудим. — И тя ми разказа невероятната история как са били отвлечени от домовете си, докато са спели, озовавайки се в корема на пещерата-кораб. — Ние бяхме допълнителен товар. Тези в стените са оригиналните.

Не разбирах думите ѝ, но като цяло схващах какво иска да ми каже.

— Значи сте два пъти повече отколкото мислехме.

— Надявам се, че не си ядосан? — Лицето ѝ се сгърчи от тревога.

Ядосан? Бях очарован. Това че тук имаше пет млади, здрави, необвързани жени бе като дар от Боговете. Още шест от тях беше немислима награда. Искях да притисна Джорджи към себе си и да не я пускам никога повече, защото тя спаси племето ми от сигурна смърт. Вместо това, трябваше да остана спокоен.

— Още шест жени... Всички те ще бъдат изплашени, объркани и трябва да се отнасяме внимателно с тях.

Тя кимна.

— Мъжете ти ще трябва да са много внимателни около тях. Те не са били пленници, като нас. Доколкото знаем, вероятно си мислят, че още са у дома си, и спят в леглата си. Това ще е много странно и много страшно за тях. — Тя стисна ръката ми. — Не искахме да ги будим, преди да сме решили какво ще правим. Нали ме разбираш?

Разбрах я. Джорджи ми казваше, че колкото и да са се колебаели петте жени дали да останат в племето ни, новите шест щяха да се колебаят още по-силно. Щеше да отнеме много време и търпение, за да ги приобщим към племето.

— Разбирам.

— Някои може да откажат да вземат... *кхуи* — каза тя, свивайки устни при изричането на думата. — Това трябва да бъде техен избор.

Това не беше нещо, с което бях съгласен, но стига Джорджи да приеме *кхуито*, не ме беше особено грижа за останалите. Притиснах дланта ѝ към устните си.

— Ще оставя ти да решиш.

Тя кимна и ме погледна сериозно.

— Тогава отивам да взема останалите.

ГЛАВА 32

ВЕКТАЛ

Мъжете се оттеглиха с леки колебания след новината, че има още човешки жени. По лицата им се четеше нетърпение и те искаха да останат, за да може първи да видят новите жени... надявайки се да резонират към някоя от тях. Но всички знаехме, че жените ще са гладни, щом се събудят, а инстинктите на мъжкия *са-кхуи* настояваха да храни и да се грижи за половинката си. Затова мъжете отидохме да ловуваме, оставяйки на Джорджи и жените ѝ да се справят с отварянето на отделенията. Гледах от разстояние, неспособен да изпусна половинката си от поглед. Тя и жените ѝ бяха слаби и отпуснати, и се тревожех, че *кхуи* болестта може да ги повали всеки момент.

С помощта на преводача на Кира, те успяха да отворят странната стена, разкривайки шест продълговати неща, вътре с по една гола жена. Джорджи бе права. Още шест жени, всичките подобни на моята Джорджи, които накараха сърцето ми да се свива в гърдите при мисълта, че тя можеше да е една от жените затворени вътре в тези неща.

Една по една жените бяха извадени. В началото бяха объркани, а след това започнаха да ридаят. Останалите обвиваха жените в кожи и ги отвеждаха настрани, за да отговорят на въпросите им, за да ги нахранят и облекат. Някои от жените гледаха с празен поглед към Джорджи, докато другите обясняваха ситуацията им. Една бе разярена. Имаше жена с огнено оранжева коса и оранжеви точки по цялата си бледа кожа. Тя ме видя и извика тихо, само за да бъде утешена с докосвания и думи от Джорджи и останалите жени.

Моята половинка бе права. Щеше да отнеме известно време тези жени да се почувстват удобно тук. А точно време в момента няхахме. Джорджи и жените ѝ не можеха да издържат дълго без *кхуи*.

Докато жените споделяха дрехите и говореха, отидох да проверя мъжете, които бяха изнервени от това да дават време на човешките жени да свикнат. Няколко от ловците ми бяха останали да пазят, докато другите бяха отишли да търсят храна. Между тях бяха Аехако и Рокан.

Аехако притисна ръка към гърдите си.

— Не знам дали сърцето ми бие лудо от вълнение, или това е резонансът.

Тупнах го по рамото.

— Ще знаеш, когато видиш лицето на своята жена. Дотогава, не се тревожи.

— Толкова много години копнея за половинка — каза той. — Сега не мога да спра да се чудя дали тя не е някоя от човешките жени. Не мога да спра да мисля, че имам шанс да създам семейство, след толкова дълго време. — В гласа му имаше копнеж, който разбих много добре. Преди моята Джорджи, аз се чувствах по същия начин. Сега живота ми изглеждаше почти завършен.

Когато тя приемеше *кхуито* и бъдеше в пълна безопасност, знаех, че ще позная истинското задоволство.

— Кога можем да ги погледнем? — попита той.

— Скоро — казах на Аехако. — Жените са изплашени. Всичко е много ново за тях, а ние им изглеждаме странни. Дайте им малко време да привикнат.

— Трудно е да си търпелив — каза Рокан. Той изглеждаше по-спокоен от Аехако, но ръцете му стискаха толкова здраво копие, че пръстите му бяха почти побелели. — Да знаеш, че толкова близо има необвързани жени...

Кимнах, но погледът ми се насочи към мъжете в далечината. Ловците се завръщаха и виждах, че се движат доста бързо. Гледах ги как приближават, с Раахош на чело на групата, и той бе този, който пръв проговори.

— Има *са-кохтск* наблизо. Голям.

Кимнах.

— Тогава на сутринта ще отведем жените при него. — Тялото ми затрепери от нетърпение. Обикновено трябваше да търсиш дълго, за да намериш *са-кохтск*. Да има някой тук, така близо до жените, бе знак. Реших, че е време да действаме. Влизайки в човешката пещера,

игнорирах погледите на новите човешки жени и извиках Джорджи да дойде при мен.

Тя пристигна, цялата целувки и усмивки. Подозирах, че това е както за мен, така и за да успокои другите жени.

— Здравей — каза тя весело. Изглеждаше обаче изморена. Всички човешки жени изглеждаха напълно изтощени.

Взех ръката ѝ и целунах дланта ѝ, докато тя въздъхна тихо от наслада. Можех да усетя как аромата на възбудата ѝ разцъфва бавно под докосването ми, карайки моето *кхуи* да бумти в гърдите ми. Но не можех да я взема тази нощ. Тя имаше нужда от почивка.

— Утре ще се махнем от тук.

— За да отидем в пещерите ти?

— За да отидем на лов за *са-кохтск*. Ще вземе *кхуи* за теб и жените ти.

Тя примигна леко, но кимна.

— Щом трябва, трябва.

— Имаме нужда от още време — заяви шумната жена на име Лиз. Тя изглеждаше по-слаба от останалите, тънка и крехка. Но имаше много упорити думи в малката си уста. — Не всички сме се примирили напълно с идеята. — Тя обви ръка около раменете на една от новите жени, която трепереше и се облягаше за подкрепа на Лиз.

— Може да нямахте много време... — започнах аз, но бях прекъснат от висок писък. В другия край на пещерата Кира притисна ръка до ухото си и се срина на пода. Джорджи притисна ръка към рамото си и примигна.

— Какво? Какво е това? — попитах аз.

Устните ѝ се разтвориха от болка и тя махна ръката от рамото си, когато писъкът спря. На рамото ѝ мигаше светлина, точно под кожата ѝ, гневна, червена светлина.

— Извънземните се връщат за нас — каза ми тя. — Трябва да се махаме оттук.

ГЛАВА 33

ДЖОРДЖИ

Бяхме тъжна, тъжна групичка, когато се изнесохме от контейнера малко по-късно. Новите момичета плачеха и бяха объркани. Искаха повече кожи, отколкото можехме да им дадем. Искаха по-хубави обувки. Бяха гладни, бе им студено и бяха изтощени. Може би заради умората, но се дразнех, защото правехме всичко по силите си, а те продължаваха да хленчат. Знаех, че това е ново и страшно за тях, но ми се искаше да се стегнат и да наваксат вече с програмата.

Освен това, жените искаха да отбягват мъжете, които им хвърляха погледи изпълнени с копнеж. Някой продължаваше да мърка, макар че никой не пристъпи напред, за да си признае. Най-вероятно бе за добро, защото предполагах, че момичетата нямаше да се справят с това точно сега да се озоват с извънземно гадже. Не и след всичко, което се случваше в момента.

Горната част на рамото ми туптеше болезнено. Вече бях привързана, но все пак, беше рана и беше гадна. В мига, в който сензорите се изключиха, ние се хвърлихме в действие, готови да напуснем лагера. Преди да го направим обаче трябваше сами да се погрижим за проблема. Ако тези сензори бяха проследяващи устройства, трябваше да се отървем от тях и то бързо.

В действие влязоха ножовете и пет минути... и много сълзи... по-късно, сензорите бяха премахнати. Пашов бе изпратен да ги хвърли в най-близката пещера с метлак. Нека малките зелени същества намереха *тях* щом искаха да имат пленници.

Сега останалите от нас газехме в дълбокия сняг, с изключение на Джоузи, която бе носена от мъж на име Хейдън. Опитвахме се да игнорираме хапещия студ в търсене на нещо, което Вектал наричаше *са-кохтск*. То щеше да има кхуитата, от които се нуждаехме и това, каза той, щеше да ни спаси.

На този етап бях повече от доволна да бъда спасена. Бях така изтощена, че ми бе трудно да вървя в крак с останалите, а Лиз бе толкова слаба, че Раахош реши да я носи праметната на рамото си, като чувал с картофи.

Един от разузнавачите се появи, размахвайки копието си.

— *Са-кохтск* — извика той, надвиквайки вятъра. — В долината. Побързайте.

Вектал обви ръка около кръста ми. Той носеше Тифани, когато бе прекалено отпаднала, за да се движи.

— Ела, мой резонанс — каза ми той. — Не е далеч.

— Добре съм — казах му, марширувайки напред. — Аз...

Земята под краката ми се разтресе.

— Какво беше това? — попитах, застивайки на място. Ужас премина през тялото ми, когато усетих отново труса. Дори снегът натрупан на земята подскачаше.

— Това — каза Вектал, подканяйки ме да вървя напред, — е *са-кохтск*.

О, мамка му. Бях леко ужасена от това, което щяхме да видим, но продължих бързо напред. Вектал и мъжете му усилиха крачка и ние нямахме друг избор, освен да ги последваме.

— Ловите ли това животно често? — попитах го аз.

— Не често — отвърна ми. — Само когато има нужда от *кхуи*. Прекалено агресивни са, за да го правим без важна причина.

— Страхотно — казах глухо.

— Всичко ще бъде наред — каза ми Вектал, милвайки ме леко по ръката, което предизвика нова болка в раната ми.

Поне след като получехме *кхуи*, Майлак щеше да е в състояние да ни излекува. Състоянието, в което бях в момента гарантираше, че щеше да има доста работа за вършене. Приготвих ножа, който носех със себе си.

— Какво се случва? — попита едно от момичетата, трепереща в кожата си. Името ѝ бе Нора, май, и тя бе едно от силните нови попълнения. Земята отново потрепери и Вектал посочи към дърветата със странните розови перушинести листа.

— Отведи жените там. Ако съществото дойде към вас се скрийте между дърветата.

— Да се покатерим на тях ли? — погледнах останалите жени. — Не мисля, че някоя от нас има сили да се катери.

— Няма нужда да се катерите — каза Вектал. — То не може да ви стигне, ако сте вътре в гората — зачудих се на странните му думи, но нямах време за мислене. Той ме целуна по челото и пусна Тифани, оставяйки я в ръцете ми. Тя бе така слаба, че се вкопчи в мен и се наложи да я влача до дърветата с помощта на Нора.

Беше някак сексистко всички жени да се крият под дърветата, докато мъжете отиват да се бият, но щом огледах жените около себе си, почувствах леко отчаяние. Бяхме слаби, изтощени и непривикнали към ужасния студ. Ако зелените същества се появяха сега, нямаше да успеем да ги отблъснем, дори и да бяхме повече от тях.

Земята потрепери за пореден път и до мен Кира стисна копието, което някой й бе дал, докато Лиз простена нещастно.

— Какво, по дяволите, е това, *Джурасик Парк* изживяване?

— Не знам — казах й, но стиснах ножа по-здраво в ръката си.

Нещо издаде силен рев и косъмчетата на тила ми настръхнаха. Звучеше близо, адски, страшно близо, и земята пак потрепери. Меган се разплака от страх, а другите жени шептяха уплашено. Изсъсках им да пазят тишина, защото, мамка му, исках да знам какво се случва. Мисълта, че Вектал е там навън с огромното чудовище, ме плашеше.

Ами ако бъдеше ранен? Ами ако... умреше? Сърцето ми се сви при тази мисъл. За толкова кратък период от време се бях привързала към него, повече отколкото признавах дори пред себе си.

Не исках да живея тук, ако Вектал го няма.

Гигантска глава се издигна над дърветата. Затаих дъх изпълнена с ужас. Там имаше нещо, четири светещи сини очи, по две наредени едно над друго. Беше наистина огромно и покрито с дълга, сивкава рунтава козина. То издаде още един силен рев и залитна напред, карайки земята да се тресе. Беше по-високо от дърветата и когато мина покрай тях, видях дълги силно разклонени крака, с големи стъпала, които смазваха снега. От едната му страна висеше извънземен ловец, вкопчил се в копие забито в едната страна на съществото.

— Мамка му — каза Лиз. — Какво, по дяволите, е това нещо?

— Мисля, че е *са-кохтск* — казах, чувствайки, че ми се вие свят. Приличаше на грамаден балон, като тези от парадите за Деня на Независимостта, само че с крака.

Нима наистина можеха да убият това нещо? Милостиви Боже. Бъди внимателен, Вектал, започнах да се моля тихо. Още от мъжете изтичаха покрай него, размахвайки копията си. Опитах се да различа Вектал в групата, но не го виждах. Той не носеше копие, а само ножове и прашката си, и мисълта ме изпълни с отчаяние.

— Ще ми се да имах лък — каза Лиз, докато гледаше как съществото се влачи покрай нас.

— Това е странно — коментира Кира. Всички не откъсвахме поглед от *са-кохтск*.

— Бях шампион на стрелбата с лък в училище — заяви Лиз. — Макар че не съм сигурна, че мога да застрелям това нещо.

— Хъх — бе всичко, което каза Кира.

Излязох навън на снега, извън защитата на дърветата, когато съществото ни подмина, преследвано от ловците. Къде бе Вектал? Къде? Последвах ги от разстояние, докато ловците го ръгаха с копията си.

Съществото изрева отново, залюля бавно глава и залитна леко. Един от мъжете сграбчи бивните на съществото и когато то разклати глава, мъжът полетя, едва успявайки да се задържи за бивните, преди да се качи на главата му. Поех си рязко дъх, когато разпознах грациозните движения и дългата черна коса. Вектал. Вдигнах ръка към устата си и притиснах с пръсти устните си, за да не изкрещя от страх.

Моля те, не умирай заради мен, мислех си аз. Моля те.

Гледах го как грациозно възседна главата на животното. То се мяташе, опитвайки се да го избута, но Вектал се държеше здраво. Той измъкна нещо от кръста си... вероятно острие... и го вдигна във въздуха.

С боен вик той замахна надолу, а съществото изкрещя от болка. Зад мен няколко от жените проплакаха от страх. Бях останала без дъх, когато Вектал вдигна ножа и го заби отново и отново, право в окото на съществото.

С последен вик, съществото се залюля, направи още една крачка и се срина на земята. Земята се разтреса от силата на падащото огромно тяло и аз не се сдържах, хуквайки напред към Вектал. Пробивах си път през снега стигащ до коленете ми, игнорирайки изтощението си. Трябваше да стигна до него и да се уверя, че е добре.

Когато стигнах, видях, че е покрит с кръв от съществото и тъкмо почистваше лицето си в единия край на дрехата си. Щом ме видя, той ми се ухили с момчешка усмивка тип видя-ли-ме-какво-направих, а аз заридях и се хвърлих на шията му.

— Адски много ме изплаши — избъбрих на английски, без да ме е грижа, че ще наплескам с кръв новите си дрехи.

— Джорджи? — попита той, галейки гърба ми. — Добре ли си?

— Вече да — отговорих на неговия език. — Това беше адски страшно.

— Те са силни — призна той. — Но не толкова силни, че да не мога да убия едно за теб и останалите човеци.

— Само гледай да не ти става навик да го правиш — казах му аз.

Ръката му докосна корема ми, а в очите му блесна топлина.

— Ще трябва да уловим едно, когато се появи детето ни, и ще го направя с радост.

— Добре, добре — съгласих се бързо. — Сега какво?

Той ме целуна по челото.

— Сега, ще вземем вашите кхуита. Събери жените.

Стомахът ми се сви при тази мисъл, но се насилих да кимна. Щом те можеха да рискуват живота си, за да ни набавят симбиота, най-малкото, което можехме, бе да удържим нашата част от сделката и да го приемем.

Отидох до Тифани и ѝ помогнах да стане, опитвайки се да изглеждам по-уверена отколкото бях в действителност. Ако точно сега полудеях и другите щяха да ме последват. Трябваше да бъда печена, спокойна и рационална за всичко случващо се тук.

Успях да остана печена, спокойна и рационална за цели пет минути, докато се съберем близо до съществото. Мъжете ни гледаха внимателно, а в погледите им се четеше надежда и копнеж. Игнорирах ги, фокусирайки се върху грамадното мъртво *са-кохтск*. Дългите, тънки крака бяха разтворени, а плоският му корем се виждаше ясно. Огледах се, търсейки нещо, което вероятно приличаше на риба-прилепало. Моля те, моля те, не приличай на риба-прилепало. Но дебелият рошава козина на съществото криеше всичко, което може да бъде прилепено на кожата на корема му.

— Къде е *кхуито*? — попитах, тъй като изглежда мъжете чакаха жените да кажат нещо.

— Вътре — каза Вектал. Той пристъпи към мен и докосна челюстта ми. — Готова ли си, моя Джорджи?

О, Господи. Не знаех дали съм готова. Преглътнах трудно.

— Да го направим.

Той кимна и измъкна дълго, тясно острие от колана си. Стегнах се, когато върхът на острието докосна корема на животното. С едно плавно движение то потъна дълбоко и Вектал започна да реже. Потече кръв и няколко капки полетяха понесени от вятъра, а зад мен се чу давящ звук. Във въздуха се разнесе тежка метална миризма и се насилих да я игнорирам.

Двама от войните пристъпиха напред, отваряйки раната на съществото, разкривайки огромни кървави органи.

— Също като да одереш елен — заяви до мен Лиз, с любопитно безизразен глас. — Голям елен. Нищо работа.

Вектал пристъпи към гръдния кош на съществото и пъхна ръце между ребрата. Той напредна мускули и се чу хрущане, все едно се трошаха клони в гората, преди ребрата да се разтворят.

— Наистина, наистина голям елен — каза Лиз.

Вектал направи няколко разреза, а мокрите звуци изпълниха тихата вечер. Той измъкна един голям орган, за който предположих, че е сърцето, което все още пулсираше. То сякаш светеше от вътре със замъглена синкава светлина. С едно движение той го разряза и навън блесна силна тишина.

Вътре имаше около дузина тънки дълги светещи червеи.

Червеи.

О, Господи.

Един от войните се приближи и взе органа от ръцете на Вектал, а той от своя страна се пресегна и взе един от светещите червеи.

— Мисля, че ще повърна — каза немощно Кира.

И аз мислех същото. Но се насилих да остана на място, докато Вектал размотаваше дългия червей, преди да пристъпи напред, държейки го в големите си ръце. Той се гърчеше и шаваше срещу дланите му.

— Не могат да живеят дълго навън в студа — каза ми той. — Трябва да направим лек разрез на шията ти и да дадем на *кхуито* безопасно място, където да живее.

Очите му ме гледаха твърдо. Тук, трябваше да дам пример на останалите. Трябваше да му се доверя и да го приема.

Преглътнах силно, гледайки дългото, гърчещо се, светещо нещо.

— Ами... ами ако отиде в мозъка ми?

— Все едно е по-добре да иде в сърцето ти? — попита Лиз.

— *Кхуито* е изворът на живот в нашия свят — каза ми Вектал, докато извиващото се нещо в шепите си. Погледът му бе насочен към лицето ми и в него се четяха толкова много емоции. Ако му обърнех гръб сега, щях да загърбя всичко, което той и хората му ни предлагаха. Щях да обърна гръб на един живот изпълнен с любов, само с надеждата, че можем да бъдем спасени.

— В шията, а? — попитах с тих глас. — Ще боли ли?

— Не знам — Вектал приближи до мен и можех да чуя как нещото в ръцете му се извива и издава мъркащи звуци.

— Добре тогава — казах аз. Нещото се притискаше към ръцете му, сякаш търсеше начин да се зарови под кожата му. Прилошаваше ми при мисълта, че това нещо ще е вътре в мен... но какъв избор имах?

И взех своето решение. Избирах Вектал... и детето ни, което дори сега можеше да расте в утробата ми.

— Аз ли трябва да направя разреза? — попитах го. — Или ти ще го направиш?

— Аз мога да го направя — каза той и поднесе към мен шепите си.

Взех *кхуито* с лека гримаса. На допир беше като лепкаво парче спагети, невероятно топло, въпреки студа навън и вятъра, който духаше около нас. Светлината му мигаше леко, сякаш сливайки се с кожата на ръцете ми и за миг се разтревожих. Ами ако *кхуито* не можеше да се свърши с човек? Но Вектал измъкна ново, чисто острие и ръцете му се насочиха към тила ми, обгръщайки го.

И тогава наистина нямаше връщане назад.

— Готова ли си да го направиш, Джорджи? — попита Кира, звучейки задавено.

— Готова съм — погледах светещите очи на Вектал, когато се наведе към мен. Той ме целуна по челото и отново бях поразена колко прекрасен бе той. — Обичам те — казах му тихо.

— Ти си моето сърце, Джорджи — промърмори и усетих студеното острие до шията си и след това почувствах лека болка,

когато той направи лек разрез на гърлото ми, близо до ключицата ми. Не беше дълбоко, но достатъчно, че да потече малко кръв, която веднага замръзна срещу кожата ми.

Вектал взе *кхуито* от ръцете ми и го вдигна, а щом видях как това странно, светещо влакънце приближава към голата ми кожа си помислих: *Не, не, чакай, промених си мнението.*

Но това вече бе без значение.

В мига, в който *кхуито* докосна кожата ми, започна да се заравя, търсейки топлината на тялото ми. Поех си ужасена дъх, когато го усетих да влиза под кожата ми. Сякаш лед премина през вените ми и можех да усетя как се насочва към сърцето ми. *О, по дяволите.*

По дяволите.

Всичко започна да потъмнява.

Лицето на Вектал се размаза пред погледа ми.

Това бе грешка, нали?

Но тогава усетих топлина.

Толкова много топлина.

И тихо бучене...

А след това потънах в тъмнината.

ГЛАВА 34

ДЖОРДЖИ

Малко по-късно очите ми се отвориха рязко. Беше странно, защото можех да усетя вятъра, духащ наоколо, и снега, който падаше над мен, но вече не ми беше студено. Топли пръсти докоснаха бузата ми и вдигнах поглед към красивото лице на Вектал. Чувствах се малко схваната, но вече не бях толкова слаба, както преди. Облизах устните си.

— Как мина?

— Очите ти са в най-прекрасния оттенък на синьото — каза ми той, а гласът му бе топъл и изпълнен с щастие.

— О! — Седнах и се огледах наоколо. Реших, че не е минало много време откакто приех *кхуито*. В далечината се чу гръм, а небето бе тъмно, тъй като все още бе нощ. Примигнах и се огледах. Чувствах се... същата. Нямаше нищо странно. Нищо от типа О-Боже-мой-в-тялото-ми-има-някакъв-червей. Всичко бе спокойно.

Когато една снежинка падна на ръката ми я изгледах изненадано.

— Аз съм топла?

— Твоето *кхуи* те топли — каза ми той и ръката му помилва кожата ми. Докосваше ме навсякъде, сякаш да се увери, че наистина съм добре.

— Уау. Добре. — Огледах се из лагера и видях, че другите мъже помагат на жените да станат на крака. — Всички ли го приеха? *Кхуито*?

— Всички — каза той, с горда нотка в гласа си. Той ми помогна да се изправя, макар че вече няхах нужда от помощ. Бях добре, странно, много добре. Чувствах се... отлично. — Ти беше смела и им даде кураж да го направят.

— Имам доста неща, за които да живея. — Звука на гръмотевиците се засили и когато ръката му докосна моята се почувствах... странно. Възбудена. Беше супер смахнато, защото само

си държахме ръцете. Погледнах изненадано към Вектал. Изпитвах остра нужда да целуна твърдата му уста, да се покатеря по него, все едно е дърво или да го съборя на снега и да правя любов с него.

Милостиви Боже, какво ставаше с мен?

Гръмотевиците ставаха все по-силни и погледнах зад себе си.

Вектал се засмя и притисна ръка между гърдите ми.

— Чуваш ли го?

— Какъв е този шум?

— Това си ти — каза той. — Твоето кхуи пее за мен.

Притиснах ръка към гърдите си. И да, бученето идваше от мен. *Аз мърках.*

— О! — Горещина изригна между бедрата ми и пулсът ми затуптя силно, все едно докосването между гърдите ми бе нещо адски порочно и еротично. — О, Боже, чувствам се...

— Знам — каза той, а очите му светнаха със смесица от нужда и веселие. — Мога да помириша нуждата ти, половинке моя.

— Оле, мале — казах немощно. — Ами... останалите могат ли? — Ако можеха щях да умра от срам.

— Моите усещания са насочени изцяло към теб. Другите са заети да помагат на останалите жени. Огледай се — каза той и ме дръпна към себе си.

Господи, той бе топъл, и голям, и апетитен и исках да пъхна ръце в панталоните му и да сграбча здраво члена му. Отне ми миг да се фокусирам и се вкопчих в елека му, за да успея да се стегна. Това ли беше резонанса? Имам предвид... уау. И Божичко, знаех, че няма да понеса да бъда толкова възбудена около Вектал през цялото време.

Обаче... бях сигурна, че оргазмите ще са умопомрачителни.

Плъзнах поглед към момичетата в далечината. Тифани беше на крака, което бе добре, и един са-кхуи мъж кръжеше около нея. Почти всяка жена бе придружена от мъж от племето на Вектал и някъде в далечината по въздуха се носеше тихо мъркане.

— Всички те ли?

— Не всички — каза Вектал. — Но някои — в погледа му се четеше тревога, когато добави. — Ще подхождат бавно към това. Обещавам ти. — След това направи гримаса. — С изключение на един.

— На един? — Плъзнах поглед по морето от лица, забелязвайки, че едно точно определено познато лице липсва. — Къде е Лиз?

— Раахош избяга с нея, като метлак с плячката си. — Раздразнението се четеше ясно на лицето му. — Ще отговаря пред племето, когато се върне.

Цялото ми тяло се напрегна.

— Той нали няма да я нарани?

— Да я нарани? — Той ме изгледа възмутено. — Той иска да се обвърже с нея. Да я нарани, е последното нещо, което би направил.

Боже, почти съжалих Раахош. Той не знаеше в какво се забърква, отвлечайки Лиз. Тя нямаше да му позволи да си прави каквото поиска.

— Сигурна съм, че Лиз ще има какво да каже по този въпрос.

Той ми се усмихна криво.

— О, убеден съм в това.

Няма да се изненадам, ако Раахош побърза да върне Лиз помислих си усмихнато. Тя беше трън в гащите.

— Да тръгнем ли след тях?

— Раахош е един от най-добрите ми ловци. Ако не иска да бъде намерен, никога няма да го намерим. Просто ще ги изчакаме да се върнат.

— Нека позная — казах сухо. — Тя ще е боса и бременна?

Той ме изгледа странно.

— Защо да бъде боса?

— Няма значение. — Погалих гърдите му и се заплеснах от невероятните мускули, които имаше той там. — О, уау. Вектал, чувствам се много...

— Изпълнена с резонанс? — попита той. Под ръката ми неговите гърди също подеха своята песен и това накара зърната на гърдите ми да настръхнат, а *кхуито* ми да отговори на неговото.

Кимнах.

Той ме притисна към себе си и аз се задъхах, защото усещането бе... невероятно.

— Тогава да отидем ли някъде, където да бъдем насаме, моя половинке?

— Но... другите...

— Мъжете ще се погрижат за тях, за през нощта — каза той и проследи с пръст бузата ми, оставяйки ме треперееща от нужда. — Ще ги държат на топло, ще ги нахранят и ще им дадат време да се

приспособят към своите кхуита. А на сутринта, всички ще тръгнем към дома.

Дом. След седмици, в които бях пленница, беше приятно да мисля за място, което да е мой дом.

— Къде можем да отидем? — попитах го, преплитайки пръстите си с неговите. — Води ни.

Но той се поколеба.

— Добре ли се чувстваш, мой резонанс? Не искаш ли да си починеш? Да поспиш?

— Точно сега, искам да ти разкъсам дрехите и да те оближа целия — каза му, а мъркането в гърдите ми стана по-силно. Както й влагата между бедрата ми. Ако имах гащички, сега щяха да са подгизнали.

Ноздрите на Вектал пламнаха и той изръмжа ниско. Преди да успея да реагирам, той ме метна на едното си рамо и ме понесе в тъмнината.

— Ще се върнем на сутринта — извика той на един от мъжете си.

— Наслади се на резонанса — извика мъжа и долових завист в гласа му.

Разшавах се нетърпеливо на рамото на Вектал. Господи, не трябваше да съм толкова възбудена, но бях. *Кхуито* пееше в тялото ми, карайки ме да се чувствам така топла и толкова добре, че увеличаваше възбудата ми, отвъд всякакви граници. Защо бях толкова против всичко това? Докоснах гърдите си и усетих щастливото мъркане вътре в тях. Ако това трябваше да понесе, за да бъда с Вектал до края на дните си, то щях да го направя с радост.

Имам предвид, тук нямаха тоалетни, но да живея като дивачка? Не бе чак толкова зле, щом до себе си имах голям, силен варварин.

Вектал вървя през снега няколко минути, и когато реших, че искам просто да смъкна панталоните си и да се хванем за работа, той спря.

— Тук е достатъчно далеч.

Когато ме пусна на земята, се огледах намръщено. Намирахме се на средата на нищото, в близост до няколко криви дръвчета. Забелязах една плоска скала, която ми стигаше някъде до кръста и която ме

възбуди адски много, защото си представих как Вектал ме навежда над нея и ме чука, докато съмне. Стиснах здраво бедра.

— Тук?

Ръката му се премести на тила ми и той завладя устните ми с брутална собственическа целувка.

— Тук сме достатъчно далеч, че като чуят виковете ти на удоволствие няма да решат, че трябва да идват и да те спасят.

Изчервих се от думите му, докато в тялото ми се надигна изгаряща топлина.

— Ти си секси звяр, знаеш ли това?

— Всичко, което знам, е, че съм твой — каза ми той. Устните му отново плениха моите и усетих как резците му драсват леко устата ми, миг преди да гмурне езика си, милвайки моя, изпращайки вълна от невероятно удоволствие през тялото ми.

Простенах и насочих ръцете си към панталоните му.

— Искам да усетя кожата ти срещу своята — казах му. — Искам те целия срещу мен. — *кхуито* ми замърка в съгласие. Миг по-късно обвих ръка около главичката на члена му, усещайки капки предеякулационна течност да се процеждат по него. Поднесох една от тях към устата си и го вкусих. Не беше като нещо, което съм опитвала в живота си. Сладък, мъжествен и невероятен. Преди да получа своето *кхуи*, също имаше страхотен вкус, но сега... отпуснах се на колене пред него.

— Боже, наистина ми се иска да смуча члена ти.

— Казват, че вкусът на резонансната половинка е като никой друг на света — промърмори той, а ръката му погали косата ми. — Знам, че няма по-прекрасно нещо от росата ти по езика ми.

Роса? За в бъдеще трябваше да поговорим за любовните думи. Усмихнах му се и смъкнах по-надолу панталоните му, освобождавайки краката му. След това го взех в ръка и простенах от удоволствието да усещам горещата му, туптяща дължина, преди да оближа всяка капка влага по главичката. Всяка една от тях бе прекрасна. Насочих ръка между бедрата си, мушкайки я в панталоните, които ми даде Майлак, за да се докосвам, докато докосвах него. Бях полудяла от похот и го исках още сега на мига, иначе щях да полудея. През цялото време моето *кхуи* не спираше да вибрира и пее в тон с това на Вектал.

Чувството бе невероятно. Потопих пръсти в женствеността си и простенах. Не ми стигаше.

— Легни по гръб за мен — изръмжа половинката ми, докато ръцете му ме галеха. — Щом трябва да бъдеш запълнена толкова бързо, нека аз съм този, който ще го направи.

Нямах нужда от убеждаване, бях толкова влажна, че знаех, че мога да го поема още на мига. Чувствайки се палава и порочна, станах и отидох до камъка, лягайки на него по корем и вдигайки бедрата си нагоре.

— Нека го направим така, Вектал. Спомняш ли си? Онази нощ в пещерата ти. Ти каза, че никога не си го правил в тази поза.

Той изръмжа и усетих устните му да се притискат към тила ми.

— Никога... опашките...

— Но аз нямам опашка — казах и размърдах задничето си пред него.

Вектал сграбчи бедрата ми и смъкна рязко панталоните ми. Опитах се да му помогна и се озовах с гол задник в студения въздух и панталони омотани около коленете ми. Усетих твърдия му член да се притиска към бедрото ми и разтворих по-широко бедра... толкова широко, колкото ми позволяваха дрехите.

— Да — въздъхнах. — Моля те!

И тогава моята половинка се тласна в мен, и бе толкова голям, че извиках възторжено. Усещах всяка неравност по члена му, докато се тласкаше в тясното ми тяло. Господи, беше толкова хубаво, че бях на път да се разплача. Задрасках с нокти в скалата, отчаяна да се уловя за нещо. Но нямаше нищо. Съществуваха само Вектал и члена му, който се движеше в мен.

Той проникна още по-дълбоко и усетих нещо да се притиска към задните ми части... шипа му, се притисна към отвора на дупето ми. Това изпрати вълна от нови, невероятни усещания, карайки ме да се гърча върху скалата.

— Отново — извиках, когато той се отдръпна назад. — Направи го отново!

И той го направи, но вместо да се притиска към клитора ми, сега шипът му ме притискаше отзад. Чувството бе едновременно странно, тясно и объркващо еротично.

— Определено ще добавим кучешката в репертоара си — казах му задъхана.

— Мой сладък резонанс — изръмжа той — Ти...

Нещо ярко просветна в небето над нас. Аз застинах под Вектал и двамата гледахме, без да смеем да поемем дъх, как космическият кораб, облят в светлини, прелетя, кръжейки над планините. Той направи няколко кръга, преди да застине на мястото, където бе пуснат товарният контейнер.

Където *ние* бяхме пуснати.

Не можех да помръдна, докато гледах небето, чакайки да видя какво ще се случи. Над мен, потънал с цялата си дължина в тялото ми, Вектал също бе застинал неподвижно.

Корабът сякаш вися там цяла вечност. Тогава светлините му примигнаха и той се понесе нагоре, излизайки от атмосферата на планетата.

Въздъгнах облекчена.

— Тръгнаха ли си?

— Изглежда не искат да си вземат *метлакс* — каза Вектал с развеселен глас. — А ти, мой сладък човеко, ще бъдеш завинаги част от този свят.

Докоснах гърдите си и мъркането започна отново, сливайки се с това на Вектал.

— Твоя съм завинаги, нали?

— Завинаги — каза той и отново се тласна дълбоко в мен. Проникваше отново и отново, докато не извиках достигайки върха. Бързо и яростно, Вектал също достигна до освобождението си само миг след мен. Този път, когато семето му се изля в мен, не усетих горещината му. Сега температурата на тялото ми бе по-висока, също като неговата. Не бях сигурна как бе възможно, защото треската може да убие човек, но подозирах, че *кхуито* бе заето вътре в мен, правейки всички генетични промени, за да е сигурно, че ще имам дълг и здравословен живот на тази нова планета.

Вектал ме вдигна от камъка и ме прегърна, сякаш не можеше да спре да ме целува. Засмях се и го целунах преди и двамата да падне заедно на снега със смъкнати панталони.

Въздъгнах, изтощена, но все още мъркаща отвътре. Огледах небето, търсейки още кораби, но нямаше нищо.

За добро или за зло, бяхме тук. Мислех, че е за добро. Всъщност, знаех, че е за добро, защото мъжът до мен ме прегърна силно и започна да ближе ухото ми.

— Почти съм сигурна, че ще се наложи да повторим това — казах му останала без дъх. — Моето кхуи изглежда не е готово да се кротне все още.

— Казвали са ми, че през първите дни резонансът е най-силен. След това би трябвало да можем да ходим нормално — пошегува се той.

Е, благодаря на Бога за това.

— А после, какво следва?

— Да се върнем у дома. В нашата пещера. — Той докосна корема ми. — Детето ни. — После ме помилва. — Да се надяваме първото, от много обвързвания между човек и са-кхуи.

Това... ми звучеше много добре. Бутнах го да легне по гръб, забелязвайки, че дори прецаканата ми китка, вече не ме боли толкова... трудещо се кхуи може би? Усмихнах се надолу към половинката ми.

— Стига да не резонираш към някоя друга.

Той поклати сериозно глава.

— Една резонансна половинка. Обвързваме се до живот.

И това ми хареса как звучи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.